

МЕРИ ХИЛДИНС КЛАРК

ДРУГОТО ЛИЦЕ

ОБСИДИАН

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК

ДРУГОТО ЛИЦЕ

Превод: Ралица Лалова

chitanka.info

„На най-малкия ми внук Джероум Уорън Дерензо
«Шуши» с обич и радост.“

„В безчестие честта му избуя,
невярна вярност, преданост на
враг.“

Лорд
Тенисън

I ЧАСТ

1

Меган стоеше встрани от тълпата репортери пред реанимацията на болница „Рузвелт“ в Манхатън. Преди минути бяха докарали един бивш сенатор, нападнат в гръб насред Сентръл Парк Уест, и сега журналистите висяха в очакване на информация за състоянието му.

Меган пусна голямата си чанта на пода. От тежестта на микрофона, безжичния телефон и бележниците дръжката бе протрила рамото ѝ. Тя се облегна на стената и за миг притвори очи. Всички бяха страшно изтощени. От обяд чакаха в съда да произнесат присъдата по някакво дело за измама. В девет часа, тъкмо когато си тръгваха, се оказа, че трябва да се прави репортаж за пребития и ограбен сенатор. Сега наближаваше единайсет. Студеният октомврийски ден се бе превърнал в мрачна нощ, която със сигурност предвещаваше дълга и студена зима.

В болницата беше доста напрегнато. На регистратурата насочваха към кабинетите за преглед млади родители, понесли окървавено детенце. Понатъртени и доста уплашени, неколцина пострадали при автомобилна катастрофа се успокояваха взаимно, докато чакаха реда си да бъдат обслужени.

Непрестанният вой на пристигащите и заминаващи линейки отвън допълваше добре познатата какофония, наричана улично движение в град Ню Йорк.

Някаква ръка докосна рамото на Меган.

— Как е, адвокатке?

Беше Джек Мърфи от Пети телевизионен канал. С жена му бяха състудентки от Юридическия факултет на Нюйоркския университет. Но за разлика от Меган, Лиз практикуваше професията си. Меган Колинс, дипломирана юристка, изкара шест месеца в една адвокатска кантора на Парк Авеню, напусна я и си намери работа като радиорепортер. Работеше вече три години и през последния месец редовно я ангажираха в предаванията на Трети телевизионен канал на същата компания.

— Всичко е наред — отвърна Меган. Телефонът в чантата ѝ изпиука.

— Заповядай у нас на вечеря — каза Джек. — Отдавна не си идвали.

Той се запъти към оператора си, а Меган се наведе да извади телефона.

Обаждаше се Кен Саймън от новинарския екип.

— Мег, електронният ни скенер току-що засече линейка, която е на път за болница „Рузвелт“. На ъгъла на Петдесет и шеста и Десета улица са намерили жена, прободена с нож. Да не я изпуснеш!

Злокобният вой от сирената на пристигаща линейка се смеси с тропота на тичащи крака. Екипът за спешна помощ се бе втурнал към изхода. Мег прекъсна разговора, пъхна телефона в чантата си и се спусна след празната носилка, която летеше към полукръглата естакада.

Линейката престана да вие. Опитни ръце поеха тялото на жертвата и го положиха на носилката. После залепиха кислородна маска на лицето ѝ. Чаршафът, който покриваше тялото, беше с петна от кръв. Спълстена кестенява коса подчертаваше синкавата бледност на шията.

Мег изтича до вратата на шофьора.

— Имало ли е свидетели? — побърза да се осведоми тя.

— Поне аз не чух да е имало — лицето на шофьора беше изопнато и отегчено, а гласът му — безизразен. — Лежеше на уличката между два от ония, старите блокове, дето са до Десета улица. Изглежда, са я нападнали в гръб, дръпнали са ѝ чантата и са я намушкали. Ще да е станало за секунди.

— Много ли е зле?

— Никаква я няма.

— А документи за самоличност?

— Липсват. Нали са я ограбили. Трябва да е бил някой наркоман, който си е търсил пари за дозата.

Вкараха носилката. Меган се втурна след санитарите в шокова зала.

Един от репортерите се провикна:

— Лекарят на сенатора всеки момент ще направи изявление.

Настана раздвижване и всички се струпаха около бюрото. Някакъв инстинкт, непонятен и за самата Меган, я задържа край носилката. Тя наблюдаваше как лекарят, който се канеше да включи системата, свали кислородната маска и повдигна клепачите.

— Свършила е — каза той.

Меган надникна над рамото на една от сестрите и зърна оцъклените сини очи на мъртвото момиче. Ахна, втренчила поглед в тези очи, в широкото лице, извитите вежди, високите скули, правилния нос и плътните устни.

Сякаш се виждаше в огледало.

Тя гледаше собственото си лице.

2

Меган взе такси до апартамента си в Батъри Парк Сити, квартал в самия край на Манхатън. Излезе ѝ скъпо, но беше късно и тя едва стоеше на крака. Докато пристигне вкъщи, вцепеняващият шок от вида на мъртвата по-скоро се бе усилил, отколкото да премине. Жертвата бе прободена с нож в гърдите четири-пет часа, преди да я намерят. Беше по дънки, с раирана спортна риза и маратонки. Вероятно я бяха нападнали, за да я ограбят. Кожата ѝ беше загоряла. По-светлите тесни ивици на китката и на няколко от пръстите ѝ показваха, че пръстените и часовникът са задигнати. Джобовете ѝ бяха празни, чанта липсваше.

Меган запали лампата в коридора и огледа стаята. През прозорците ѝ се виждаха остров Елис и Статуята на свободата. Можеше да наблюдава как увеселителните корабчета пускат котва на кея на река Хъдсън. Обожаваше центъра на Ню Йорк с претъпканите му улици, със завладяващата величественост на Световния търговски център и суетната на финансовия квартал.

Апартаментът представляващо доста обширно студио със спална ниша и кухненски бокс. Меган го беше подредила със старите, ненужни вещи на майка си, възнамерявайки да се премести в по-голямо жилище и постепенно да го обзаведе с нови мебели. През трите години, откакто работеше за радиотелевизионната компания, това намерение не бе осъществено.

Преметна палтото си на един стол, влезе в банята и се преоблече в пижама и халат. Апартаментът беше приятно топъл, но тя се чувстваше премръзнала до кости. Осъзна, че не желае да се погледне в голямото огледало. Най-накрая се обърна към него и се взря в собственото си лице, отваряйки нощния крем.

Лицето ѝ беше тебеширено бяло, а очите — с безумен поглед. Ръцете ѝ трепереха, докато разпускаше косата си, която се разпиля по раменете.

Вцепенена, невярваща на очите си, тя се опитваше да открие разликите между себе си и мъртвата. Спомни си, че онова лице беше малко по-заоблено, очите — по-скоро кръгли, отколкото продълговати,

а брадичката — по-малка. Но оттенъкът на кожата, цветът на косата и отворените, невиждащи очи, бяха досущ като нейните.

Знаеше къде се намира сега жертвата. В моргата, където я фотографираха и снемаха отпечатъците ѝ. Щяха да вземат и отпечатъци на челюстите ѝ.

После следващие аутопсията.

Меган усети, че трепери. Отиде бързо в бокса, отвори хладилника и извади кутията с млякото. Може би една чаша горещ шоколад щеше да ѝ помогне да се съвземе.

Тя седна на дивана, обгърна коленете си и постави димящата чаша до себе си. Телефонът иззвъня. Сигурно беше майка ѝ.

— Мег, нали не спиш още?

— Не, току-що се прибрах. Какси, мамо?

— Мисля, че съм добре. Днес се обадиха от застрахователната компания. Утре пак ще идват. Дано не ми задават повече въпроси за онзи заем, който баща ти е взел срещу застрахователните си полици. Явно не могат да проумеят, че нямам представа какво е направил с тези пари.

Някъде към края на януари баща ѝ беше тръгнал да се прибира с колата си в Кънетикът от летище Нюарк. Цял ден бе валял сняг и беше киша. В седем и трийсет Едуин Колинс бе позвънил от колата си на своя сътрудник Виктор Орсини, за да му уговори една среща за следващата сутрин. Беше казал на Орсини, че приближава моста Тапан Зий.

Може би секунди след това една цистерна за бензин изгубила контрол над управлението точно на сред моста и се блъснала в камион с ремарке, причинявайки огромен взрив, който погълнал седем-осем автомобила. Камионът се удари в перилата и пробил огромна дупка, преди да потъне в ледените води на Хъдсън. Цистерната го последвала, повличайки след себе си останалите автомобили.

Един тежко ранен, успял да се измъкне от трасето на цистерната, беше заявил, че пред неговата кола е имало тъмносин кадилак, който се превъртял и изхвръкнал през дупката в стоманените перила. Едуин Колинс караше тъмносин кадилак.

Това беше най-трагичната катастрофа в историята на моста. Загинали бяха осем души. Шейсетгодишният баща на Мег не се прибра вкъщи през онази нощ. Смяташе се, че е загинал при

експлозията. От Управление на пътищата продължаваха да издирват останките на коли и тела, но все още — след почти девет месеца — не бяха открили и следа от Едуин Колинс или кадилака му.

Седмица след катастрофата бе отслужена заупокойна литургия, но тъй като не можеше да се издаде смъртен акт, общите сметки на името на Едуин и Катрин Колинс бяха замразени, а огромните застраховки „Живот“ и застраховките на компанията не бяха изплатени.

Майка й беше толкова съкрушенна, че не искаше да се разправя с тия бюрократи.

— Ще си дойда утре следобед, мамо. Ако продължават да ни разиграват, завеждаме дело.

Понечи да каже още нещо, но реши, че последното, от което майка й има нужда, бе да чуе, че някакво момиче, което поразително прилича на Мег, е умряло от удар с нож. Затова пък й разказа за процеса, който беше отразявала през деня.

Меган дълго лежа в леглото, неспособна да заспи: ту се унасяше, ту се сепваше. Накрая потъна в дълбок сън.

Събуди я остро пиукаме, след което факсът забръмча. Погледна часовника си — беше четири и петнайсет. „По дяволите!“ изруга наум тя.

Запали лампата, привдигна се на лакът и започна да гледа как хартията бавно изпълзява от машината. После скочи от леглото и откъсна листа.

На него пишеше: „Грешка. Ани просто беше грешка.“

3

Том Уайкър, петдесет и две годишният директор на новинарския екип на Трети канал, все по-често ангажираше Меган Колинс, която работеше в радиото на компанията. Той си търсеше още един репортер за своя екип, който да отразява събития на живо, и продължаваше да разглежда кандидатури, но вече бе взел решение — ще назначи Меган Колинс.

Беше се убедил, че тя умеет да поднася добре новините, че е непринудена и дори в най-незначителните репортажи влага такова чувство, че им придава сензационност. Юридическото й образование бе истинско преимущество при отразяване на разните съдебни процеси. Беше голяма чаровница и изльчваше топлота. Обичаше хората и умееше да установява контакт с тях.

В петък сутринта Уайкър повика Меган. Когато тя почука на отворената врата на кабинета му, той й помаха да влезе. Меган носеше строго сако в бледосини и кафеникави тонове. Пола от същия мек вълнен плат докосваше ръбовете на ботушите ѝ. „Момиче със стил, помисли си Уайкър, точно такова ми трябва.“

Меган изучаваше изражението му, опитвайки се да отгатне какво мисли. Лицето му беше слабо, с изострени черти и очила без рамки. В комбинация с определящата коса тези очила му придаваха по-скоро вид на банков чиновник, отколкото на влиятелен телевизионен шеф. Но това впечатление изчезваше мигом, щом заговореше. Меган харесваше Том, но знаеше, че прякорът му Безпощадния не е случаен. Когато започна да я ангажира, той ѝ даде да разбере, че макар изчезването на баща ѝ да е голяма, нелепа трагедия, тя не бива да се отрази на работата ѝ.

Меган се беше постарала да прикрие мъката си и ето че сега Уайкър ѝ предлагаше работата, която тя желаете от все сърце.

Обзе я спонтанно и непреодолимо желание да извика: „Трябва да кажа на татко.“

Трийсет етажа по-надолу, в гаража на радиотелевизионната компания Бърни Хефернън, пазачът на паркинга седеше в колата на Том Уайкър и ровеше из жабката му. По някаква ирония на гените чертите на Бърни бяха така оформени, че му придаваха израз на веселяк. Имаше издuti бузи, устата и брадичката бяха малки, а очите — големи и невинни. Косата му беше спълстена иечно рошава, а тялото — набито и закръглено. Беше на трийсет и пет години и от пръв поглед създаваше впечатление, че дори да е облякъл най-хубавия си костюм, ще ти смени спуканата гума.

Той все още живееше с майка си в една мизерна къща в Джаксън Хайтс в Куинс, където се беше родил. Единственото време, когато бе отсъствал от нея, бяха онези мрачни, кошмарни периоди в затвора. За пръв път попадна в дом за малолетни престъпници, едва навършил дванайсет години. Между двайсет и трийсет прекара три години в психиатрията. Преди четири години го осъдиха на десет месеца затвор на остров Райкър, защото полицията го спипала в колата на някаква студентка. Десетки пъти го бяха предупреждавали да не я закача. Ама че работа, мислеше си Бърни, та той дори не си я спомняше как изглежда. Нито нея, нито която и да е от предишните. А пък навремето му се струваха толкова важни.

Бърни не желаеше никога повече да попада зад решетките. Останалите затворници го ужасяваха. Два пъти го бяха пребивали. Беше се заклел пред мама, че никога повече няма да се крие в храсталациите, да надничва през прозорците или пък да върви подир жена и да се нахвърля да я целува. Освен това вече можеше добре да владее гнева си. Ненавиждаше психиатъра, който непрекъснато беше повтарял на мама, че някой ден този ожесточен гняв ще го вика в непоправима беля. Ала самият той знаеше, че вече няма защо да се беспокоят за него.

Баща му беше изчезнал, когато Бърни беше бебе. Озлобената му майка вече не можеше да излиза от къщи и синът ѝ трябваше непрестанно да слуша за теглилата през всичките ѝ седемдесет и три години и да мълчи, като му се натякваше колко много ѝ е задължен.

Колкото и да ѝ беше „задължен“, Бърни винаги успяваше да изхарчи по-голямата част от заплатата си за електронна аппаратура. Имаше радиостанция, която ловеше полицейските честоти, и друга,

по-мощна, която хващаше програми от цял свят, а също и уред за промяна на гласа.

Вечер послушно гледаше телевизия с мама. Но щом тя си легнеше в десет часа, Бърни изгасеше телевизора и слизаше в мазето, където включваше апаратите си и започваше да се обажда на водещите разговори на живо със слушатели. Измисляше си имена и житейски истории, които разказваше. Обаждаше се на някой отявлен консерватор и му говореше за либералните ценности, после на някой, който несъмнено беше от левицата, и започваше да възхвалява крайнодесните идеи. В тези си превъплъщения той обожаваше споровете, забавляваше се от конфронтациите и размяната на обиди.

Без знанието на майка си беше купил още и телевизор с деветдесетсантиметров екран и видео, които беше поставил в мазето, и често гледаше порнофилми, взети под наем.

Радиостанцията, която ловеше полицейските честоти, му вдъхваше други идеи. Започна да рови из телефонните указатели и да огражда с кръгче номера, срещу които фигурираха женски имена. Посред нощ набираше някой от тях и съобщаваше, че се обажда от портативен телефон пред дома им, в който всеки момент ще нахлуе. Прошепваше, че може би просто ще се отбие на гости, но че може и да я убие. После Бърни се кикотеше, слушайки как по полицейската радиостанция светковично изпращат патрулна кола. Беше почти така хубаво, както надничането през прозорци или преследването на жени, само че без тревогата, че внезапно ще светнат полицейските фарове или че по мегафона ще прозвучи глас: „Не мърдай!“

Що се отнасяше до информация, колата на Том Уайкър беше истинска златна мина. Уайкър имаше електронен бележник, който държеше в жабката. В него бяха имената, адресите и телефоните на важните служители от телевизионния канал. Големите клечки, мислеше си Бърни, докато преписваше номерата в собствения си електронен бележник. Една нощ позвъни на жената на Уайкър. Как само се разпища тя, когато й каза, че е на задната врата и всеки момент ще нахълта.

После с часове се кикоти, припомняйки си нейния ужас.

Сега не можеше да се отърве от неприятното усещане, че за първи път, откакто напусна остров Райкър, не може да избие някого от главата си. Ставаше дума за репортърката. Беше толкова красива, че му

струваше огромни усилия да не поsegне да я докосне, когато ѝ отваряше вратата.

Казваше се Меган Колинс.

Меган прие предложението на Том Уайкър с лекота и спокойствие. Сред служителите цареше мнението, че ако не си овладееш реакциите при повишение, Том Уайкър започваше да се чуди дали изборът му е подходящ. Той държеше на амбициозните, мотивирани личности, които смятат всяко признание и възнаграждение за закъснели.

Опитвайки се да изглежда безразлична, тя му показа факса. Той го прочете и повдигна вежди.

— Какво означава това? — попита той. — Каква е грешката? Коя е Ани?

— Не зная, Том. Бях в болница „Рузвелт“, когато докараха намушканото момиче. Разбра ли се вече коя е?

— Още не. Какво искаш да кажеш?

— Смятам, че трябва да знаеш нещо — каза Меган колебливо. — Тя страшно прилича на мен.

— На теб ли?

— Да, изглежда като моя близничка.

Том присви очи.

— Да не би да мислиш, че факсът има нещо общо със смъртта на това момиче?

— Може да е просто случайност, но реших, че поне трябва да ти го покажа.

— Радвам се, че го направи. Остави ми го. Ще разбера кой води разследването и ще му го покажа.

Меган с явно облекчение получи графика за репортажите си от редакция „Новини“.

Денят бе сравнително спокоен. Пресконференция в кабинета на кмета, на която той обяви избора си на нов полицейски комисар. Един подозрителен пожар, погълнал жилищна сграда във Вашингтон Хайтс. Късно следобед Меган позвъни в патологията. От отдела за безследно

изчезнали ѝ дадоха рисунка изображение на момичето заедно с отпечатъците ѝ. Отпечатъците бяха изпратени във Вашингтон за справка във Федералния криминален архив. Получи следната информация: смъртта е настъпила вследствие на един-единствен дълбок удар в гръденя кош. Вътрешният кръвоизлив е бил бавен, но обилен. Двете ѝ ръце и крака са били чупени преди години. Ако до трийсет дни трупът не бъдеше идентифициран, щяха да го погребат в гробището за бедняци и чужденци в гроб с пореден номер.

В шест часа вечерта Меган си тръгна. Откакто баща ѝ изчезна, тя прекарваше всеки уикенд при майка си в Кънетикът. Тази неделя следобед трябваше да прави репортаж от едно събитие в клиниката „Манинг“, център за изследване и прилагане на методи за изкуствено оплождане. Беше на четирийсет минути път от дома ѝ в Нютаун. В неделя клиниката провеждаше годишната среща на родените ин витро деца.

Дежурният редактор я настигна при асансьора.

— Стийв ще ти бъде оператор в неделя. Казах му да те чака пред „Манинг“ в три часа.

— Окей.

През седмицата Меган ползваше служебна кола. Тази сутрин беше дошла със своята. Асансьорът спря на нивото на гаража. Тя се усмихна, когато видя, че Бърни я забеляза и хукна към долното ниво на паркинга. Докара белия ѝ мустанг и отвори вратата.

— Има ли нещо ново около баща ви? — попита я той загрижено.

— Не, но ви благодаря за вниманието.

Той се наведе, доближавайки лице до нейното.

— С мама се молим на бога за него.

Какво мило същество, мислеше си Меган, докато изкарваше колата към изхода.

5

Косата на Катрин Колинс винаги изглеждаше така, сякаш току-що е прокарала пръсти през нея. Къса, къдрава и небрежно разрошена, боядисана в пясъчножълто, тя подчертаваше кукленската хубост на овалното ѝ лице. От време на време напомняше на Меган, че за щастие е взела волевата брадичка на дядо си. На петдесет и три години Катрин приличаше на поовехтяла Барби — впечатление, което дребният ѝ ръст подчертаваше. Висока едва метър и петдесет, тя наричаше себе си „дребосъка на къщата“.

Дядото на Меган, Патрик Кели, бе дошъл в Щатите от Ирландия на деветнайсет години „с едните си дрехи на гърба ѝ чифт бельо под мишница“, както сам казваше. След като денем миел чинии в един хотел на Пето Авеню, а нощем работел като чистач в погребално бюро, той стигнал до заключението, че човек може да избегне много неща в живота си, ала две от тях не подминават никого: яденето и умирачката. И тъй като било далеч по-приятно да гледаш как хората ядат, отколкото да ги виждаш в ковчега, покрити с карамфили, Патрик Кели бе решил да вложи цялата си енергия в ресторантския бизнес.

След двайсет и пет години той бе построил хотел-ресторанта на своите мечти в Нютаун, Кънетикът, и го бе нарекъл „Дръмдоу“ — на името на родното си село. В него имаше десет стаи и чудесен ресторант, който привличаше хората в радиус от петдесет мили. Пат бе осъществил докрай мечтата си, като бе ремонтиран една очарователна фермерска къща в съседство с „Дръмдоу“, превръщайки я в свой дом. Тогава си беше изbral невеста, родила се бе Катрин и той бе работил в „Дръмдоу“ до смъртта си, на осемдесет и осем години.

Дъщеря му и внучка му бяха отраснали в „Дръмдоу“. Сега Катрин управляваше хотел-ресторанта със същата онази всеотдайнност, която Пат и беше внушил, и работата там ѝ помагаше да се съзвземе след смъртта на мъжа си.

И все пак, след деветте месеца от трагедията на моста на нея ѝ се струваше, че един ден вратата ще се отвори и Ед весело ще подвикне

„Къде са моите женички?“ Понякога тя се улавяше как напряга слух да долови гласа му.

Сега като капак на ужаса и мъката финансите ѝ бяха в плачевно състояние. Преди две години Катрин затвори хотел-ресторанта за шест месеца, ипотекира го и му направи основен ремонт.

Моментът обаче съвсем не бе подходящ за обновление. Отварянето съвпадна с рецесията в икономиката. Сегашният ѝ доход не беше достатъчен да покрива редовно вносоките по ипотеката, а и срокът за внасянето на тримесечния данък изтичаше. В собствената ѝ сметка имаше само три-четири хиляди долара.

В продължение на месеци след катастрофата Катрин се беше подготвяла за телефонното обаждане, което щеше да я извести, че трупът на мъжа ѝ е изваден от реката. Сега тя просто се молеше за това обаждане, което щеше да сложи край на несигурността.

Чувството за незавършеност беше всепогълъщащо. Катрин често си мислеше как хората, които не зачитат погребалните церемонии, не разбират колко са нужни те на духа. Тя искаше да може да посещава гроба на Ед. Пат, баща ѝ, имаше навика да говори за „прилично християнско погребение“. Катрин и Мег обичаха да се шегуват с него на тази тема. Когато Пат попадаше на името на стар приятел сред некролозите във вестника, дъщерята или внучката започваха да го подкачат: „Божичко, дано са му спретнали прилично християнско погребение.“

Сега вече не си правеха подобни шеги.

В петък следобед Катрин си беше у дома и се приготвяше да отиде в „Дръмдоу“ за вечерята.

Петъкът означаваше, че Мег скоро ще се приbere за уикенда.

Агентите от застрахователното дружество щяха да дойдат всеки момент. „Да можеха да ми платят поне някаква част, докато онези от Управление на пътищата намерят останките от колата, мислеше си Катрин, забождайки брошка на ревера на пепитеното си сако. Парите ми трябват. Те просто се опитват да си спестят двойното обезщетение, но аз съм съгласна да чакам, докато намерят доказателствата, за които непрекъснато говорят.“

Но двамата навъсени служители не бяха дошли да плащат.

— Мисис Колинс — каза по-възрастният, — надяваме се, че ни влизате в положението. Ние ви съчувствува и разбираме затруднението, в което сте изпаднали. Проблемът е, че не можем да разрешим изплащането на застраховките на съпруга ви без смъртен акт, а такъв не е издаден.

Катрин вкли очи в него.

— Искате да кажете, че няма да бъде издаден, докато не се намерят неопровержимите доказателства за смъртта му? Ами ако тялото е било отнесено от течението в океана?

И двамата изглеждаха притеснени. По-младият се обади:

— Мисис Колинс, като собственик и управител на моста Тапан Зий Управление на пътищата провежда огромна операция за изваждането на жертвите и останките на колите от реката. При експлозиите колите са били силно повредени. Въпреки това тежки части като скоростни кутии и двигатели не са се разпаднали. Освен камиона с ремаркето и цистерната с бензин, шест други коли са потънали в реката. Или седем, ако броим колата на съпруга ви. От всички тях са намерени останки. Всички други тела също са извадени. В коритото на реката под мястото на катастрофата няма нито гума, нито колело, нито врата, нито двигателна част от кадилак.

— Искате да кажете... — Катрин едва изричаше думите.

— Искам да кажа, че в обстоятелствения доклад, който Управление на пътищата разпространи, категорично се твърди, че Едуин Колинс не е загинал при трагедията в онази нощ. Мнението на експертите е, че макар и да се е намирал близо до мястото, той не е сред жертвите. Смятаме, че е избегнал повличането от колите и се е възползвал от благоприятните обстоятелства, за да изчезне, както е планирал. Смятаме, че е преценил как благодарение на застраховките с дъщеря му ще бъдете обезпечени, а той ще може да започне нов живот, все едно какъв.

6

Мак — както беше известен доктор Джеръми Макинтайър — живееше със седемгодишния си син Кайл на завоя след къщата на семейство Колинс. През летата, докато учеше в Йейл, Мак работеше като келнер в „Дръмдоу“. Още тогава той се бе привързал дълбоко към тези места и бе решил, че един ден ще живее тук.

Като юноша Мак беше забелязal, че е от ония момчета, на които момичетата не обръщат особено внимание. Среден на ръст, среден на тегло, със средна хубост. Описанието беше сравнително точно, но Мак не бе справедлив към себе си. След като го погледнха повторно, жените всъщност откриваха предизвикателство в шеговития израз на лешниковите му очи, привлекателност в момчешки буйната му пясъчноруса коса, която сякаш винаги беше разрошена от вятъра, и някакво очарование в увереността, с която ги повеждаше към дансинга или пъхваше ръка под лакътя им в леденостудените вечери.

Мак от малък знаеше, че един ден ще стане лекар. Когато започна да следва медицина в Нюйоркския университет, вече дълбоко вярваше, че бъдещето на медицината е в генетиката. На трийсет и шест години работеше в „Лайфкод“ — лаборатория за генетични изследвания в Уестпорт, на петдесет минути път от Нютаун.

Това беше работата, която желаеше, а и тя бе подходяща за живота му на разведен родител, отглеждащ детето си. Мак се беше оженил на двайсет и седем. Бракът му продължи година и половина и донесе на бял свят Кайл. Един ден, връщайки се от работа, намери вкъщи бавачка и бележка:

„Мак, този живот не е за мен. Аз съм лоша съпруга и лоша майка. И двамата знаем, че нищо няма да излезе от нашето съжителство. Трябва да пробвам какво ще направя сама. Грижи се за Кайл. Сбогом.

Джинджър“.

Джинджър се беше оправила доста добре. Пееше в кабаретата на Лас Вегас и по увеселителните корабчета. Беше записала няколко плочи и последната беше влязла в класациите. Изпращаше скъпи подаръци на Кайл за рождения му ден и за Коледа. Подаръците винаги бяха или твърде претенциозни, или съвсем бебешки. През седемте години, откакто ги беше напуснала, тя бе виждала Кайл само три пъти.

Въпреки че за него напускането ѝ бе облекчение, Мак все още таеше горчивина към Джинджър. Разводът изобщо не влизаше в житетските му планове и той още не можеше да свикне с тази мисъл. Съзнаваше, че синът му усеща липсата на майка, и особено се стараеше и изпитваше гордост, че е толкова грижовен баща.

В петък вечер Мак и Кайл често вечеряха в „Дръмдоу“. Седяха в непретенциозната заличка за специалитети на скара, където в петък вечер менюто включваше и пици, и риба с пържени картофи.

Вечер Катрин винаги беше в ресторантa. Порастващата Мег също прекарваше много време тук. Когато беше на десет, а Мак на деветнайсет години, тя му бе доверила с мечтателен глас колко прекрасно е да вечеряш не тук, а външи. „С татко понякога си готовим сами, когато си е у дома.“

Откакто баща ѝ беше изчезнал, Мег идваше в Нютаун почти всеки уикенд и придружаваше майка си на вечеря в ресторантa. Но този петък нямаше следа нито от Катрин, нито от Мег.

Мак си призна колко е разочарован, но Кайл, който винаги с нетърпение очакваше появата на Мег, сега махна с ръка.

— Какво като я няма? Голяма работа!

„Голяма работа!“ беше новият израз на Кайл, който той използваше за всичко. Употребяваше го, когато беше ентузиазиран, отвратен или безразличен. Тази вечер Мак не беше съвсем сигурен коя от всички тези емоции се крие зад него. Но, по дяволите, каза си той, остави момчето на мира. Ако нещо наистина го притеснява, рано или късно ще разбереш. Ала едва ли има нещо общо с Меган.

Кайл безмълвно довърши последното парче пица. Беше много ядосан на Меган. Тя винаги реагираше така, сякаш живо се интересува от всичко, което той правеше, но в сряда следобед, когато стоеше навън и тъкмо беше научил кучето си Джейк да се изправя на задни лапи и да се моли, Меган мина с колата покрай него, все едно, че не го познава. Караше съвсем бавно и той ѝ викна да спре. Знаеше, че го

видя, защото го погледна право в очите, след това даде газ и изчезна, без да обърне ни най-малко внимание на номера на Джейк. Голяма работа!

Нямаше да каже на татко си. Той щеше да заяви, че Меган не е била на себе си, защото баща ѝ отдавна го няма и може би е един от потъналите с колите си в реката през оная нощ. Щеше още да каже, че понякога хората си мислят за други неща и могат да минат покрай теб, без изобщо да те забележат. Но Мег видя Кайл, дума да няма, и дори не си направи труда да му махне.

Много важно, мислеше си той. Голяма работа!

Когато Меган пристигна вкъщи, майка ѝ седеше в тъмната дневна с ръце на скuta.

— Какво ти е, мамо? — попита разтревожено. — Наближава седем и половина. Няма ли да ходиш в „Дръмдоу“?

Тя запали лампата и докосна изцапаното от размазан грим и сълзи лице на Катрин. Сетне коленичи на пода и сграбчи ръцете на майка си.

— Господи, да не са го открили? Така ли е?

— Не, Меги, не.

На пресекулки Катрин Колинс ѝ описа посещението на застрахователните агенти.

Не и татко, помисли си Меган. Той не може да постъпи така с мама. Не и с нея. Трябва да има някаква грешка.

— Това е най-големият абсурд, който някога съм чувала — заяви тя категорично.

— И аз така им казах. Но, Мег, защо баща ти е взел толкова голям заем срещу застраховките си? Това не ми дава мира. Дори и да е вложил парите, аз нямам представа в какво. Без смъртен акт ръцете ми са вързани. Не мога да покривам разходите. Филип ми изпраща месечния дял на баща ти от приходите на компанията, но това не е справедливо. По-голямата част от полагащите му се комисиони са били внесени от доста време. Зная, че по принцип съм доста внимателна с парите, но не и при ремонта на „Дръмдоу“. С него попрекалих. Сега може би ще се наложи да го продам.

Хотел-ресторантът! Беше петък вечер. Майка ѝ трябваше вече да е там, в стихията си, да посреща гостите, да държи келнерите и помощният персонал под око, да оглежда подредбата на масите, да опитва ястията в кухнята. Всяка подробност беше механично проверявана по два пъти.

— Татко не би постъпил така с теб — каза Мег с безизразен глас.
— Просто съм сигурна.

Катрин Колинс избухна в истерични хлипове.

— Може би баща ти е използвал катастрофата като шанс да се отърве от мен. Но защо, Мег? Аз толкова много го обичах!

Мег прегърна майка си.

— Слушай — каза тя твърдо. — Ти беше права в началото. Татко никога не би постъпил така с теб и ние ще го докажем, каквото и да ни костства това!

Кантората на посредническата компания „Колинс и Картър“ се намираше в Данбъри, Кънетикът. Едуин Колинс беше създал компанията, когато беше двайсет и осем годишен, след пет години работа във „Форчън 500“, чието седалище беше в Ню Йорк. Този период му беше достатъчен, за да разбере, че работата в една огромна фирма не е за него.

След брака си с Катрин Кели той премести кантората си в Данбъри. Искаха да живеят в Кънетикът, а местонахождението на кантората на Едуин нямаше особено значение, тъй като той прекарваше по-голямата част от времето си в пътувания из страната, за да посещава лично клиентите си.

Близо дванайсет години преди да изчезне, Едуин Колинс беше включил Филип Картър в бизнеса си.

Картър, завършил Уортън и с още една диплома по право, преди това беше сред клиентите на Едуин, който неколкократно му намираше работа. Преди да станат съдружници, го беше уредил в една мултинационална компания в Мериленд.

Когато Колинс посещаваше тази компания, която беше негов клиент, с Картър често обядваха или пийваха по нещо. С годините приятелството им се заздрави с делови отношения. След мъчителен развод в началото на осемдесетте години, вече на средна възраст, Филип Картър най-накрая напусна работата си в Мериленд и стана съдружник и партньор на Колинс.

В много отношения те бяха коренно различни. Колинс беше висок, по класически красив, безукорно облечен и остроумен, докато Картър беше прям и сърдечен, с неправилни, но привлекателни черти и гъста посивяваща коса. Дрехите му бяха скъпи, но той не умееше да ги съчетава добре. Вратовръзката му често беше с разхлабен възел. Беше човек за компания, чиито истории на чашка предизвикваха бурен смях; освен това имаше око за хубостта на жените.

Партньорството им се оказа успешно. Дълго време Филип Картър живя в Манхатън и пътуваше до Данбъри, когато не беше

някъде в командировка. Името му често се споменаваше по страниците на нюйоркските вестници, защото неизменно беше сред гостите на всевъзможни коктейли, тържества и представления, където се появяваше в компанията на различни жени. Не след дълго той си купи малка къща в Брукфийлд, на десет минути път от кантората, и все по-често започна да преспива там.

На петдесет и три години Филип Картър беше добре известна фигура в Данбъри и околностите му.

Редовно оставаше да работи в продължение на часове, след като всички други си бяха отишли, защото доста от клиентите на компанията бяха от Средния запад и Тихоокеанското крайбрежие и най-подходящото време за връзка с тях от източните щати беше привечер. От онази трагична нощ насам Филип рядко напускаше кантората преди осем.

Когато Меган му позвъни в осем без пет, той си обличаше палтото.

— Опасявах се, че ще се стигне дотам — каза той, след като изслуша разказа й за посещението на застрахователните агенти. — Можеш ли да дойдеш утре по обяд?

След като затвори слушалката, той дълго седя на бюрото си. После набра номера на главния счетоводител.

— Смятам, че е най-добре да започнем ревизията веднага — каза тихо той.

9

Когато Меган пристигна в кантората на „Колинс и Картьр“ в два часа в събота, тя намери трима мъже с калкулатори, разположени около една дълга маса, на която обикновено стояха списания и цветя. Обяснението на Филип Картьр не й беше необходимо, за да разбере, че са ревизори. Той предложи да влязат в кабинета на баща ѝ.

Меган беше прекарала безсънна нощ, главата ѝ бушуваше от въпроси, съмнения и несъгласия. Филип затвори вратата и посочи един от двата стола пред бюрото. Той седна на другия — деликатност, за която тя му беше благодарна. Ако беше седнал зад бюрото на баща ѝ, щеше да я нарани жестоко.

Знаеше, че Филип ще бъде откровен с нея.

— Филип, смяташ ли, че изобщо е възможно баща ми да е още жив и да е решил да изчезне?

Мълчанието му беше повече от ясен отговор.

— Наистина ли вярваш в това? — повтори тя настойчиво.

— Мег, живял съм достатъчно дълго и знам, че в живота всичко е възможно. Откровено казано, следователите от Управление на пътищата и застрахователните агенти дълго се мотаха тук и задаваха доста недвусмислени въпроси. Няколко пъти изпитах физическо желание да ги изхвърля. Като всички останали, се надявах колата на Ед или поне останки от нея да бъдат намерени. Възможно е доста от тях да са били отнесени по течението или да са потънали в наноса на реката, но не може нищо да не бъде намерено. Отговорът на въпроса ти е: да, възможно е и не е възможно. Не мога да си представя, че баща ти е способен на подобна измама.

Тя очакваше такъв отговор, но от това не ѝ олекна. Веднъж, когато беше много малка, се бе опитала да извади горещата филия с вилица от тостера. Сякаш отново я прониза острата болка от преминаващия през тялото ѝ електрически ток.

— Естествено, не помага и това, че татко е изтеглил в брой стойността на застраховките си няколко дни преди да изчезне.

— Не, не помага. Искам да знаеш, че правя тази ревизия заради майка ти. Когато историята със застраховките стане публична тайна, аз съм убеден, че ще стане, искам да имам заверено удостоверение, че документите ни са в идеално състояние. Такива неща пораждат слухове, както сама знаеш.

Меган сведе очи. Беше облечена в дънки и сако. Мина й през ум, че така беше облечена и мъртвата, когато я докараха в болницата. Опита се да се отърси от тази мисъл.

— Баща ми играеше ли хазарт? Това би ли обяснило нуждата му от пари в брой?

Картър поклати глава.

— Баща ти не сипадаше по хазарта. Мога да го твърдя, защото познавам достатъчно такива хора, Мег — той направи гримаса. — Иска ми се да намеря верния отговор, но не мога. Нищо в работата или в личния живот на Ед не подсказва, че той би решил да изчезне. От друга страна, липсата на фактически доказателства, че е загинал при инцидента на моста, е подозрителна... поне на пръв поглед.

Меган погледна бюрото и тежкия въртящ се стол зад него. Представи си как баща ѝ седи на него, облегнат назад, присвил блестящите си очи и прилепил длани с разперени пръсти в позата, която майка ѝ наричаше „стойката на свети Ед Великомъченика“.

Представи си как се втурва в кабинета му. Баща ѝ винаги пазеше за нея сладкиши, шоколади, марципани, фъстъчени карамели. Майка ѝ се опитваше да крие карамелите.

— Ед — протестираше тя, — не ѝ давай тия боклуци! Ще си развали зъбите.

— Бонбони за моето бонбонче, Катрин.

Момичето на татко. Той беше таткото за игри. Мама беше тази, която караше Меган да свири на пиано и да си оправя леглото. Мама беше тази, която се възпротиви, когато Меган напусна адвокатската кантора.

— За бога, Мег! — молеше я тя. — Опитай поне още шест месеца! Не си пропилявай образованието!

Татко я беше разbral.

— Остави я, скъпа — каза той твърдо. — Мег има глава на раменете си!

Като малка Мег беше питала баща си защо толкова много пътува.

— О, Мег — беше въздъхнал той, — така ми се иска да не се налагаше. Може би съм роден да бъда певецът скитник.

Той винаги се стараеше да компенсира дългите си отсъствия. Предлагаше ѝ, вместо да ходят в ресторана, той да приготви вечеря за двама им.

— Меган Ан — казваше ѝ тогава. — Тази вечер съм роб на твоите желания.

Кабинетът му имаше невероятна атмосфера. Сам беше купил бюрото от черешово дърво от някакъв магазин на Армията на спасението и го беше рендосал и лакирал. На масата зад него стояха нейната и майчината ѝ снимка. Подпорките за книги бяха с лъвски глави и придържаха изправени книги в кожени подвързии.

Девет месеца го беше оплаквала като мъртвец. Сега се чудеше дали в този миг не страда повече. Ако застрахователните агенти бяха прави, то той вече беше един чужд за нея човек.

Мег погледна Филип Картър в очите.

— Те не са прави — каза тя рязко. Вярвам, че баща ми е мъртъв. Вярвам, че все пак ще намерят останки от колата му — тя се огледа. — Но за да сме справедливи към теб, няма да задържаме този кабинет. Ще дойда следващата седмица и ще прибера личните му вещи.

— Ние ще ги пренесем, Мег.

— Не! Моля те! Аз ще се справя по-добре. Мама е достатъчно разстроена и няма защо да ме гледа как подреждам книжата му вкъщи.

Филип Картър кимна.

— Права си, Мег. И аз се тревожа за Катрин.

— Затова не смея да ѝ кажа какво се случи онази нощ.

Лицето му придоби угрожен израз, докато тя му разказваше за убитото момиче, което прилича на нея, и за факса, дошъл посред нощ.

— Мег, това е много странно — рече той. — Надявам се шефът ти да се е свързал с полицията. Не можем да допуснем да ти се случи нещо.

Пъхайки ключа си в ключалката на кантората на „Колинс и Картър“, Виктор Орсини изненадано забеляза, че вратата е отключена. В събота следобед той обикновено се разполагаше сам в кантората.

Беше приключил няколко срещи в Колорадо и възнамеряваше да прегледа пощата и оставените бележки.

На трийсет и една години, с постоянен тен, мускулести ръце и рамене и със слабо закалено тяло, той имаше вид на спортист. Гарвановочерната му коса и острите му черти изразително намекваха за италианското му потекло. Дълбоките сини очи доказваха британска кръв на баба му.

Орсини работеше за „Колинс и Картър“ вече почти седем години. Не беше очаквал да се задържи толкова дълго — всъщност беше смятал да използва тази работа само като трамплин към някоя по-голяма компания.

Той бутна вратата и повдигна вежди при вида на ревизорите. С престорено безпристрастен глас главният ревизор му съобщи, че Филип Картър и Меган Колинс са в кабинета на Едуин Колинс. След което с колеблив тон му разказа за предположенията на застрахователните агенти, че Едуин Колинс е решил да изчезне.

— Това е абсурд! — Виктор прекоси с широки крачки приемната и почука на заключената врата.

Картър я отвори.

— О, Виктор, радвам се да те видя. Не те очаквахме днес.

Меган се извърна и го поздрави. Орсини забеляза, че се опитва да скрие сълзите си. Той се помъчи да каже нещо успокоително, но не можа да измисли нищо. Следователите го бяха разпитвали за телефонното обаждане на Ед Колинс секунди преди катастрофата.

— Да — беше отговорил тогава. — Едуин каза, че навлиза в моста. Да, със сигурност не каза, че излиза от него. Да не ме мислите за глух? Да, искаше да се срещнем на следващата сутрин. Нямаше нищо необичайно в това. Ед непрекъснато използваше телефона в колата си.

Виктор внезапно си помисли след колко време някой ще осъзнае, че единствено неговите думи поставяха Ед на рампата на моста Тапан Зий през онази вечер. Не беше трудно да забележи угрожения израз на Мег, когато стисна протегнатата й ръка.

10

В три часа в неделя следобед Мег се срещна с оператора Стийв Бойл на паркинга пред клиниката „Манинг“.

Клиниката се издигаше на хълм сред пасищата на Кент, на четири километра от шосе 7 и на четирийсет минути с кола от дома ѝ. Беше строена през 1890 г. като резиденция на един ловък бизнесмен, чиято съпруга бе имала благоразумието да го възпре да съгради безвкусен символ на шеметното си въздигане до търговски магнат. Тя го бе убедила, че вместо двореца, който възнамеряваше да построи, една къща в стила на старите английски имения ще подхожда много повече на красивия пейзаж тук.

— Готов ли си за Мики Маус? — попита Меган, докато катереха алеята.

— „Великаните“ нападат, а ние сме се забили при джуджетата — измърмори той.

Широкият вестибюл на къщата беше превърнат в приемна. По облицованите в дъбова ламперия стени висяха снимки на децата, които дължаха живота си на гения на модерната наука. Просторната зала след вестибюла внушаваше атмосфера на комфортна дневна с мебели, които бяха удобно разположени за интимни разговори и лесно можеха да се прередят за неофициални лекции.

По масичките бяха нахвърляни брошури с изказванията на признателни родители.

„Толкова силно желаехме дете. В живота ни имаше празнота. Тогава се записахме за преглед в клиниката «Манинг»...“

„Ходех по прощъпалниците на приятелки и се мъчех да сдържа сълзите си. Някой ми предложи да се заинтересувам от оплождане ин витро и така петнайсет месеца по-късно се роди Джими...“

„Четирийсетият ми рожден ден наблизаваше и знаех, че скоро ще стане безвъзвратно късно...“

Всяка година през третата неделя на октомври децата, заченати чрез ин витро, се събираха заедно с родителите си в клиниката. Меган разбра, че тази година са били разпратени триста покани и повече от двеста семейства са потвърдили присъствието си.

В една от малките стаи Меган интервиюира доктор Джордж Манинг, среброкосия седемдесетгодишен шеф на клиниката, когото помоли да обясни принципа на оплождането ин витро.

— Най-просто казано — започна той, — оплождането ин витро е метод, чрез който жена, имаща трудности със забременяването по естествен път, понякога успява да се сдобие с бебето или бебетата, които толкова силно желае. След наблюдения върху менструалния цикъл тя се подлага на лечение. Предписват се средства за стимулация на яйчниците и за образуване на голямо количество фоликули, от които след това яйцеклетките се изваждат оперативно. Взима се сперма от партньора и се оплождат яйцеклетките, които се съдържат във фоликулите. На следващия ден ембриологът проверява дали има оплодени яйцеклетки. Ако опитът е бил успешен, лекарят имплантира в матката на жената една или повече от оплодените яйцеклетки, наричани вече ембриони. При желание останалите ембриони могат да бъдат съхранявани при много ниска температура за по-късно имплантиране. След петнайсет дни се взима кръв за първата проба за бременност — лекарят посочи голямата зала. — И както виждате, хората днес доказват, че много от тези тестове са били положителни.

— Така е — съгласи се Мег. — Докторе, какво е съотношението на успешните опити спрямо неуспешните?

— Все още не толкова високо, колкото бихме желали, но непрекъснато се подобрява — каза той скромно.

— Благодаря ви, докторе.

Следвана от Стийв, Меган помоли няколко майки да споделят своя личен опит от оплождането ин витро.

Една от тях застана пред камерата с трите си хубави дечица.

— Оплодиха четири най-сет яйцеклетки и имплантираха три. Една от тях доведе до бременност и до този тук — тя се усмихна на по-

големия си син. — Крис е вече на седем години. Останалите ембриони бяха съхранени в криобанка или по-просто казано — замразени. Преди пет години пак дойдох тук и ето че на бял свят се появи Тод. Опитах отново миналата година и Джил вече е на три месеца. Някои от ембрионите не оцеляха при размразяването, но все още ми остават два в лабораторията. В случай че някога намеря време за още едно дете — каза тя през смях, а четиригодишният малчуган хукна нанякъде.

— Не е ли достатъчно, Меган? — попита Стийв. — Бих искал да хвана последната четвърт от мача на „Великаните“.

— Нека поговоря с още някой от персонала. Наблюдавам онази жена. Тя сякаш знае всекиго по име.

Меган се приближи до нея и погледна името върху табелката на ревера ѝ.

— Може ли да поговорим, доктор Петрович?

— Разбира се!

Гласът на Петрович беше приятен, с лек акцент. Беше средна на ръст, с лешникови очи и изящни черти. Държането ѝ беше по-скоро любезно, отколкото дружелюбно. Меган забеляза, че въпреки това децата се въртяха около нея.

— От колко време работите в клиниката?

— През март ще станат седем години. Аз съм ембриолог и завеждам лабораторията.

— Бихте ли коментирали отношението си към тези деца?

— За мен всяко от тях е едно чудо.

— Благодаря ви, доктор Петрович.

— Вече извъртяхме доста лента — каза Меган на Стийв, когато свърши с лекарката. — Но искам да заснемем и цялата група. След минута ще се съберат.

Годишната снимка беше направена на моравата пред сградата. Настъпи обичайното суetenе при подреждането на децата — от едва проходилите до деветгодишните и майките с пеленачета на ръце на последната редица, обградени от служителите на клиниката.

Беше сълнчев ден от циганското лято. Докато Стийв фокусираше камерата, Меган за миг си помисли колко добре облечени и щастливи изглеждаха всички деца. Защо не? — помисли си тя. Всички бяха толкова желани!

Един тригодишен малчуган изтича от предната редица към бременната си майка, която стоеше до Меган. Синеок, със златисторуса коса, срамежлив и сладко усмихнат, той я прегърна през коленете.

— Снимай ги! — каза Меган на Стийв. — Той е прекрасен!

Стийв задържа камерата върху детето, докато майка му го увещаваше да се върне при другите деца.

— Тук съм, Джонатан — уверяващо го тя. — Обещавам ти, че никъде няма да избягам! — тя се върна на мястото си.

Меган приближи до нея.

— Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса? — попита тя и насочи микрофона към нея.

— Не, напротив!

— Кажете ни как се казвате и на колко години е момченцето ви?

— Казвам се Дайна Андерсън, а Джонатан е почти на три.

— И детето, което очаквате, ли е оплодено ин витро?

— Да, всъщност то ще бъде еднояйчният близнак на Джонатан.

— Еднояйчният близнак! — Метан не скри учудването си.

— Зная колко невероятно звучи — каза Дайна Андерсън с щастлива усмивка. — Но е така. Много рядко се случва ембрионът да се раздели в лабораторията така, както естествено става в утробата на майката. Казаха ни, че една от оплодените яйцеклетки се е разделила и със съпруга ми решихме, че ще родя децата поотделно. Смятаме, че поотделно всяко едно има по-добри шансове за оцеляване при износването, и в действителност се оказа по-практично. Имам чудесна работа и не бих искала да оставям две малки деца на бавачка.

Фотографът на клиниката щракаше с апаратата си. Миг по-късно той извика:

— Добре, дечица, благодаря ви!

Децата се разпръснаха и Джонатан дотича при майка си. Дайна Андерсън прегърна сина си.

— Не мога да си представя живота без него — каза тя. — А след десетина дни ще си родим и Райън.

Какъв интересен материал за човешката природа би могъл да се получи, помисли си Меган.

— Мисис Андерсън — каза тя с убедителен глас. — Ако сте съгласна, ще говоря с шефа си да направим документален филм за

вашите близнаци.

Докато караше към Нютаун, Меган се обади на майка си от колата. Паниката ѝ, когато чу телефонния секретар, премина в облекчение, щом набра номера в ресторант, откъдето ѝ казаха, че мисис Колинс е в залата.

— Предай ѝ, че се прибирам — поръча тя на момичето от рецепцията. — И ще дойда там.

Следващите петнайсет минути Меган караше като на автопилот. Беше развлечена от мисълта за документалния филм, за който трябваше да убеди Уайлър. Мак щеше да ѝ даде някакви указания. Той се занимаваше с генетика. Щеше да я посъветва като специалист, да ѝ предостави материали по въпросите на изкуственото оплождане, включително и статистиките за процентното съотношение на успешните и неуспешните резултати. Когато движението се задръсти и колата ѝ спря, тя вдигна слушалката и набра номера му.

Обади се Кайл. При промяната в гласа му Мег повдигна вежди. Какво ли му е станало? — зачуди се тя, когато той съвсем явно пренебрегна поздрава ѝ и подаде телефона на баща си.

— Здравей, Мег. С какво мога да ти бъда полезен?

Както винаги, гласът на Мак ѝ причини болка. Когато беше на десет години, го наричаше своя най-добър приятел, на дванайсет го харесваше, а когато навърши шестнайсет, беше вече влюбена в него. Три години след това той се ожени за Джинджър. Тя присъства на сватбата и това бе един от най-тежките дни в живота ѝ. Мак беше луд по Джинджър и Меган подозираше, че дори след тези седем години, ако Джинджър се върнеше с куфар в ръка, той още щеше да я желае. Мег никога не смееше да признае в себе си, че колкото и упорито да се мъчи, не може да престане да обича Мак.

— Нужна ми е професионалната ти помощ, Мак!

Докато колата пълнеше по блокирания участък от пътя и бавно набираше скорост, тя му обясняваше за посещението си в клиниката и за филма, който възнамеряваше да направи.

— Информацията ми трябва много спешно, за да говоря с шефа си.

— Мога да ти я предоставя веднага. С Кайл сме тръгнали към ресторантa. Ще ти я донеса там. Искаш ли да вечеряш с нас?

— Чудесно. До скоро — тя затвори.

Когато стигна до покрайнините на града, наблизаваше седем. Температурата падаше и следобедният бриз се обръщаше на силен вятър. Фаровете осветяваха дърветата, все още натежали от листа, които полъхът раздвижваше и сенките им потрепваха по платното. В този миг тя си представяше тъмните, мътни води на Хъдсън.

Филип Картър беше в „Дръмдоу“, седнал на маса за трима до прозореца. Помаха на Меган.

— Катрин се разправя с готвача в кухнята. Онези хора ей там — кимна той към близката маса — искат телешкото по-суворо. Майка тиказа, че са им сервирали подметки. А всъщност месото беше съвсем леко препечено.

Метан се строполи на един стол и се усмихна.

— Най-хубавото нещо, което би могло да й се случи, е готвачът да напусне. Тогава тя ще трябва да стои в кухнята. Това ще й отвлича мислите — Меган се пресегна през масата и докосна ръката на Картър.

— Благодаря ти, че дойде.

— Надявам се, че не си вечеряла. Успях да убедя Катрин да ми прави компания.

— Чудесно, но аз само ще пия кафе с вас. Мак и Кайл ще дойдат всеки момент. Обещах им да вечерям с тях. Истината е, че ми е нужен съвет от Мак.

По време на вечерята Кайл продължаваше да се държи дръпнато с Меган. Накрая тя въпросително повдигна вежди към Мак, който сви рамене и промърмори:

— Защо ме питаш?

Заговориха за филма, който тя възнамеряваше да снима.

— Права си. Процентът на безуспешните случаи е доста голям, а освен това самата процедура е много скъпа.

Мег гледаше Мак и сина му, седнали от другата страна на масата. Толкова много си приличаха. Спомняше си как баща ѝ беше стиснал

ръката ѝ на сватбата на Мак. На него всичко му беше ясно. Винаги я бе разбирал.

Станаха от масата.

— Ще поседя малко с мама и Филип — тя прегърна Кайл. — Чао, приятел.

Той се дръпна.

— Ей, какво ти става? — попита Мег. — Какво има?

Почуди се, като видя сълзи в очите му.

— Мислех, че си ми приятелка — каза той, рязко се извърна и хукна към вратата.

— Ще изплюе камъчето — обеща ѝ Мак и се втурна след сина си.

В седем часа Дайна Андерсън държеше Джонатан в скута си и допиваше чашата кафе, докато разказваше на мъжа си за събирането в клиниката. Живееха в Бриджуотър.

— Может да станем известни — рече тя. — Меган Колинс, репортерката от Трети канал на местната телевизия, ще иска разрешение от шефа си да присъства на раждането на бебето и да го снима с Джонатан. Ако шефът ѝ разреши, после периодически ще ги снима как растат заедно.

Доналд Андерсън я изгледа с подозрение.

— Не съм сигурен, че ни е необходима подобна известност.

— О, хайде престани! Ще бъде интересно. Освен това съм съгласна с Мег, че ако повечето хора, които искат деца, бяха по-няясно с различните начини за изкуствено оплождане, щяха да осъзнаят, че ин витрото е благонадежден вариант. Това детенце си струваше мъките и разходите.

— Главата му ще се топне в кафето ти — Андерсън се изправи, заобиколи масата и погаси сина си от ръцете на Дайна.

— Сънчо е дошъл при Бонзо — обяви той. — Щом искаш, тъй да бъде, нямам нищо против. Не е лошо да имаме видеозаписи на децата, правени от професионалист.

Дайна гледаше разнежена как синеокият русокос мъж носи също толкова синеокото и русокосо дете по стълбите. Вече беше приготвила всички бебешки снимки на Джонатан. Толкова щеше да бъде забавно

да ги сравнява със снимките на Райън. Все още ѝ оставаше един ембрион в клиниката. „След две години ще направим още един опит и може би вече ще се роди дете, което да прилича на мен“, мислеше си тя, поглеждайки се в огледалото зад масичката. Изучаваше внимателно отражението в него — матовата кожа, лешниковите очи и гарвановочерната коса.

„Това съвсем не би било зле! — промърмори тя на себе си.“

С втора чаша кафе в ръка Меган седеше при майка си и Филип и слушаше неговите сериозни заключения за изчезването на баща ѝ.

— Големите заеми на Едуин срещу застраховките са коз в ръцете на застрахователните компании. Според тях е показателно, че е имал нещо наум, щом е събирал пари в брой. Както не желаят да изплатят личната му застраховка, така и на мен ми заявиха, че няма да изплатят застраховката му на съдружник, която ти би получила като обезщетение срещу партньорството му във фирмата.

— Което означава — тихо каза Катрин, — че тъй като не мога да докажа смъртта на съпруга си, ще изгубя всичко. Филип, Ед имаше ли да получава пари за никаква извършена работа?

Отговорът беше прост.

— Не.

— Как върви посредническият бизнес тази година?

— Не особено добре.

— Ти ни даде авансово четирийсет и пет хиляди долара, докато чакаме да бъде открит трупът на Ед.

Той внезапно се стегна.

— Катрин, направих го с удоволствие. Бих желал да мога да видам повече. Когато смъртта на Ед се докаже, ти ще можеш да ми ги върнеш от застраховката.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Не мога да ти позволя да направиш това, Филип. Старият Пат ще се обърне в гроба, ако разбере, че живея от подаяния. Истината е, че ако не успеем да докажем смъртта на Ед при катастрофата на моста, аз ще изгубя „Дръмдоу“, на чието създаване баща ми посвети живота си, и ще трябва да продам дома си!

Тя погледна Меган.

— Благодарна съм на бога, че имам теб!

Меган реши да не се връща в Ню Йорк, а да остане да пренощува при майка си.

Когато двете се прибраха, в безмълвно единодушие не пророниха и дума повече за човека, който беше тяхен съпруг и баща. Изгледаха новините в десет часа и се приготвиха да си лягат. Меган почука на спалнята на майка си, за да ѝ пожелае „лека нощ“. Осъзна, че това вече не е спалнята на родителите ѝ. Когато отвори вратата, с болка видя, че майка ѝ е преместила възглавниците си в средата на леглото. За Меган беше ясно — дори и Едуин Колинс да е жив, в тази къща за него вече място нямаше.

Бърни Хефернън прекара неделната вечер с майка си пред телевизора в овехтялата дневна на малката къща в Джаксън Хайтс. Той много повече предпочиташе да гледа телевизия в порутеното мазе, което бе оборудвал с апаратура, но винаги оставаше горе до десет часа, когато майка му си лягаше. Тя не припарваше до разнобитеното стълбище към избата, откакто преди десет години падна по него.

Репортажът на Мег за клиниката „Манинг“ беше излъчен в новините в шест часа. Бърни се втренчи в телевизора и по веждите му изби пот. Ако беше долу сега, щеше да го запише на видео.

— Бърнард! — резкият глас на мама сложи край на бляновете му. Той успя да се усмихне.

— Извинявай, мамо.

Очите ѝ изглеждаха огромни зад очилата без рамки.

— Попитах те дали откриха бащата на онова момиче.

Веднъж той беше споменал на мама за бащата на Мег и вече съжаляваше за това. Потупа ръката ѝ.

— Казах ти, че се молим за нея, мамо!

Не му хареса начина, по който тя го изгледа.

— Нали това момиче не ти е влязло в главата, а, Бърнард?

— Не, мамо. Разбира се, че не, мамо!

След като мама си легна, Бърни слезе в мазето. Чувстваше се уморен и обезсърен. Имаше един-единствен начин да изпита облекчение.

Започна да звъни веднага. Първо на религиозния център в Атланта. С помощта на уреда за преправяне на гласа крещя обиди на отеца, докато онзи му затвори телефона. После позвъни на едно шоу на живо в Масачузетс и каза на водещия, че се прави заговор за убийството му.

В единайсет започна да звъни на жените, чиито имена си беше отбелязал в указателя. Една по една ги предупреждаваше, че всеки миг ще ги нападне. От тона на гласа им можеше да си представи как изглеждат. Млади и красиви. Стари. Обикновени. Слаби. Дебели. Той

си представяше лицата им и добавяше детайлите, съдейки от думите, които те изричаха.

С изключение на тази вечер. Тази вечер всички те имаха едно и също лице.

Тази вечер всички приличаха на Меган Колинс.

13

Когато в шест и половина в понеделник сутринта Меган слезе долу, майка ѝ вече седеше в кухнята. Ароматът на кафе изпълваше стаята, сокът беше налят в чашите, а в тостера димяха филийките хляб. Протестът, че майка ѝ е станала толкова рано, замря на устните на Мег. От тъмните сенки около очите на Катрин Колинс беше ясно, че почти не е спала.

„И тя като мен“, помисли си Меган, посягайки за каната с кафето.

— Мамо, аз много мислих — започна тя, като внимателно подбираше думите си. — Не мога да си представя причината, поради която татко би решил да изчезне. Да предположим, че е имало и друга жена. Това е съвсем възможно, но тогава татко щеше да поиска развод от теб. Ти щеше да си съкрушена, естествено, а аз щях да се ядосвам, но в края на краищата и двете сме реалистки, татко знаеше това. Застрахователните компании залагат на факта, че не е намерено нито тялото, нито колата, и че той е взел заеми срещу застраховките си. Но това бяха неговите застраховки и както ти сама каза, може да е искал да вложи пари в нещо, което иначе ти не би одобрила. Напълно е възможно!

— Всичко е възможно! — тихо рече Катрин Колинс — включително и това, че не знам какво да правя!

— Аз знам! Ще заведем дело за изплащането на тези полици, включително и двойни обезщетения за смърт при злополука. Няма да се оставим на тези хора да ни разправят, че баща ми ти е изиграл такъв номер.

В седем часа Мак и Кайл седяха един срещу друг на кухненската маса. Снощи Кайл си беше легнал, без да каже причината за студенината си към Мег, но тази сутрин настроението му беше по-различно.

— Мислех си... — започна той.

Мак се усмихна.

— Добре започваш.

— Така е. Помниш ли как снощи Мег говореше за репортажа, който правила от съда в сряда?

— Да.

— Значи няма как да е била тук в сряда следобед, нали?

— Не, няма.

— Тогава аз не съм видял нея да минава с колата покрай нас?

Мак погледна сериозното изражение на сина си.

— Не, няма как да си я видял в сряда следобед. Сигурен съм!

— Значи съм видял друга, която много прилича на нея — усмивката на Кайл разкри двете липсващи зъбчета. Той погледна Джейк, който се беше разположил под масата.

— Значи, когато Мег си дойде следващата неделя и види Джейк, той ще умее чудесно да се моли.

При споменаването на името му Джейк скочи и вдигна предни лапи.

— Виждам, че вече умее чудесно да се моли! — каза Мак сухо.

Меган отиде направо при изхода на гаража под сградата на телевизионната компания, откъм Петдесет и шеста улица. Бърни отвори вратата в минутата, в която тя премести скоростния лост.

— Здравейте, мис Колинс.

Грейналото лице и приветливият глас я накараха да отвърне на усмивката му.

— С майка ми ви гледахме от оная клиника, тъй де, гледахме ви снощи по новините. Сигурно е било доста забавно с всички ония деца!

— подаде ѝ ръка да излезе от колата.

— Бяха много сладки, Бърни — рече Меган.

— Майка ми твърди, че е някак странно... знаете какво имам предвид... да имаш дете по начина, по който ония хора то правят. Не си падам особено по тия ненормални прищевки на днешния живот.

Постижения, не прищевки, помисли си Меган.

— Зная какво имаш предвид — каза тя. — Наистина изглежда като научна фантастика.

Бърни я зяпна.

— Чao.

Тя се запъти към асансьора, с кожената си папка под ръка.

Наблюдаваше я как се отдалечава, след което се качи в колата и я откара до долното ниво на гаража. Нарочно я паркира в един тъмен ъгъл до най-далечната стена. През обедната почивка всички колеги от гаража си избраха по една кола, в която да си починат — да хапнат и да прочетат вестника или да дремнат. Единственото условие, поставено от шефовете, беше да не се размазва кетчуп по тапицерията. А откакто някакъв тъпанар беше прогорил кожената дръжка на седалката в един мерцедес, забраниха и пущенето. Дори и в коли, където пепелниците бяха препълнени с фасове. Работата беше там, че никой не виждаше нищо лошо в това да си почиваш винаги в една и съща кола. Бърни се чувстваше щастлив в мустанга на Меган. Все още ухаеше на нейния парфюм.

Бюрото на Меган беше в преддверието на трийсетия етаж. Тя хвърли поглед на графика. В единайсет трябваше да присъства на предявяване на обвинението срещу някакъв борсов агент.

Телефонът й иззвъня. Беше Том Уайкър.

— Мег, можеш ли да дойдеш веднага?

В кабинета на Уайкър имаше двама мъже. Меган познаваше единия — Джамал Нейдър, чернокож детектив с приятен глас, когото беше срещала на няколко пъти в съда. Поздравиха се. Уайкър ѝ представи другия мъж.

— Лейтенант Стори води разследването на убийството, за което ти направи репортаж онази вечер. Дадох му факса, който си получила.

Нейдър поклати глава.

— С мъртвата сте като близначки, Меган.

— Идентифицираха ли я?

— Не — Нейдър се поколеба. — Но тя изглежда те е познавала.

— Познавала ме е? — Меган се втренчи в него. — Това пък откъде ви хрумна?

— Когато я докараха в моргата в четвъртък през нощта, претърсиха дрехите ѝ, но не откриха нищо. Изпратиха всичко на прокурора, за да се съхранява като доказателство. Тогава едно от нашите момчета огледа всичко отново. Хастарът на джоба на сакото

имаше голяма гънка. В нея откри бланка на „Дръмдоу“, върху която са записани името ти и директният ти телефон в телевизията.

— Моето име!

Лейтенант Стори бръкна в джоба си. Листчето се намираше в найлонов плик. Той го извади.

— Малкото ви име и телефона.

Меган и двамата детективи стояха пред бюрото на Том Уайкър. Меган се подпра на плата му и се взря в едрите наклонени букви. Усети как устата ѝ пресъхва.

— Мис Колинс, познавате ли този почерк? — попита внезапно Стори.

Тя кимна.

— Да.

— Чий е?

Тя извърна глава, защото не желаеше никога повече да вижда този познат почерк.

— Баща ми го е писал.

14

В понеделник в осем сутринта Филип Картър влезе в кантората. Както винаги беше пръв. Персоналът бе малоброен и се състоеше от Джеки — петдесетгодишната му секретарка, майка на все още непълнолетни деца, Мили, възрастната счетоводителка на половин работен ден, и Виктор Орсини.

На бюрото си Картър имаше компютър, който ползваше единствено той. В него съхраняваше файлове с лични данни, до които другите нямаха достъп. Приятелите му го подкачаха за страстта към търгове на земи, но биха се смяiali, ако разберяха колко селски имоти е придобил тихомълком през годините. За негово нещастие при развода беше загубил по-голямата част от земята, закупена на безценица. Имотите на главоломни цени бяха закупени впоследствие.

Докато пъхаше ключа в компютъра, той си помисли, че на Джеки и Мили няма да им липсва тема за клюки през обедната почивка, щом разберат, че смъртта на Едуин Колинс се оспорва.

Вроденото му чувство за лична неприкосновеност го накара да потръпне от ужас при мисълта, че те двете могат и него да предъвкват по време на обеда си. А иначе ядяха само салата, която му приличаше на кълцана люцерна и тем подобни треволяци.

Кабинетът на Ед Колинс го притесняваше. Струваше му се, че е най-добре да не раздигат нищо, докато смъртта му не бъде официално оповестена, но ето че Меган бе пожелала да прибере личните му вещи. Тъй или иначе, Едуин Колинс никога вече нямаше да го използва.

Картър се намръщи. Виктор Орсини! Не обичаше този човек. Орсини беше близък на Ед, но си вършеше работата отлично и знанията му в областта на медицинските технологии бяха абсолютно необходими сега и още по-ценни, когато Ед вече го нямаше. Той беше вършил по-голямата част от тази дейност сам.

Картър съзнаваше, че няма как да не предостави на Орсини кабинета на Ед, след като Меган изнесе всичко. Настоящият кабинет на Виктор беше тесен и имаше само един малък прозорец.

Да, засега този човек му беше нужен, независимо дали го харесваше, или не.

Въпреки всичко интуицията му говореше, че нещо от характера на Виктор Орсини му убягва и този факт никога не бива да бъде пренебрегван.

Лейтенант Стори разреши да направят за Меган фотокопие на листчето, съхранявано в найлоновия илик.

— Преди колко време ви дадоха този директен номер? — попита я той.

— В средата на януари.

— Кога за последен път видяхте баща си?

— На четирийсети януари. Замина за Калифорния по работа.

— По каква работа?

Меган усещаше езика си удебелен, а пръстите, ѝ се вледениха, докато стискаше фотокопието с името си, нелепо и огромно на белия фон. Разказа му за посредническата компания „Колинс и Картьер“. Очевидно детектив Джамал Нейдър вече бе осведомил Стори за изчезването на баща ѝ.

— Баща ви знаеше ли този номер преди заминаването си?

— Мисля, че да. След четирийсети не съм говорила с него, нито пък съм го виждала. Трябваше да се приbere на двайсет и осми.

— Но е загинал в катастрофата на моста Тапан Зий същата вечер.

— Позвънил е на колегата си Виктор Орсини, преди да премине моста. Взривът е избухнал по-малко от минута след разговора им. Някой е дал показания, че един тъмен кадилак се е блъснал в камиона с ремаркето и е паднал през моста.

Нямаше смисъл да премълчава онова, което този човек можеше да разбере само с едно вдигане на телефонната слушалка.

— Трябва да ви кажа, че застрахователните компании отказват да изплатят застраховките с аргумента, че от всички други коли са били намерени никакви останки, но от колата на баща ми няма и следа. Водолазите от Управление на пътищата твърдят, че ако колата е паднала през моста, както гласят показанията, те ще я намерят.

Меган вдигна глава.

— Майка ми ще заведе дело за изплащане на застраховките.

Долови скептицизма в очите на тримата. За тях — особено с този лист в ръце — тя приличаше на ония нещастни свидетели, които беше виждала на съдебните процеси — хора, упорито държащи на показанията си дори и когато доказателствата против твърденията им бяха неоспорими.

Стори се изкашля.

— Мис Колинс, младата жена, убита в четвъртък вечер, поразително прилича на вас и носи листче с вашето име и номер. Имате ли някакво обяснение на този факт?

Меган настръхна.

— Нямам представа защо е носила листчето. Нито пък как се е сдобила с него. Тя наистина много приличаше на мен. Предполагам, че баща ми я е срещнал някъде, приликата му е направила впечатление и той ѝ е казал: „Ако някога попаднете в Ню Йорк, бих искал да се запознаете с дъщеря ми.“ Хората понякога имат двойници. Това е общоизвестен факт! Баща ми се занимаваше с бизнес, чрез който се срещаше с много хора. Доколкото го познавам, това са думи напълно в неговия стил. В едно съм убедена — ако беше жив, той не би могъл умишлено да изчезне и да изостави майка ми в такова тежко финансов положение.

Тя се обърна към Том.

— Поръчаха ми да отразя обвинението срещу Бакстър. Трябва да вървя.

— Добре ли си? — попита Том. В израза му нямаше и следа от съжаление.

— Напълно... — тихо каза Меган. Тя не погледна Стори и Нейдър.

Нейдър проговори пръв.

— Меган, във връзка сме с ФБР. Ако има някакво известие за издирване на жена, чието описание отговаря на това на жертвата от четвъртък вечер, ние ще го получим. Може би много от отговорите са свързани помежду си.

15

Хельн Петрович обожаваше работата си на ембриолог, завеждащ лабораторията в клиника „Манинг“. Останала вдовица на двайсет и седем години, тя беше емигрирала от Румъния, с благодарност бе приела покровителството на една семейна приятелка и беше работила при нея като козметичка, а вечер бе посещавала университетски курсове.

Сега, на четирийсет и осем години, тя беше стройна и красива жена, чиито очи никога не се усмихваха. През седмицата Хельн живееше в Ню Милфорд, щата Кънетикът, във вила под наем на десет километра от клиниката. Уикендите си прекарваше в Лорънсвил, Ню Джърси, където притежаваше хубава къща в колониален стил. Кабинетът до спалнята ѝ беше пълен със снимки на децата, които се бяха появили на бял свят с нейна помощ.

Хельн смяташе себе си за главен педиатър на родилното отделение в една прекрасна болница. Разликата беше в това, че поверените ѝ ембриони бяха много по-уязвими, отколкото и най-крепкото недоносено бебе. Гледаше на задълженията си с безкрайна сериозност.

Застанала пред миниатюрните стъкълца в лабораторията и познавайки родителите, а понякога и другите им деца, Хельн си представяше бебетата, които един ден щяха да се родят. Тя обичаше всички, родени тук, но имаше едно, което обичаше повече от всички — прекрасното момченце с рошава руса главица, чиято усмивка толкова много ѝ напомняше за рано изгубения съпруг.

Предявяването на обвинение срещу борсовия агент Бакстър за злоупотреби с цел лични облаги протичаше в съдебната зала на Сентър Стрийт. Обграден от двамата си адвокати, издокараният обвиняем отказваше да се признае за виновен и твърдият му глас кънтеше самоуверено. Пак Стийв беше операторът, придружаващ Мег.

— Какъв мошеник! Предпочитам отново да съм в Кънетикът при дребосъците.

— Написах докладна до Том да ми позволи да направя филм за клиниката. Днес следобед ще говоря с него — каза Меган.

Стийв й намигна.

— Все пак, ако някога имам деца, надявам се да бъдат заченати по-старомодно, нали ме разбираш.

Тя се поусмихна.

— Разбирам те.

В четири Меган отново беше в кабинета на Том.

— Чакай малко да го схвана, Меган. Искаш да кажеш, че тази жена сега ще ражда еднояйчния близнак на тригодишния си син?

— Именно. Този тип поотделно раждане вече е осъществявано в Англия, но тук е нещо ново. Освен това в нашия случай майката е много интересна личност. Дайна Андерсън е вицепрезидент на банка, много привлекателна и интелигентна жена, а явно и превъзходна майка. Тригодишното момченце е една прелест! От друга страна, много изследвания показват, че родените поотделно еднояйчни близнаци израстват с еднакви вкусове. Това е доста интересна тема. Омъжват се за хора с еднакви имена, наричат децата си с еднакви имена, обзвеждат домовете си в едни и същи тонове, носят еднакви прически, избират си едни и същи дрехи. Би било интересно да се види как ще се развиват отношенията им, когато единият е по-голям от другия. Помисли си само! — рече тя. — Минали са едва петнайсет години от раждането на първото бебе в епруветка, а вече има хиляди такива. С всеки изминал ден има нови и нови постижения в методите на изкуственото оплождане. Смятам, че с отразяването на последователни елементи от новите методи и на отделни моменти от развитието на близнаците Андерсън би станал страхотен материал.

Тя говореше с хъс и все повече се разпалваше. Не беше лесно да убедиш в нещо Том Уайкър.

— Доколко мисис Андерсън е сигурна, че това ще бъде еднояйчният близнак на сина ѝ?

— Напълно е сигурна. Съхраняваните при ниска температура ембриони са в отделни епруветки, на които са отбелязани името и

номерът на социалната осигуровка на майката, както, и нейната рождена дата. След като ембрионът на Джонатан е бил имплантиран, на семейство Андерсън са останали два ембриона — на неговия близнак и още един. Епруветката с близнака е била маркирана.

Том се изправи и се протегна. Беше си свалил сакото и разхлабил вратовръзката, а копчето на яката му бе разкопчано. В резултат на това строгостта, която изльчваше, бе смекчена.

Той застана до прозореца и се взря в задръстеното платно на Петдесет и шеста улица. После рязко се обърна.

— Вчерашният ти репортаж за тържеството в „Манинг“ ми хареса. Отзовите бяха добри! Карай нататък!

Той ѝ разрешаваше да прави филм! Меган кимна, напомняйки на себе си, че ентузиазмът е нещо недопустимо.

Том се върна на бюрото си.

— Разгледай това. Рисунка на жената, която беше убита в четвъртък — той ѝ я подаде.

Въпреки че беше виждала жертвата, устата на Меган пресъхна, когато пое рисунката. Прочете данните.

„Бяла жена, тъмнокафява коса, синьо-зелени очи, ръст 165 см, тегло 56 кг, 24–28 г.“

Още два сантиметра и описанието можеше да бъде нейно.

— Ако този „факс грешка“ е верен и означава, че жертвата всъщност е трябвало да си ти, съвсем ясно е защо това момиче е мъртво — рече Уайкър. — Тя е била тук, в този район, а приликата ѝ с теб е необичайна.

— Просто не ми го побира умът! Нито пък мога да проумея откъде има този лист с почерка на баща ми.

— Говорих с лейтенант Стори. И двамата сме съгласни, че докато убиецът не бъде намерен, ще трябва да те сваля от новините — за всеки случай, ако някой все пак е по дирите ти!

— Но, Том... — запротестира тя.

Той я прекъсна.

— Меган, съсредоточи усилията си върху този филм. Може да стане страховрен материал за човешката природа. Ако успееш, ще

снимаме и по-нататък тези деца. Но засега падаш от новините. Дръж
ме в течение — отряза Уайкър, седна зад бюрото си и издърпа едно от
чекмеджетата, което красноречиво говореше, че тя трябва да си върви.

16

В понеделник следобед клиника „Манинг“ вече се бе успокоила след вълненията покрай срещата на децата. Всички следи от празненството бяха заличени и приемната възвърна обичайната си дискретна елегантност.

Мъж и жена, наближаващи четирийсетте, прелистваха списанията, докато чакаха за първия преглед. Служителката на рецепцията — Мардж Уолтърс — ги изгледа съчувствено. Тя не бе имала никакъв проблем с раждането на трите деца в първите три години на брака си. В другия край на стаята една нервна жена на двайсет и няколко години държеше ръката на съпруга си. Мардж знаеше, че тя има насрочен час за имплантация на ембриони в утробата ѝ. Дванайсет от яйцеклетките ѝ бяха оплодени лабораторно. Три щяха да бъдат имплантирани с надеждата, че една ще доведе до бременност. Понякога се развиваше повече от един ембрион, което водеше до мултипленно раждане.

Това би било дар божи, а не проблем! — бе казала младата жена на Мардж още при първото си посещение. Останалите девет ембриона щяха да бъдат съхранени при ниска температура. Ако този път не се стигнеше до бременност, младата жена щеше да дойде отново и някои от тези ембриони щяха да бъдат имплантирани.

Доктор Манинг най-неочеквано бе обявил съвещание на целия персонал през обедната почивка. Мардж несъзнателно прокара пръсти през късата си руса коса. Доктор Манинг беше казал, че от Трети канал на местната телевизия ще правят филм за клиниката и ще заснемат предстоящото раждане на близнака на Джонатан Андерсън. Беше помолил всички да съдействат на Меган Колинс, като, естествено, запазват тайната на пациентите. Щяха да бъдат интервюирани само онези пациенти, които дадяха писмено съгласие.

Мардж се надяваше да я заснемат във филма. Синовете ѝ толкова много щяха да се гордеят.

Отдясно на бюрото ѝ се намираха кабинетите на висния персонал. Вратата към коридора с тези кабинети се отвори и една от

новите секретарки излезе забързано. Тя спря за миг пред бюрото на Мардж, за да й прошепне:

— Става нещо! Доктор Петрович току-що излезе от кабинета на Манинг. Много е разстроена, а когато влязох при него, той беше в прединфарктно състояние.

— Какво може да става? — попита Мардж.

— Не зная, но тя разчиства бюрото си. Чудя се дали напуска, или е уволнена.

— Не мога да си представя, че сама ще реши да напусне това място — каза Мардж с недоумяващо изражение. — Тази лаборатория е нейният живот!

В понеделник вечерта, когато Меган взе колата си, Бърни й каза:

— До утрe, Меган.

Тя му съобщи, че известно време ще отсъства от офиса поради специалната си задача в Кънетикът. Да каже това на Бърни, беше лесно, но докато пътуваше към къщи, се чудеше как ще обясни на майка си, че е свалена от новинарския екип веднага след назначаването й.

„Просто ще спомена, че филмът трябва да бъде подгответен спешно поради предстоящото раждане на бебето. Мама има достатъчно грижи, за да й сервирам сега и това, че съм била обект на предумишлено убийство — мислеше си Меган, — а ако научи за листчето с почерка на татко, направо ще се свърши.“

Тя излезе от шосе 84 на шосе 7. По дърветата тук-там все още имаше листа, макар че ярките октомврийски цветове вече бяха излинели. Есента винаги е била любимият й сезон. Но не и тази година.

Част от разума й — на юриста, тази, която разграничаваше чувствата от неоспоримите факти — настояваше да премисли всички причини, поради които това листче с името и телефонния номер се бе озовало в джоба на мъртвата. Редно е да се преценят всички възможности, напомни си тя. Един добър адвокат трябва винаги да гледа на случая и през очите на прокурора.

Майка й беше преровила документите, които се намираха в стенния сейф у дома. Но Меган знаеше, че Катрин не е преглеждала

съдържанието на бюрото в кабинета на баща й. Време беше това да стане.

Надяваше се да не е пропуснала да свърши нещо в службата. Преди да си тръгне, направи списък на текущите задачи и го даде на Бил Еванс — нейния колега от чикагския отдел, който щеше да я замества в екипа, докато течеше следствието по убийството.

Срещата ѝ с доктор Манинг беше определена за единайсет на следващия ден. Тя го беше попитала дали може да мине през първоначалната консултация, все едно е пациентка. Щеше да бъде чудесно да заснеме как Джонатан Андерсън помага на майка си в приготовленията за бебето. Интересно дали семейство Андерсън имаше някакви видеозаписи на Джонатан като бебе.

Когато се прибра, къщата беше празна. Предположи, че майка ѝ е в ресторанта. Добре, помисли си Меган. Сега това е най-подходящото място за нея. Тя пренесе служебния факс, който ѝ предоставиха временно. Свърза го с втората линия в кабинета на баща си. „Поне няма да ме будят посред нощ с разни ненормални съобщения“, мислеше си тя, докато заключваше вратата и палеше всички лампи сред бързо падащия мрак.

Докато обикаляше из къщата, неволно въздишаше. Обичаше този дом. Стаяте не бяха големи. Майка ѝ вечно роптаеше, че старите фермерски къщи винаги изглеждат по-просторни отвън, отколкото са в действителност.

„Това място е една оптическа илюзия“, мърмореше тя.

Но в очите на Меган тези тесни стаи имаха особен чар. Обичаше да усеща леко неравния под с широките дъски, огнищата и френските прозорци, вградените ъглови шкафове в дневната. За нея това беше идеалната обстановка за старинната мебел от явор с прекрасната ѝ патина, създаваща уют, с дълбоката, удобна тапицерия и шарените ръчно тъкани килими.

„Татко отсъстваше толкова често“, мислеше си тя, докато отваряше вратата на кабинета му — стая, която с майка ѝ избягваха от нощта на катастрофата. Но по-рано винаги бе знаела, че той ще се върне и ще бъде много весело.

Запали лампата на бюрото му и седна на въртящия се стол. Тази стая беше най-малката на първия етаж. Камината бе обградена от рафтове с книги. От едната страна на любимото кожено кресло на

бща ѝ, което си вървеше с ориенталската табуретка, имаше лампион, а от другата — масичка с цвят на препечено тесто.

По масичката и върху камината имаше семейни снимки — от сватбата на майка ѝ и бща ѝ, на Меган като бебе, на двамата с поотрасналата Меган, на стария Пат, застанал горд пред „Дръмдоу“. Хроника на едно щастливо семейство, помисли си Меган, гледайки купчината фотографии в рамки.

Тя взе снимката на майката на бща ѝ — Аурелия. Беше правена в началото на трийсетте, когато тя е била двайсет и четири годишна, и личеше, че е била красавица. С тежка вълниста коса, с големи изразителни очи, овално лице, тънка шия, със самурена яка на костюма си. Изразът на лицето беше превзетият, мечтателен израз, който фотографите от онова време са обичали.

— Имах най-красивата майка в Пенсилвания — казваше бща ѝ и после добавяше: — А сега имам най-красивата дъщеря в Кънетикът. Приличаш на нея.

Майка му беше умряла, когато е бил бебе. Меган не си спомняше някога да е виждала снимка на Ричард Колинс.

— Ние изобщо не се разбирахме — беше ѝ обясnil той с две думи. — Колкото по-малко го виждах, толкова по-добре беше.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Вирджиния Мърфи — дясната ръка на майка ѝ в хотел-ресторанта.

— Катрин искаше да разбере дали си се прибрала и ще дойдеш ли да вечеряш.

— Как е тя, Вирджиния? — попита Меган.

— Винаги е добре, когато е тук, а тази вечер имаме много резервации. Мистър Картьър ще дойде в седем. Иска майка ти да вечеря с него:

Хм, помисли си Меган. Подозираше, че в сърцето на Картьър започва да се стаява някакво топло чувство.

— Би ли предала на мама, че утре ще правя едно интервю в Кент и трябва да прегледам доста материали. Ще си пригответя нещо тук.

Когато затвори слушалката, тя решително дръпна куфарчето си и извади всички вестници и списания със статии, отразяващи интереса на хората към оплождането ин витро, които един сътрудник от архивния отдел ѝ беше приготвил. Намръщи се, когато прочете за няколко случая на даване под съд на клиники, където тестовете

показвали, че съпругът на майката не е биологическият баща на детето.

— Много сериозна грешка! — каза тя на глас и реши, че това е проблем, който в някакъв момент трябва да бъде засегнат.

В осем часа си направи сандвич и канапа с чай и ги отнесе в кабинета. Ядеше и се опитваше да осмисли научния материал, който Мак й беше дал. Беше нещо като съкратен курс по методи на изкуствено оплождане.

Щракването на ключалката малко след десет означаваше, че майка ѝ се е прибрала. Тя извика:

— Ехей, тук съм!

Катрин Колинс влезе бързо в стаята.

— Добре ли си, Меги?

— Разбира се. Защо?

— Тъкмо когато завивах по алеята, изпитах странното чувство, че с теб става нещо — имах някакво лошо предчувствие.

Меган опита да се разсмее, изправи се рязко и прегърна майка си.

— Нещо не беше наред — каза тя. — Мъчех се да проникна в тайните на ДНК и, повярвай ми, беше много трудно. Сега знам защо сестра Елизабет ми казваше, че мозъкът ми не става за науки.

С облекчение видя напрежението да изчезва от лицето на майка ѝ.

Хелън Петрович прегъръщаше нервно, докато опаковаше последния си куфар в полунощ. Остави само тоалетните си принадлежности и дрехите, които на сутринта щеше да облече. Нямаше търпение да приключи всичко това. Напоследък беше станала ужасно неспокойна. Напрежението ѝ беше дошло прекалено много, реши тя. Време беше да сложи край.

Тя вдигна куфара от леглото и го постави до другите. Откъм фоайето се чу леко щракване на ключалката. Тя вдигна ръка към устата си, за да заглуши вика. Не го очакваше тази вечер. Обърна се с лице към него.

— Хелън? — гласът му беше мек. — Не възнамеряваше ли да си вземеш сбогом с мен?

— Щях... щях да ти пиша.

— Няма да се наложи.

Дясната му ръка бръкна дълбоко в джоба. Тя зърна блясъка на метала. Той взе една възглавница и я вдигна пред себе си. Нямаше време да се опита да избяга. Изгаряща болка избухна в главата ѝ. Бъдещето, което толкова старателно бе планирала, изчезна в небитието заедно с нея.

В четири сутринта звънът на телефона изтръгна Меган от съня. Тя пипнешком хвана слушалката. Едва доловим, дрезгав глас прошепна:

— Мег?

— Кой е? — чу щракване и разбра, че майка ѝ е вдигнала другия телефон.

— Татко е, Мег. В опасност съм! Направих нещо ужасно!

Едно приглушено стенание накара Мег да хвърли слушалката и да се втурне в стаята на майка си. Катрин Колинс беше паднала върху възглавниците, лицето ѝ беше восъчнобледо, очите затворени. Мег сграбчи ръката ѝ.

— Мамо, това е някакъв психопат — каза тя отчаяно. — Мамо!

Майка ѝ беше в безсъзнание.

В седем и трийсет във вторник сутринта Мак изпроверва с поглед палавия си син, който скочи в училищния автобус. След това се качи в колата и потегли към Уестпорт. Въздухът беше мразовит и очилата му се потяха. Той ги свали, изтри ги бързо и неволно си помисли как иска да е един от онези щастливици с контактните лещи, чито усмихнати физиономии го гледаха укорително от огромните реклами, където и да отидеше да му оправят или сменят очилата.

На завоя с изненада видя белият мустанг на Мег да отбива в алеята им. Той натисна клаксона и Мег удари спирачка.

Изварни се с нея. Двамата едновременно свалиха стъклата си. Неговото весело „Какво пак си намислила?“ замря на устните му при вида на Меган. Лицето ѝ беше изопнато и бледо, косата ѝ беше в беспорядък, изпод реверите на шлифера ѝ се подаваше раирана пижама.

— Мег, какво се е случило? — попита той с настойчив глас.

— Мама е в болницата — каза тя глухо.

Зад нея идваше кола.

— Тръгвай! — каза той. — Ще карам след теб.

На алеята я изпревари и отвори вратата. Тя изглеждаше като замаяна. Колко ли е зле Катрин, помисли си Мак разтревожен. На входа пое ключа от ръката на Меган.

— Остави на мен!

В коридора той сложи ръце на раменете ѝ.

— Говори!

— Отначало смятала, че е направила инфаркт. За щастие грешала, но има вероятност и до това да се стигне. Дават ѝ лекарства, за да предотвратят опасността. Ще остане в болницата поне седмица. Попитала — чуй само — дали не е преживяла някакъв стрес! — неувереният ѝ смях премина в приглушени хлипове. Тя преглътна и се съвзе.

— Добре съм, Мак. Изследванията засега не показват никакво сърдечно увреждане. Изтощена е, паднала е духом, притеснена е.

Почивка и малко успокоятелни са единственото, което ѝ е необходимо.

— Съгласен съм. И на теб не биха навредили. Ела! Имаш нужда от чаша кафе.

Тя го последва в кухнята.

— Аз ще го направя!

— Сядай! Няма ли да си свалиш шлифера?

— Все още ми е студено — опита да се усмихне тя. — Как можеш да излизаш в такъв ден без връхна дреха?

Мак погледна сивото си сако от туид.

— На шлифера ми липсва копче. Не мога да си намеря иглата и конците.

Когато кафето беше готово, той наля чашите и седна срещу нея на масата.

— Предполагам, че след като Катрин е в болница, ти ще останеш няколко дни тук.

— Тъй или иначе, възнамерявах да го направя.

С тих глас му разказа всичко, случило се напоследък: за убитата, която приличаше на нея, за бележката, намерена в джоба ѝ, за среднощния факс.

— И така — обясни тя, — засега съм извън графика за репортажи, но шефът ми възложи да започна филма за „Манинг“. Ала рано тази сутрин телефонът иззвъня и... — разказа за обаждането и за припадъка на майка си.

Мак се надяваше, че ще прикрие шока, който думите ѝ предизвикаха. Естествено, Кайл беше с тях на вечерята в неделя. Но въпреки това Мег не беше направила и най-малкия намек, че преди три дни е видяла мъртва жена, която може би е загинала вместо нея. Не му бе доверила и проблемите със застрахователните компании.

От времето, когато тя бе на десет години, а Мак — второкурсник, който работеше през лятото в ресторант, той беше охотният довереник на тайните ѝ, на всичко — от това колко много ѝ липсва баща ѝ, когато пътува, до това как ненавижда уроците по пиано.

През онази година и половина, докато трая бракът му, Мак не се виждаше често със семейство Колинс. От развода си живееше тук — вече почти седем години — и смяташе, че с Мег отново са като поголям брат и по-малка сестра. Така ли е наистина? — мина му през ум.

Меган беше мъркнала и потънала в собствените си мисли, като очевидно нито търсеше, нито очакваше съвет или помощ от него. Той си спомни забележката на Кайл: „Мислех, че си ми приятелка.“

Жената, която беше видял в колата покрай къщата в сряда, жената, която беше взел за Меган! Възможно ли бе тя да е същата, която ден по-късно е била убита?

Мак реши да не обсажда това с Меган, докато не разпита Кайл довечера и не обмисли всичко. Но все пак трябваше да ѝ зададе още един въпрос.

— Мег, извинявай, но съществува ли някаква възможност сутринта наистина да се е обадил баща ти?

— Не. Не. Познавам гласа му. И мама също! Гласът, който чухме, не беше неговият — не звучеше толкова фалшиво, колкото компютърно преправен глас, но не беше неговият.

— Казал е, че е в опасност, така ли?

— Да.

— А бележката в джоба на убитата е била с неговия почерк?

— Да.

— Баща ти споменавал ли е някога името Ани?

Меган втренчи очи в Мак.

Ани... Тя почти чуваше баща си как я дразни с думите *Meg...* *Megi...* *Megan...* *An...* *An...*

С ужас осъзна, че Ани е галеното име, с което я наричаше.

Във вторник сутринта, застанала пред големите прозорци на дома си в Скотсдейл, Аризона, Франсис Гролиър гледаше как първите слънчеви лъчи огряват върховете на планината Макдауел; скоро те щяха да станат по-ярки и по-силни, постоянно променяйки цветовете и оттенъците на скалните масиви, в които се отразяваха.

Тя се обърна, пресече стаята и излезе на верандата отзад. Къщата граничеше с обширния индиански резерват „Пима“ и пред нея се разкриваше девствената пустиня, гола и необятна, оградена от планината Камълбек. Пустиня и планина бяха тайнствено осветени от призрачното розово сияние, предхождащо изгрева.

На петдесет и шест години, Франсис беше успяла някак да запази своята ефирност, която толкова подхождаше на слабото ѝ лице, на тежката, посивяваща кестенява коса и големите изразителни очи. Никога не си беше правила труд да смекчава дълбоките линии около очите и устата си с грим. Висока и слаба, тя се чувствуваше съвсем удобно в панталона и широката, свободна риза. Като личност избягваше да бъде център на внимание, но работата ѝ на скулптор беше добре позната в творческите среди, особено със съвършеното умение да пресъздава лица. Усетът, с който долавяше скритото под повърхността, беше отличителната черта на таланта ѝ.

Много отдавна беше взела съдбоносното решение и без съжаление понасяше последствията от него. Този начин на живот ѝ допадаше. Но сега...

Не трябваше да очаква от Ани да я разбере. Трябваше да удържи на думата си и да не ѝ казва нищо. Ани изслуша болезнените обяснения с широко отворени от шока очи. След това прекоси стаята и събори постамента с бронзовия бюст.

При ужасения вик на Франсис Ани се втурна навън, скочи в колата си и изчезна. Същата вечер Франсис се опита да я намери по телефона в апартамента ѝ в Сан Диего. Отговори ѝ телефонният секретар. През изминалата седмица звънеше всеки ден, но неизменно чуваше само машината. Беше съвсем в стила на Ани да изчезне за

неопределено време. Миналата година, след като развали годежа си с Грег, беше излетяла за Австралия и беше останала шест месеца там като турист. С пръсти, които трудно се подчиняваха на сигналите от мозъка ѝ, Франсис се зае внимателно да поправя бюста на бащата на Ани, който беше извяла.

От мига, в който влезе в кабинета му в два часа във вторник следобед, Меган усети разликата в отношението на доктор Джордж Манинг. В неделя, когато снимаха празненството, той беше сърдечен, готов да съдейства, горд от децата и клиниката. Вчера, когато насрочваха срещата си по телефона, беше сдържан. Днес на доктора му личеше всеки ден от неговите седемдесет години. Здравият, розов цвет на лицето, който ѝ бе направил впечатление, бе заменен от синкава бледнина. Ръката, която ѝ протегна, потреперваше.

Сутринта, преди да тръгне за Уестпорт, Мак я беше накарал да позвъни в болницата и да попита за състоянието на майка си. Мисис Колинс спеше, а кръвното ѝ налягане бе значително подобрено, в границите на нормалното.

Мак. Какво видя в очите му, когато ѝ каза довиждане? Целуна я леко по бузата, както обикновено, но в очите му се четеше нещо друго. Съжаление? Такова не ѝ трябваше!

Лежа няколко часа, без да може да заспи, в полусян, който облекчи донякъде тежестта в очите ѝ. После взе един душ — продължителен, горещ душ, който малко успокои болките в рамената. Облече тъмнозелен костюм с подходящо сако и пола под коленете. Искаше да изглежда възможно най-добре. Беше забелязала, че посетителите на празненството в клиниката „Манинг“ бяха добре облечени, и заключи, че хора, които можеха да си позволяят между десет и двайсет хиляди долара за опита да им се роди бебе, с положителност имат значителен доход.

Във фирмата на Парк Авеню, в която започна работа като юрист, небрежното облекло по правило бе недопустимо. Като радиожурналистка, а сега вече и телевизионна репортерка, Меган беше стигнала до заключението, че интервюираните са по-спокойни и благоразположени, когато усетят някаква прилика между себе си и репортера.

Тя искаше доктор Манинг подсъзнателно да я приеме и да говори с нея така, както би говорил с нова пациентка. Сега, изправена пред него, констатира, че погледът му е като на престъпник, очакващ присъдата на съдията. От него се изльчваше страх. Но защо доктор Манинг се боеше от нея?

— Не можете да си представите с какво нетърпение очаквам да започна този филм — каза тя, сядайки на стола от другата страна на бюрото му. — Аз...

Той я прекъсна.

— Мис Колинс, опасявам се, че не можем да ви окажем съдействие за какъвто и да било филм. Имах съвещание с персонала и общата реакция беше, че много от пациентките ни биха се почувствали ужасно притеснени, ако видят тук телевизионни камери.

— Но в неделя ни приехте с удоволствие!

— Хората, които бяха тук в неделя, имат деца. Жените, идващи за първи път, или онези, които не са успели да забременеят, много често са нервни и потиснати. Изкуственото оплождане е твърде интимен проблем — гласът му беше категоричен, но очите издаваха нервността му. Какво става, запита се тя.

— Когато говорихме по телефона — каза тя, — вие се съгласихте, че никой, който не е напълно съгласен да говори за това, че е ваш пациент, няма да бъде интервюиран или заснет на живо.

— Мис Колинс, отговорът е „не“. А сега имам съвещание.

Той се изправи.

Меган нямаше друг избор, освен да стане заедно с него.

— Какво се е случило, докторе? — попита тя тихо. — Трябва да ви е ясно, че долавям как зад вашата закъсняла загриженост за пациентите ви се крие много по-основателна причина за внезапната промяна в намеренията ви.

Той не отговори. Меган излезе от кабинета и мина по коридора към приемната. Усмихна се приветливо на дежурната и хвърли поглед към табелката с името, поставена на бюрото й.

— Мисис Уолтърс, имам приятелка, която с удоволствие би приела каквато и да е литература за клиниката.

Мисис Уолтърс изглеждаше объркана.

— Предполагам доктор Манинг е пропуснал да ви даде всички неща, които секретарката му беше подготвила за вас по негово

нареждане. Нека да ѝ звънна. Ще ви ги донесе.

— Много сте любезна! — каза Меган. — Докторът беше готов да окаже съдействие за филма, който подготвям.

— Разбира се. Персоналът е във възторг. Това е добра реклама за клиниката. Нека да позвъня на Джейн.

Меган стисна палци с надежда, че доктор Манинг е пропуснал да съобщи на секретарката решението си да откаже съдействие за филма. Видя как изражението на Уолтърс премина от усмивка в намръщено озадачение. Когато постави слушалката, откритият и добросърден израз на лицето ѝ беше изчезнал.

— Мис Колинс, предполагам знаехте, че не трябваше да искам материалите от секретарката на доктор Манинг!

— Просто се интересувам за някаква информация, каквато би поискал всеки новодошъл — каза Меган.

— По-добре обсъдете това с доктор Манинг! — тя се поколеба.

— Не бих искала да прозвучи грубо, мис Колинс, но аз работя тук. Изпълнявам наредждания.

Беше очевидно, че не можеше да се очаква съдействие от нея. Меган понечи да си тръгне, но спря.

— Бихте ли ми казали следното? Персоналът ли беше толкова разтревожен от този филм? Искам да кажа — всички или само неколцина са се възпротивили на съвещанието?

Виждаше вътрешната борба на жената. Мардж Уолтърс щеше да се пръсне от любопитство. Любопитството победи.

— Мис Колинс — прошепна тя, — вчера по обяд имаше съвещание на персонала и всички с възторг посрещнаха новината, че ще снимате. Шегувахме се кого ще предпочете камерата. Не мога да си обясня какво е накарало доктор Манинг да промени решението си.

Мак намираше работата си на специалист по генна терапия в „Лайфкоуд Рисърч“ за удовлетворяваща и безкрайно интересна.

След като остави Меган, той отиде в лабораторията и тутакси се зае с новата си задача. Но трябваше да си признае, че с всеки изминал час му беше все по-трудно да се съсредоточи. Едно неясно, но мрачно предчувствие сякаш парализираше мозъка му, просмукващо цялото му тяло и пръстите, които по принцип можеха да боравят с най-фините уреди, бяха тежки и непохватни. Той обядва на бюрото и се опита да си обясни силния страх, който го обзemanше. Позвъни в болницата, откъдето му казаха, че мисис Колинс е изведена от реанимацията и е в кардиологичното отделение. Спяла и не можели да я беспокоят да говори по телефона.

Това са само добри новини, мислеше си Мак. Постъпването в кардиологичното отделение може би беше просто предпазна мярка. Сигурен беше, че Катрин ще се оправи и че строгото спазване на режима ще й се отрази добре.

А непреодолимото беспокойство всъщност се дължеше на тревогата му за Меган. Кой я заплашваше? Дори и ако невероятното се окажеше истина и Ед Колинс беше жив, опасността в никакъв случай не идваше от него.

Не, тревогата му се дължеше на убитата, която приличаше на Меган. Мак изхвърли половината сандвич и изпи остатъка от студеното кафе с ясното съзнание, че няма да намери спокойствие, докато не отиде в мортата в Ню Йорк да види тялото на мъртвата.

Същата вечер, отбивайки се в болницата на път за вкъщи, Мак видя Катрин, която беше още унесена. Говорът й беше по-забавен от обикновено живата ѝ реч.

— Това не е ли всъщност глупост, Мак? — попита тя.

Той придърпа един стол.

— Дори на най-издръжливите ирландки, на неустрасимите дъщери на Ерин, от време на време се разрешава почивка, Катрин!

Усмивката ѝ изразяваше съгласие.

— Явно от доста време съм се крепяла само на нерви. Предполагам, че знаеш подробностите.

— Да.

— Меги току-що си тръгна. Отиде в ресторанта. Мак, този нов готвач е просто ужасен! Кълна се, че се е учили в някое заведение за хамбургери, и толкоз. Ще трябва да се отърва от него — лицето ѝ посърна. — Естествено, ако намеря начин да задържа „Дръмдоу“.

— Смятам, че поне за известно време трябва да забравиш за тази грижа!

Тя въздъхна.

— Така е. Зная как да се справя с един лош готвач. Но не мога да се справя със застрахователните компании, които не искат да платят, и с кретени, които звънят посред нощ. Мег каза, че това обаждане е точно в стила на времето, но е толкова отвратително, толкова тревожно. Тя се отърси от него, но ти разбираш какво ме притеснява.

— Имай вяра на Мег! — Мак се чувстваше истински лицемер в опита си да звучи уверено.

След няколко минути се изправи. Целуна Катрин по челото. Усмивката ѝ се пооживи.

— Имам една чудесна идея! Когато уволня онзи готвач, ще го изпратя тук. В сравнение с тукашните е направо цар.

Когато Мак се прибра, Мари Дилоо, домашната помощничка, слагаше масата, а Кайл се беше проснал на пода и си пишеше домашното. Мак придърпа Кайл на дивана.

— Слушай, приятел, я ми кажи нещо. Онзи ден добре ли успя да огледаш жената, която си взел за Мег?

— Доста добре — отвърна Кайл. — Мег се отби днес следобед.

— Така ли?

— Да. Искаше да разбере защо ѝ се сърдя.

— А ти каза ли ѝ?

— Ъхъ.

— А тя какво каза?

— Че в сряда следобед е била в съда и че понякога, когато хората ги дават по телевизията, други хора искат да узнаят къде живеят. Нещо такова. И тя ме попита дали добре съм успял да видя онай жена. Казах ѝ, че караше много, много бавно. Затова, когато я видях, хукнах по пътя и се развиkah. Тя спря колата и ме изгледа, свали прозореца и изчезна.

— Това не го знаех.

— Казах ти, че ме видя и натисна газта!

— Не ми каза, че е спирала и е сваляла прозореца, приятел!

— Ъхъ. Помислих я за Мег. Но косата ѝ беше по-дълга. Казах го на Мег... Падаше по раменете ѝ. Като на онай снимка на мама.

Джинджър беше изпратила на Кайл една от последните си реклами снимки — с падаща по раменете ѝ руса коса, с разтворени устни, които откриваха идеални бели зъби, с огромни, чувствени очи. В ъгъла беше написала:

„На моя скъп мъничък Кайл. С обич и целувки.

Мама“

Рекламна снимка, помисли си с отвращение Мак. Ако той си беше вкъщи, когато е дошла по пощата, Кайл никога нямаше да я види.

След като се отби при Кайл, при майка си и в ресторанта, Меган се прибра у дома в седем и половина. Вирджиния беше настояла да си вземе вечеря за вкъщи — малко пиле, салата и топли солени кифлички, които Мег обожаваше.

— И ти си невъзможна като майка си! — скара ѝ се Вирджиния.

— Ще забравиш да ядеш!

Със сигурност, мислеше си Мег, докато се преобличаше в стара пижама и халат. Тези дрехи бяха от времето в колежа и все още ѝ бяха любимото облекло за вечери, в които четеше или гледаше телевизия у дома.

В кухнята си наля чаща вино и взе една кифличка, докато чакаше пилето да се затопли в микровълновата печка.

Когато стана готово, тя го сложи на една табла и го отнесе в кабинета, където се разположи на въртящия се стол на баща си. Утре щеше да започне с историята на клиниката „Манинг“. В телевизията бързо щяха да изровят цялата налична информация. И за доктор Манинг, помисли си тя. Искаше да разбере дали в живота му няма никакви тайни.

Тази вечер имаше други намерения. На всяка цена да намери доказателството за връзката на баща й с мъртвата, която приличаше на нея — жената, чието име може би беше Ани.

Едно подозрение глаждеше ума й — толкова беше невероятно, че още не можеше да се накара сериозно да го премисли. Знаеше само, че трябва на всяка цена веднага да прегледа личните книжа и документи на баща си.

Не беше изненадана от реда в чекмеджетата. Редът беше присъщ на Едуин Колинс. Хартията за писма, пликовете и марките бяха по местата си в страничното чекмедже. Календарът му беше попълнен до края на януари и първите дни на февруари. След това в него бяха отбелязани само постоянно значими дати. Рожденият ден на майка й. Нейният. Пролетната открита среща на голф клуба. Пътуването по море, което родителите й планираха по случай трийсетата годишнина от сватбата си през юни.

Защо човек, който възнамерява да изчезне, ще отбележи месеци по-рано в календара си важни дати? В това нямаше логика. Върху януарските дати, когато беше отсъстввал или смяташе да отсъства, беше нанесено името на града. Знаеше, че подробностите за тези пътувания са описани в бележника му, който носеше у себе си.

Най-долното чекмедже отлясно беше заключено. Меган напразно потърси ключа и се поколеба. На другия ден може би щеше да намери ключар, но не можеше да чака. Отиде в кухнята, откри кутията с инструменти и се върна със стоманена пила. Както беше преценила, ключалката беше стара и лесно поддаде.

В чекмеджето имаше пликове, разделени на купчини и завързани с ластик. Меган взе горната купчина и прехвърли пликовете. Всичките, с изключение на първия, бяха написани от една и съща ръка.

В него имаше изрезка от „Филаделфийски новини“. Под снимката на една красива жена съобщението за смъртта гласеше:

„Аурелия Краули Колинс, 75, жител на Филаделфия, почина в болницата «Сейнт Пол» на девети декември от инфаркт.“

Аурелия Краули Колинс! Меган ахна, разглеждайки снимката. Големите очи, къдрявата коса, оградила овалното лице. Това беше същата жена — вече състарена — чиято снимка стоеше на видно място върху масичката на около метър от нея. Нейната баба!

Датата на изрезката беше отпреди две години. Баба й е била жива допреди две години! Меган разрови останалите пликове от купчината, която държеше. Всичките бяха прашани от Филаделфия. Пощенското клеймо на последния беше отпреди две години и половина.

Тя прочете съдържанието на един, после на още един, и още един. Без да може да повярва на очите си, прерови останалите купчини с пликове. Най-ранната бележка имаше дата отпреди трийсет години. И всичките съдържаха една и съща молба:

„Скъпи Едуин,

Надявах се, че поне тази Коледа ще ми пишеш нещичко. Моля се ти и твоето семейство да сте добре. Как бих искала да видя внучката си! Може би един ден ще позволиш това да се случи!

С обич: мама“

„Скъпи Едуин,

Трябва винаги да гледаме напред. Но когато човек остарява, е много по-лесно да погледне назад и да съжални за грешките в миналото си. Не е ли възможно да поговорим, поне по телефона? Това би ме направило толкова щастлива!

С обич: Мама“

Не след дълго Меган не можеше да издържа повече да чете тези писма, от чийто овехтял вид личеше, че баща ѝ често е размишлявал

над тях.

„Татко, ти беше толкова мил, мислеше си тя. Защо казваше на всички, че майка ти е мъртва? Защо си пазил всичките тези писма, щом като никога не си пожелал да й простиш?“

Тя взе плика с некролога. Нямаше подател, но адресът, отпечатан на плика, беше на улица в Честнът Хил. Знаеше, че Честнът Хил е един от най-изисканите квартали на Филаделфия.

Кой беше подателят? И което беше по-важно: що за човек беше всъщност баща й?

20

В очарователната старинна къща на Хельн Петрович в Лорънсвил, Ню Джърси, се бе настанила нейната племенница — Стефани. Сега тя бе ядосана и разтревожена. Бебето трябваше да се роди след няколко седмици и гърбът я болеше. Постоянно се чувстваше уморена. Беше решила да изненада Хельн, която щеше да се приbere за обяд, и да сготви нещичко.

В един и половина Стефани се опита да се свърже с леля си, но в апартамента ѝ в Кънетикът нямаше никой. Сега, в шест вечерта, Хельн още не се беше прибрала. Дали не се бе случило нещо? Може би в последния момент бе възникнало нещо спешно, а Хельн толкова дълго беше живяла сама, че нямаше навика да осведомява никого за намеренията си.

Стефани беше поразена, когато предният ден по телефона леля ѝ каза, че е подала оставката си и е напуснала същия ден.

„Имам нужда от почивка и се притеснявам, че оставаш дълго време сама“, добави тогава Хельн.

Истината беше, че Стефани обожаваше да е сама. Никога не беше познавала лукса да се излежаваш в леглото, докато не решиш да си направиш кафе и да прочетеш вестника, оставен рано сутринта. В съвсем мързеливите дни гледаше сутрешните телевизионни програми в леглото.

Беше на двайсет години, но изглеждаше по-възрастна. Докато растеше, мечтата ѝ беше да бъде като по-малката сестра на баща си — Хельн, избягала в Америка преди двайсет години, след смъртта на мъжа си.

Сега същата тази Хельн бе нейната опора, нейното бъдеще в един свят, който не съществуваше по познат на нея начин. Кратката и кървава революция в Румъния беше отнела живота на родителите ѝ и разрушила къщата им. Стефани се беше преместила при съседи, чиято малка къщичка едва побираше тях самите.

През годините Хельн понякога беше изпращала малко пари и дребни подаръци за Коледа. В отчаянието си Стефани ѝ беше писала,

молейки за помощ.

Няколко седмици по-късно се качи на самолета за Америка.

Хельн беше толкова мила. Но Стефани горещо искаше да живее в Манхатън, да си намери работа в някой козметичен салон и вечер да посещава козметични курсове. Английският ѝ беше вече отличен, въпреки че бе тук само от една година.

Наблизаваше време да ражда. С Хельн бяха огледали няколко апартамента — ателиета в Ню Йорк. Бяха открили един в Гринич Вилидж, който щеше да се освободи през януари, и Хельн ѝ беше обещала, че ще ходят да пазаруват някои неща за него.

Тази къща беше обявена за продан. Хельн винаги беше казвала, че няма да напусне работата си и Кънетикът, преди да я продаде. Стефани се чудеше какво я беше накарало толкова бързо да промени решението си.

Отметна кестеняния кичур от широкото си чело. Отново беше гладна и ѝ се щеше да хапне. Винаги можеше да стопли вечерята на Хельн, ако се прибереше.

В осем часа, когато се смееше на повторението на „Златните момичета“, входният звънец иззвъня.

Въздишката ѝ беше от облекчение и раздразнение. Хельн сигурно носеше много пакети и не можеше да извади ключа си. Тя хвърли един последен поглед на телевизора. След като и без това беше закъсняла толкова, не можеше ли да изчака още една минута, чудеше се тя, докато се надигаше от дивана.

Приветливата ѝ усмивка се стопи и изчезна при вида на високия полицай с детинско изражение. Без да може да повярва на ушите си, тя чу, че Хельн Петрович е била застреляна в Кънетикът.

Преди мъката и ужасът да я обземат, една-единствена ясна мисъл премина през съзнанието ѝ като светкавица: какво щеше да стане с нея? Само преди седмица Хельн беше споменала за намерението си да промени своето завещание, според което всичко оставаше на клиниката „Манинг“. Сега вече беше твърде късно.

21

Към осем часа във вторник вечерта движението в гаража беше почти замряло. Бърни, който често оставаше след работно време, беше отчел дванайсетчасов работен ден и вече трябваше да си тръгва.

Нямаше нищо против извънредната работа. Заплащането беше добро, както и бакшишите. През всичките тези години извънредните пари бяха отивали за електронната апаратура.

Тази вечер, когато влезе в офиса да предаде часовете си, беше притеснен. По време на обеда, когато седеше в колата на Том Уайкър и ровеше из жабката в търсене на нещо интересно, не беше забелязал шефа си. Вдигайки глава, го видя вторачен през стъклото на колата. Шефът просто си отиде, без да каже нито дума. Това беше много лошо. Ако му се беше скарал, поне щеше да прочисти атмосферата.

Бърни пъхна картата си в часовника. Шефът на нощната смяна беше в офиса и го извика. Изражението му не излъчваше дружелюбност.

— Бърни, изпразни си шкафчето.

В ръцете си държеше плик.

— Това покрива заплатата, отпуската и болничните, плюс двуседмична компенсация за уволнението.

— Но... — протестът замря на устните на Бърни, когато шефът вдигна ръка.

— Слушай, Бърни, знаеш много добре, че имаше оплаквания за изчезнали пари и лични вещи от коли, паркирани в този гараж.

— Никога нищо не съм взимал.

— Не ти е работа да ровиш из жабката на Уайкър, Бърни!
Уволнен си!

Когато се прибра вкъщи все още ядосан и притеснен, Бърни намери макарони със сирене, купени от майка му за вечеря и оставени до микровълновата фурна.

— Ужасен ден беше! — оплака се тя, сваляйки опаковката на пакета. — Децата от долната улица крещяха пред къщата. Казах им да мълкнат, а те ме нарекоха стар прилеп. Знаеш ли какво направих? — тя

не изчака отговора му. — Обадих се на ченгетата и се оплаках. После един от тях дойде и ме наруга. Бърни сграбчи ръката ѝ.

— Ти си довела ченгетата тук, мамо? Слизаха ли долу?

— Защо да слизат долу?

— Мамо, не желая никога вече ченгета да стъпват тук! Никога!

— Бърни, аз не съм слизала долу от години. Ти пазиш чисто там, нали? Не искам тук, горе, да идва прах. Синусите ми са в ужасно състояние.

— Чисто е, мамо.

— Надявам се. Ти не си чистник. Като баща си — тя тресна вратата на микровълновата фурна.

— Заболя ме ръката заради теб! Толкова силно я стисна! Не го прави повече!

— Няма, мамо. Извинявай, мамо.

На следващата сутрин Бърни тръгна за работа както обикновено. Не искаше майка му да узнава за уволнението. Отправи се към една автомивка през няколко улици. Плати за пълно почистване на осемгодишния си шевролет. Praхосмукачка, изчистване на багажника, полиране на таблото, измиване, полирпаста. Когато колата беше готова, видът ѝ беше вече доста по-приличен и тъмнозеленият ѝ цвят си личеше.

Никога не чистеше колата си, с изключение на онези няколко пъти в годината, когато майка му известяваше, че на следващата неделя възnamерява да отиде на църква. Естествено, разликата би била огромна, ако трябваше да вози Меган. За нея щеше да я изльска до блясък.

Бърни знаеше какво щеше да направи. Беше го обмислял цяла нощ. Може би имаше някаква причина за уволнението от гаража. Може би това беше част от един по-голям план. От седмици не му беше достатъчно да вижда Меган само за няколкото минути, през които тя паркираше или взимаше мустангата си или някоя от колите на Трети канал. Искаше да бъде около нея, да я снима, за да може нощем да я гледа по видеото си.

Днес щеше да отиде на Четирийсет и седма улица, за да си купи видеокамера. Но трябваше да спечели пари. Нямаше по-добър шофьор

от него, така че можеше да печели като такси на черно. Това щеше да му даде и голяма свобода. Свобода да отиде с колата до Кънетикът, където живееше Меган Колинс, когато не беше в Ню Йорк.

Трябаше да внимава да не го забележат.

— Нарича се фиксидея, Бърни — обясняваше му оня луд психиатър от остров Райкър, след като Бърни го помоли да му каже какво не е наред с него. — Смятам, че сме ти помогнали, но ако това чувство отново те обзeme, ще трябва да си поговорим. Това означава, че ще имаш нужда от лечение.

Бърни знаеше, че не му трябва никаква помощ. Трябаше му само да бъде около Меган Колинс.

22

До вторник вечер трупът на Хельн Петрович остана в спалнята, където бе издъхнала. Тя не поддържаше приятелски отношения със съседите си и вече се беше сбогувала с малцината, с които си разменяха поздрави, а колата ѝ беше скрита в гаража пред дома ѝ. Едва когато в късния следобед хазайнът се отби, той намери тялото на мъртвата до леглото ѝ.

Смъртта на един скромен ембриолог в Ню Милфорд, Кънетикът, беше бегло спомената в телевизионните новини от Ню Йорк. Не представляваше кой знае какво събитие. Нямаше доказателства за взлом, нито за сексуално насилие. Портмонето на жертвата с двеста долара беше намерено в спалнята, така че не можеше да става дума за грабеж.

Една съседка от другата страна на улицата се обади, за да каже, че Хельн Петрович е имала един посетител — мъж, който идвал винаги късно през нощта. Никога не успяла добре да го огледа, но бил висок. Заключила, че е приятелят ѝ, тъй като винаги вкарвал колата си в гаража на Петрович от другата страна. Знаеше още, че си тръгвал късно през нощта, защото никога сутрин не го е виждала. Колко често го е забелязвала да идва? Може би шест-седем пъти. А колата? Тъмен седан, от последните модели.

След като откри съобщението за смъртта на баба си, Меган позвъни в болницата, откъдето я осведомиха, че майка ѝ спи и че състоянието ѝ е задоволително. Изморена до смърт, Мег преобръна шкафчето за лекарства да намери хапче за сън, след което легна и спа непробудно, докато часовникът ѝ не иззвъня в шест и половина.

Моменталното позвъняване в болницата я успокои, че майка ѝ е изкарада спокойно нощта и че данните от прегледа са нормални.

Меган прочете „Таймс“, докато пиеше кафето си, и с ужас видя в страницата за Кънетикът съобщението за смъртта на доктор Хельн Петрович. Имаше снимка. На нея изражението на очите ѝ беше

едновременно тъжно и загадъчно. Аз говорих с нея в „Манинг“, мислеше си Меган. Тя завеждаше лабораторията със замразените ембриони. Кой ли беше убил тази кротка интелигентна жена? Друга мисъл проряза съзнанието ѝ. Според вестника доктор Петрович бе напуснала работата си и бе планирала преместването си от Кънетикът за следващата сутрин. Дали нейното решение бе имало нещо общо с отказа на доктор Манинг да сътрудничи за телевизионния филм?

Беше много рано да се обажда на Том Уайкър, но може би не беше съвсем късно да хване Мак преди работа. Меган осъзнаваше, че има и още нещо, с което трябва да се заеме, и сега беше моментът.

Мак каза „ало“ с пригрян глас.

— Извинявай, Мак. Знам, че сега не е време да ти звъня, но трябва да говоря с теб — каза Меган.

— Здравей, Мег. Разбира се. Само минутка.

Сигурно беше покрил слушалката с ръка, защото Меган го чу да прошепва раздразнено: „Кайл, забравил си домашното си на масата в дневната.“ В слушалката той ѝ обясни:

— Всяка сутрин едно и също. Казвам му да сложи домашното си в чантата от вечерта. Не го прави! На сутринта крещи, че го е изгубил!

— А защо ти не го слагаш вечер в чантата му?

— Така не се изгражда личност — гласът му се промени. — Мег, как е майка ти?

— Добре. Смятам, че ще се оправи напълно. Тя е силна жена.

— Като теб.

— Аз не съм толкова силна.

— Прекалено силна си за моя вкус, щом като не ми каза за убитата с нож. Но това е разговор, който ще оставим за друг път.

— Мак, можеш ли да ми отделиш три минути на път за работа?

— Разбира се! Веднага, щом като негово величество се качи на автобуса си.

Меган знаеше, че ѝ остават не повече от двайсет минути за един душ и обличане, преди да дойде Мак. Решеше косата си, когато той звънна.

— Пийни чаша кафе — предложи тя. — Това, което имам да ти казвам, не е леко!

Не бяха ли седели само преди двайсет и четири часа от двете страни на тази маса, помисли си тя. А изглеждаше толкова отдавна! Вчера беше изпаднала почти в шок. Днес, когато майка ѝ беше почти добре, Меган бе готова да застане и да приеме голата истина, каквато и да се окажеше тя.

— Мак, ти си специалист по ДНК, нали?

— Да.

— Жената, която беше убита в четвъртък вечерта... онази, която толкова прилича на мен...

— Е?

— Ако нейната ДНК се сравни с моята, може ли едно евентуално родство да бъде установено?

Мак повдигна вежди и заби очи в чашата си.

— Мег, ето как се прави това: с тестове на ДНК със сигурност може да се установи дали двама души имат една и съща майка. Сложно е и мога да ти покажа в лабораторията как се прави. До деветдесет и девет на сто можем да сме сигурни дали двама души имат един и същ баща. Не е толкова сигурно, колкото установяването на майчината връзка, но можем да стигнем до доста сериозни доказателства дали става въпрос за деца от един баща.

— Може ли такъв тест да бъде извършен с мен и с мъртвата?

— Да.

— Не си изненадан, че ти задавам този въпрос, нали, Мак?

Той остави чашата си и я загледа право в очите.

— Мег, вече бях решил да отида в мортата и да видя онази жена днес следобед. В патологията имат лаборатория за ДНК. Планът ми беше да се уверя, че е взета кръвна проба, преди да бъде погребана.

Мег прехапа устни.

— Значи и двамата мислим в една и съща посока.

Тя примига, отърсвайки от себе си живия спомен за лицето на мъртвата.

— Тази сутрин трябва да се видя с Филип и да се отбия в болницата — продължи тя. — Ще се срещнем в патологията. Кога ще ти бъде удобно?

Уговориха се за около два часа. В колата Мак реши, че няма да му е никак приятно да оглежда мъртва жена, която прилича на Меган Колинс.

На път за кантората Филип Картър чу новините, в които съобщаваха за смъртта на доктор Хельн Петрович. Мислено си отбеляза да накара Виктор Орсини да се заеме с мястото, което се освобождаваше в клиниката при нейната смърт. В края на краищата тя беше назначена в „Манинг“ чрез посредничеството на „Колинс и Картър“. За такива места заплатите бяха доста прилични и „Колинс и Картър“ биха получили добра комисиона, ако им възложеха намирането на заместник.

Пристигна в кантората в девет без петнайсет и забеляза колата на Меган, паркирана близо до входа на сградата. Тя очевидно го чакаше, защото излезе навън в мига, в който той паркира.

— Мег, каква приятна изненада! — прегърна я той през рамо. — Но, за бога, имаш ключ! Защо не си влязла вътре?

Мег се усмихна леко.

— Дойдох преди минута.

„Освен това, мислеше си тя, бих се почувствала като натрапник, ако вляза просто ей така.“

— Катрин е добре, нали? — попита той.

— Оправя се доста бързо.

— Слава богу! — каза с искрена загриженост той.

Малката приемна беше приятна за окото: диван и столове в пъстри калъфи, кръгла масичка за кафе и облицовани в ламперия стени. Меган отново изпита остро чувство на тъга, когато я прекоси. Този път влязоха в кабинета на Филип. Той явно усещаше, че тя не желае да влиза в кабинета на баща си. Помогна й да свали палтото си.

— Кафе?

— Не, благодаря. Вече изпих три чаши.

Филип седна зад бюрото.

— А аз се опитвам да го намаля, така че ще почакам. Мег, изглеждаш доста притеснена!

— Така е! — тя облиза устните си. — Филип, започвам да мисля, че изобщо не съм познавала баща си.

— В какъв смисъл?

Тя му разказа за писмата и съобщението за смъртта на баба й, намерени в заключеното чекмедже. Наблюдаваше как в изражението на Филип загрижеността се смени с недоумение.

— Мег, не знай какво да ти кажа — рече той, когато тя мълкна. — Познавам баща ти от години. Откакто го помня, знам, че майка му е умряла, когато е бил дете, а баща му се е оженил втори път и детството му е било ужасно — с баща и мащеха. Когато баща ми умираше, татко ти каза нещо, което никога няма да забравя. Той каза: „Завиждам ти, че можеш да скърбиш за родител.“

— Значи и ти също не си знаел!

— Не, разбира се, че не.

— Защо всъщност е трявало да лъже? — попита Мег, повишивайки глас. Тя сключи ръце и прехапа устната си. — Искам да кажа, защо не е споделил истината с майка ми? Какво е спечелил, като я е лъгал?

— Помисли си само, Мег! Той е срещнал майка ти и е разказал за себе си така, както на всички други. Когато са започнали връзката си, вече е било прекалено трудно да си признае, че я е изльгал. Освен това можеш ли да си представиш реакцията на дядо ти, ако разбереше, че баща ти е пренебрегвал собствената си майка, независимо по какви причини?

— Да, представям си... Но дядо умря преди толкова години! Защо не е могъл... — гласът ѝ замря.

— Мег, когато кажеш една лъжа, с всеки изминал ден става все по-трудно да я поправиш!

Меган долови гласове откъм другите стаи. Тя се изправи.

— Може ли това да си остане между нас?

— Разбира се!

Той се надигна заедно с нея.

— Какво ще правиш сега?

— Веднага, щом като се уверя, че мама е добре, ще отида на адреса в Честинъг Хил, който беше на плика със съобщението за смъртта. Може би там ще намеря някакви отговори.

— Как върви филмът ти за клиниката „Манинг“?

— Никак! Правят ми спънки. Ще трябва да намеря друг център за ин витро, който да използвам. Чакай малко! Ти или татко бяхте

намерили място на някого в клиниката „Манинг“, нали?

— Беше работа на баща ти. Всъщност става въпрос за онази нещастна жена, която вчера са застреляли.

— За доктор Петрович ли? Запознах се с нея миналата седмица.

Вътрешният телефон избръмча. Филип Картър вдигна слушалката.

— Кой? Добре, ще говоря.

— Някакъв репортер от „Ню Йорк Поуст“ — обясни той. — Един господ знае какво искат от мен!

Меган забеляза как лицето на Филип Картър потъмня.

— Това е абсолютно невъзможно — гласът му беше приглушен от гняв. — Аз... няма да коментирам, докато не говоря лично с доктор Йовино от болницата в Ню Йорк!

Той постави слушалката и се обърна към Меган.

— Мег, този репортер е правил проверка за Хельн Петрович. Изобщо не са чували за нея в болницата в Ню Йорк. Препоръките ѝ са били фалшиви, а ние носим отговорността за назначаването ѝ в лабораторията в „Манинг“.

— Но не бяхте ли проверили препоръките ѝ, преди да представите кандидатурата в клиниката?

Дори когато задаваше въпроса, Меган съзираще отговора по лицето на Филип. Баща ѝ беше уреждал документите на Хельн Петрович. Негова работа е било да провери данните в биографията ѝ.

Въпреки усилията на целия персонал в клиниката „Манинг“ нямаше как да се скрие напрежението, което тегнеше в атмосферата.

Няколко нови пациенти загледаха с беспокойство как на паркинга спря микробус с надписи „Си Би Ес“ и един репортер изтича с оператора си по алеята.

Мардж Уолтърс от рецепцията пусна в действие всичките си професионални умения и се показва непреклонна към репортера.

— Д-р Манинг отказва да дава интервюта, докато не провери обвиненията — обясни тя. Не можа обаче да попречи на репортера да заснеме стаята и чакащите пациенти.

Неколцина се надигнаха. Мардж побърза да отиде при тях.

— Има някакво недоразумение — опита се да ги успокои тя.

Една от жените избухна гневно и покри лицето си с ръце.

— Как е възможно! На човек и без това му е достатъчно трудно да се примери с характера на тези процедури, за да желае да попада във вечерните новини в единайсет.

Намеси се и друга:

— Мисис Уолтърс, аз също си отивам. По-добре отменете часа ми.

— Разбирам! — Мардж се насилаше да се усмихне съчувственно. — За кога бихте желали да ви запиша?

— Ще трябва да погледна календара си. Ще ви се обадя.

Мардж наблюдаваше жените, които си отиваха. „Не, недейте!“ С ужас забеляза как мисис Каплан — пациентката, която правеше второто си посещение, се приближи към репортера.

— Какво става тук? — попита тя рязко.

— Това, което става, е, че лицето, завеждащо лабораторията на клиниката през последните шест години, очевидно не е бил лекар. Въщност единственото ѝ образование са били курсовете по козметика.

— Боже мой! Сестра ми забременя чрез ин витро преди две години! Възможно ли е да не е родила собственото си бебе? — Мисис

Каплан закърши ръце.

„Господ да ни е на помощ — мислеше си Мардж. — Това е краят на клиниката!“ Тя беше ужасена и смазана, когато чу по сутрешните новини за смъртта на доктор Хельн Петрович. Едва преди час дойде на работа и разбра, че нещо в документите на Петрович не е наред. Когато чу острите реплики на репортера и видя реакцията на мисис Каплан, започна да осъзнава размера на евентуалните последствия.

Хельн Петрович отговаряше за съхраняваните при много ниска температура ембриони. Десетки и десетки епруветки с големината на половин показалец съдържаха потенциално жизнеспособните човешки зародиши.

Ако една от тях бъдеше погрешно надписана, в утробата на жената щеше да се имплантира чужд ембрион, превръщайки я в майка-приемник, но не и в биологическа майка на детето.

Мардж видя как Каплан напусна бързо стаята, следвана от репортера. Погледна през прозореца. Отпред паркираха още телевизионни коли. Други журналисти се опитваха да разпитат жените, които бяха напуснали приемната.

Тя видя репортрерката от Трети канал да излиза от една кола. Меган Колинс! Точно така се казваше! Тя искаше да прави телевизионния филм, който доктор Манинг така неочеквано бе отхвърлил...

Меган не беше сигурна дали трябваше да идва тук, особено след като името на баща ѝ щеше да бъде споменавано по време на следствието за документите на Хельн Петрович. След като напусна кабинета на Филип Картьър, ѝ позвъниха от редакция „Новини“, че операторът Стийв ще я чака при клиниката.

— Уайкър разрешава — увериха я.

Преди това се беше опитала да открие Уайкър, но той още не беше дошъл на работа. Тя усещаше, че трябва да обсъди с него евентуалния конфликт на интереси. За момента беше по-лесно да приеме определената ѝ задача. Имаше шанс адвокатите на клиниката да не допуснат доктор Манинг да бъде интервиран.

Тя не се опита да се присъедини към останалите журналисти в задаването на въпроси към напускащите клиенти. Забеляза Стийв и му

помаха да я последва вътре. Отвори безшумно вратата. Както очакваше, Мардж Уолтърс седеше на бюрото си и говореше с настойчив глас по телефона.

— Трябва да отменим всички срещи за днес! — настояваше тя.
— По-добре им кажете на тия тук, че трябва да направят някакво изявление. Иначе всичко, което зрителите ще видят, са хукналите да си вървят жени!

Вратата хлопна след Стийв и Мардж вдигна глава.

— Не мога повече да говоря! — каза тя припряно и затвори телефона. Меган не проговори, докато не се разположи на стола срещу бюрото на Уолтърс. Положението изискваше такт и предпазливи действия. Беше се научила да не задава въпроси на човек, зал отбранителна позиция.

— Доста тежка сутрин имате, мисис Уолтърс — каза тя спокойно.

Наблюдаваше как жената прекара ръка по челото си.

— Без съмнение!

Тонът ѝ беше предпазлив, но Меган усети в нея същата борба, която беше доловила предишния ден. Тя осъзнаваше необходимостта от дискретност, но същевременно умираше от желание да поговори с някого за всичко. Мардж Уолтърс беше родена клюкарка.

— Запознах се с доктор Петрович на празненството — рече Меган. — Видя ми се прекрасен човек.

— Така е — съгласи се Уолтърс. — Трудно е за вярване, че не е била квалифицирана за работата, която вършеше. Може би е учила преди това, в Румъния. При всичките промени в правителството там, обзала гам се, ще открият, че е притежавала необходимите дипломи. Не разбирам защо болницата в Ню Йорк твърди, че не е специализирала при тях. Бас държа, че и това е грешка! Но може би ще се докаже твърде късно! Тази лоша слава ще съсипе клиниката!

— Може би! — съгласи се Меган. — Смятате ли, че нейното напускане има нещо общо с решението на доктор Манинг да отмени срещата ни вчера?

Уолтърс погледна към камерата на Стийв. Меган побърза да добави:

— Може да ми кажете всичко онова, което би смекчило лошите новини, които възнамерявам да включа.

Мардж Уолтърс се реши. Имаше доверие на Меган Колинс.

— Тогава искам да ви кажа, че Хельн Петрович беше един от най-прекрасните и работливи хора, които някога съм срещала. Нямаше по-щастлив човек от нея, когато плодът се развиваше в утробата на майката. Тя обожаваше всеки един ембрион в тази лаборатория и настояваше резервните генератори да бъдат проверявани редовно, за да бъде сигурна, че ако токът спре, температурата ще остане непроменена.

Очите на Уолтърс се премрежиха.

— Спомням си как доктор Манинг ни разправяше на едно съвещание миналата година за онази ужасна бурица през декември, когато електричеството угаснало и той бързал към клиниката, за да види дали резервният генератор работи. Знаете ли кой пристигнал минута след него? Хельн Петрович! А тя ненавиждаше да кара в сняг или поледица. Това беше кошмар за нея, но все пак в онази бурица беше шофирала! Толкова бе всеотдайна!

— Казвате ми точно онова, което долових по време на интервюто си с нея! — рече Меган. — Тя изглеждаше всецяло отадена на работата си. Можех да го отгатна по начина й на общуване с децата, когато снимахме онзи неделен следобед.

— Пропуснах го! Трябваше да отида на една роднинска сватба. Бихте ли изключили вече камерата?

— Разбира се.

Меган кимна на Стийв.

Уолтърс поклати глава.

— Исках да дойда. Но братовчедката ми Доди най-сетне се ожени за приятеля си. Живеят заедно вече осем години. Трябваше да чуете леля ми! Щяхте да си помислите, че булката е някоя деветнайсетгодишна девойка, току-що излязла от монашеско училище. Кълна се, че сигурно в нощта преди сватбата е обяснявала на Доди как се стига до раждането на бебета — Уолтърс направи гримаса, осъзнавайки абсурда на думите си в тази клиника. — Искам да кажа как се стига до раждането на повечето от тях!

— Дали има някаква възможност да видя доктор Манинг? — Меган разбираше, че това може да стане само с помощта на тази жена.

Уолтърс поклати глава.

— Между нас казано, при него в момента има един заместник-прокурор и няколко следователи.

Това не я изненада. Сигурно се занимаваха с внезапната оставка на Хельн Петрович и задаваха въпроси за личния ѝ живот.

— Хельн имаше ли по-близки приятели тук?

— Не. Наистина нямаше. Беше много мила, но никак дистанцирана... знаете какво искам да кажа. Мислех, че е поради румънския ѝ произход. Макар че, като си помислите, и жените на име Гabor бяха оттам, а пък имаха доста приятели — особено За За.

— Сигурна съм, че Гabor са унгарки, а не румънки. Значи не ви е известно дали Хельн Петрович е имала никакви близки приятели или други познати?

— Най-близък ѝ беше доктор Уилямс. Той беше асистент на доктор Манинг и се чудех дали между Хельн и него няма нещо. Веднъж ги видях да вечерят в един забутан ресторант, където отидохме с мъжа ми. Не бяха особено щастливи, когато спрях на масата им да ги поздравя. Но това беше веднъж, преди шест години, когато тя беше започнала да работи тук. Трябва да ви призная, че след това ги наблюдавах, но никога не се държаха особено един с друг.

— Доктор Уилямс още ли работи тук?

— Не. Предложиха му работа като шеф на един нов център и той прие. Центърът „Франклин“ във Филаделфия. Има отлична репутация! Между нас казано, доктор Уилямс беше първокласен ръководител. Той подбра целият медицински екип тук и можете да ми повярвате, че свърши прекрасна работа.

— Значи той е назначил Петрович?

— На практика — да, но всъщност висшият персонал винаги се назначава чрез някоя от агенциите за посреднически услуги, които извършват подбора и проучванията вместо нас. Освен това доктор Уилямс работи още шест месеца след назначаването на Хельн Петрович и, повярвайте ми, той би забелязал и най-малката некомпетентност, чиято и да е.

— Бих искала да говоря с него, мисис Уолтърс.

— Моля ви, наричайте ме Мардж. Надявам се да успеете да го направите! Той би ви казал каква чудесна работа вършеше Хельн в лабораторията.

Меган чу отварянето на входната врата. Уолтърс вдигна поглед.

— Още камери! Меган, по-добре е да не говоря повече!

Меган се изправи.

— Толкова много ми помогнахте!

Докато шофираше към къщи, Меган реши, че няма да даде възможност на доктор Уилямс да я отреже още по телефона. Щеше да отиде направо в центъра „Франклин“ във Филаделфия и да се опита да се срещне с него. С по-голям късмет може би щеше да успее да го убеди за интервю на тема оплождане ин витро.

Какво ли би казал той за Хельн Петрович? Щеше ли да я защитава подобно на Мардж Уолтърс? Или щеше да бъде вбесен от факта, че Петрович го е измамила така, както бе измамила и останалите си колеги?

И, продължаваше да се чуди Меган, какво ли щеше да научи при другата си среща във Филаделфия? В къщата в Честнът Хил, от която някой бе изпратил на баща ѝ известието за смъртта на майка му!

Виктор Орсини и Филип Картър никога не обядваха заедно. Орсини знаеше, че Картър го смята за протеже на Едуин Колинс. Когато мястото в „Колинс и Картър“ беше изникнало преди повече от седем години, Орсини се конкурираше с още един кандидат. Изборът на Ед Колинс падна върху Орсини. От самото начало взаимоотношенията му с Картър бяха любезни, но не и сърдечни.

Днес обаче, след като и двамата бяха поръчали съомга и салата, Орсини изпитваше искрено съчувствие към явно разтревожения Картър. В кантората пристигаха репортери, обаждаха се десетки журналисти с въпроса как е възможно „Колинс и Картър“ да не открият лъжите в автобиографията на Хельн Петрович.

— Казах им чистата истина! — рече Филип Картър, тропайки нервно с пръсти по покривката. — Ед винаги проучваше много обстойно евентуалните кандидати и тя беше сред проучваните от него. Това само налива масло в огъня с изчезването му, а полицията и без това не вярва да е загинал при катастрофата на моста.

— Джеки спомня ли си нещо за случая Петрович? — попита Орсини.

— По това време тя току-що беше започнала да работи при нас. Инициалите ѝ са на писмото, но тя няма спомен за него. И защо да има? Това беше най-обикновена препоръка, изпълнена със суперлативи, прикачена към автобиографията. След като я получи, доктор Манинг се срещна с Петрович и я назначи.

Орсини каза:

— От всички възможни области, в които човек може да бъде хванат при фалшифицирането на препоръки, медицинските научни институти са най-опасната.

— Така е — съгласи се Филип. — Ако Хельн Петрович е допускала никакви грешки и клиниката „Манинг“ бъде подведена под отговорност, тя с положителност ще ни съди.

— И ще спечели делото!

Картър кимна намръщено.

— И ще спечели делото — той помъча, преди да продължи. — Виктор, ти работеше по-тясно с Ед, отколкото аз. Когато онази вечер той ти се е обадил по телефона от колата си, ти е казал, че иска да се види с теб на следващата сутрин. Това ли беше всичко?

— Да, това беше всичко. Защо?

— По дяволите, Виктор — сряза го Филип Картър. — Стига сме се баламосвали! Ако Ед е прехвърлил моста без проблем, онзи разговор дава ли ти някакво основание да мислиш, че е възнамерявал да използва катастрофата като възможност да изчезне?

— Слушай, Филип, той искаше да бъде сигурен, че сутринта ще бъда в кантората — отвърна Орсини, повишавайки леко глас. — Връзката беше ужасна. Това е всичко, което знам!

— Съжалявам. Продължавам да търся нещо, което да има някакъв смисъл.

Картър въздъхна.

— Виктор, отдавна искам да говоря с теб. В събота Мег ще изнесе личните вещи на Ед от кабинета му. Искам от понеделник да се пренесеш в него. Не сме имали кой знае колко успешна година, но бихме могли да си позволим да го премебелираме сносно.

— Не се тревожи сега за това!

Едва ли имаше какво друго да си кажат.

Орсини забеляза, че Картър не направи и намек за евентуално съдружие, след като въпросът за юридическата част на нещата около изчезването на Ед Колинс бъде изяснен. Той знаеше, че такова предложение никога няма да му бъде направено. Според него нямаше да минат и няколко седмици, преди мястото на Крайбрежието, с което за малко се беше разминал миналата година, да му бъде предоставено. Онзи, когото тогава бяха избрали, не се беше оказал подходящ. Този път предлагаха на Орсини голяма заплата, длъжност на вицепрезидент и дялово участие.

Искаше му се да може да замине още днес! Да си събере багажа и да отлети. Но при сегашните обстоятелства това беше невъзможно. Имаше нещо, което той искаше да открие — нещо, което да провери в кантората, и ето че сега преместването в някогашния кабинет на Ед щеше да го улесни.

Бърни спря в едно ресторантче на шосе 7, точно до Данбъри. Разположи се на висок стол до бара и си поръча голям хамбургер, пържени картофи и кафе. Докато мляскаше и преглъщаše с нарастващо удоволствие, той доволно пресметна резултата от работните си часове, откакто беше излязъл от къщи.

След като изчисти колата, Бърни си купи една шофьорска шапка и тъмно сако от магазин за дрехи втора употреба в долната част на Манхатън. Прецени, че с такава външност ще се отличава на фона на всички други нелegalни таксиметрови шофьори в Ню Йорк. После потегли към летище „Ла Гуардия“ и застана близо до багажното отделение заедно с другите шофьори, които чакаха клиенти.

Късметът му проработи тутакси. Някакъв тип около трийсетте слезе по ескалатора и започна да оглежда картичките с имена, които шофьорите държаха. Никой не го чакаше. Бърни четеше мислите му. Вероятно си беше платил кола чрез някое от евтините бюра за обслужване на летището и се беше минал. Повечето от шофьорите към тия бюра бяха от новодошлите в Ню Йорк и първите шест месеца вечно се губеха и закъсняваха.

Бърни се приближи към мъжа, предложи му да го закара до града, като го предупреди, че колата му не е някоя луксозна лимузина и се похвали, че е най-добрият шофьор, който можеше да се намери. Поиска му двайсет долара до Четирийсет и осма улица. Закара го дотам за трийсет и пет минути и получи десет долара бакшиш.

— Вие сте страхoten шофьор! — каза мъжът, като му плащаše.

Бърни си спомни с удоволствие за комплемента, докато посягаше към пържените картофи, и се усмихна на себе си. Ако продължаваше да печели така и да добавя към парите си от отпуската и уволнението, доста дълго щеше да изкара, преди майка му да се досети, че не е на старата си работа. Тя никога не му се обаждаше там. Не обичаше да говори по телефона. Казваше, че това ѝ причинява главоболие.

И ето — сега той беше като волна птица, независим от никого, тръгнал да види къде живее Меган Колинс. Беше си купил карта на Нютаун и я бе разучил. Домът ѝ беше на Бейбъри Роуд и той знаеше как се стига дотам.

Точно в два часа премина бавно покрай къщата с белия покрив и черните капаци на прозорците. Очите му се присвиха, докато поглъщаше всяка подробност. Огромна веранда. Чудесна. Елегантна и стилна. Спомни си за своите съседи в Джаксън Хайтс, които бяха залели с бетон по-голямата част от задната си градинка и сега гордо наричаха неравната повърхност „вътрешен двор“.

Бърни изучаваше мястото. В левия ъгъл на чакълестата алея за коли се извисяваше огромен рододендрон, а по средата на моравата имаше плачеща върба. Вечнозелени храсти образуваха жив плет, който отделяше къщата на семейство Колинс от съседната.

Напълно доволен, Бърни натисна газта. В случай че го наблюдаваха, той нямаше да се окаже такъв глупак, че да направи обратен завой точно тук. Затова подмина и после рязко натисна спирачките. Без малко да бълсне някакво гламаво куче.

Едно дете притича през моравата. През стъклото Бърни чу как то отчаяно вика кучето: „Джейк! Джейк!“

Кучето хукна към детето и Бърни запали колата. Улицата беше съвсем тиха и през затворения прозорец тойолови виковете на детето: „Благодаря, господине! Благодаря!“

Мак пристигна в мортата на Трийсет и първа улица в един и половина. Меган нямаше да дойде преди два часа, но той беше позвънил и си беше уговорил среща с директора на лабораторията доктор Кенет Лайънс. Придружиха го до петия етаж, където в малкия кабинет на доктора той обясни своите подозрения.

Лайънс беше слаб мъж, наближаващ петдесетте, с дежурна усмивка и интелигентни, проницателни очи.

— Много загадъчен случай. С положителност нямаше вид на жена, която би изчезнала и никой не би я потърсил. Смятахме да вземем проба за ДНК тест, преди тялото да бъде погребано. Съвсем лесно ще бъде да изследвам и мис Колинс и да проверим възможността за родство.

— Меган искаше точно това.

Секретарката на доктора седеше на едно бюро близо до прозореца. Телефонът иззвъння и тя го вдигна.

— Мис Колинс е долу.

Излизайки от асансьора, Мак видя лицето на Меган, по което бе изписано нещо различно от обичайното изражение на човек, видял мъртвец в мorgата. Още нещо се беше прибавило към болката в очите й и издълбаните от умора бръчки около устата. Сякаш у нея се бе наслоила тъга, изострена от скръбта и мъката, с които бе живяла от изчезването на баща си.

Но когато го видя, тя се усмихна — бегла усмивка на облекчение. Толкова е красива, мислеше си той. Кестенявата ѝ коса беше разрешена, напомняше за остряя следобеден вятър. Беше облечена в черно-бял костюм от туид и черни ботуши. Сакото с цип докосваше бедрата, а тясната пола стигаше под коленете ѝ. Черният пуловер с висока яка подчертаваше бледността на лицето.

Мак я запозна с доктор Лайънс.

— Ще можете да видите тялото по-добре долу, отколкото в стаята за оглед — каза Лайнъс.

Моргата светеше от чистота. По стените имаше редици заключени шкафове. Зад затворената врата на стаята с висок прозорец към коридора се чуха приглушени гласове. Завесите на прозореца бяха спуснати. Мак беше уверен, че там се извършва аутопсия.

Шкафът безшумно се плъзна и се отвори. Мак се взря в голото вкочанено тяло на младата жена. На гърдите ѝ имаше една-единствена дълбока рана. Отстрани на тялото лежаха нежни ръце с разтворени пръсти. Той погълна с очи тънката талия, стройните бедра, дългите крака, високо извитите стъпала. Най-накрая спря очи върху лицето.

Кестенявата коса беше спълстена върху раменете, но той си я представяше разрошена от вятъра — също като на Меган. Устата — с пътни устни, обещаващи топлота. Тежки мигли покриваха затворените очи. Тъмни вежди подчертаваха високото чело.

Мак почувства жестоко пробождане в стомаха. Усещаше се замаян, повдигаше му се, главата му се въртеше. Това можеше да бъде Мег, мислеше си той, това е трябвало да се случи на Мег!

Катрин Колинс натисна бутона до ръката си и болничното легло се заповдига безшумно, докато тя го спря в полулегнало положение. В часа, след като отнесоха чиниите от обяд, тя напразно се опитваше да заспи. Беше ядосана на себе си заради желанието да избяга в съня. Време е да застанеш лице в лице с живота, моето момиче, каза си тя повелително.

Искаше ѝ се да има пред себе си калкулатор и счетоводните книги от ресторанта. Да изчисли докога може да издържи, преди да трябва безвъзвратно да продаде „Дръмдоу“. Ипотеката, мислеше си тя, проклетата ипотека! Баща ѝ никога нямаше да вложи толкова пари в това място. „Ако може, с нищо — нещо“ беше девизът от бедните му години. Колко често го беше чувала!

Но след като вече се беше сдобил с къщата и ресторанта, той се беше превърнал в най-щедрия съпруг и баща. Освен в случаите, когато желанията им бяха екстравагантни до абсурдност, разбира се.

Не трябваше да оставя на декоратора пълна свобода на действие! Но оттогава изтече толкова вода!

Аналогията я накара да потръпне. Спомни си за ужасните снимки от разбитите коли, които изплуваха на повърхността изпод моста Тапан Зий. С Меган бяха изучавали снимките през лупа, страхувайки се да открият това, което очакваха — части от тъмносин кадилак.

Катрин отхвърли завивките, стана от леглото и се пресегна за халата. Прекоси стаята до малката баня и наплиска лицето си с вода, после надникна в огледалото и направи гримаса. „Сложи си малко бойни краски, скъпа“, каза си тя.

След десет минути отново беше в леглото и се чувствуваше по-добре. Късата ѝ руса коса беше сресана, ружът по скулите и червилото бяха скрили изпитата бледнина. Облече син копринен халат, с който поне имаше вид за пред евентуални посетители. Следобед Меган щеше да бъде в Ню Йорк, но винаги съществуващата възможността да се отбие някой друг.

Така и стана. Филип Картьр почука на открехнатата врата.

— Може ли да вляза?

— Разбира се!

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Изглеждаш чудесно.

— Вече съм много по-добре. Всъщност се опитвам да избягам оттук, но настояват да остана още няколко дни.

— Добра идея.

Той придърпа един стол и седна до леглото.

Беше облечен небрежно-елегантно в кафяво сако, тъмнокафяв панталони и вратовръзка в преливащо кафяво и бежово. Силното му мъжко присъствие я накара отново да изпита болка по съпруга си.

Едуин беше необикновено красив. Срещнаха се преди трийсет и една година на събиране след мача между Харвард и Йейл. По това време тя ходеше с едно момче от отбора на Йейл. Видя Ед на дансинга. Тъмна коса, тъмносини очи, висок и строен.

Едуин я покани да танцува, а на следващия ден позвъни на вратата ѝ с дузина рози в ръка.

— Аз те ухажвам, Катрин! — беше обявил той.

Катрин се опита да удържи внезапно бликналите сълзи.

— Катрин?

Ръката на Филип стискаше нейната.

— Добре съм — каза тя, отдръпвайки я.

— Не смятам, че ще се чувстваш така след няколко минути.

Трябаше да говоря с Мег, преди да дойда.

— Тя трябаше да ходи в Ню Йорк. Какво има, Филип?

— Катрин, може би си прочела за жената, която бе застреляна в Ню Милфорд?

— Онази лекарка ли? Да. Ужасна история!

— Значи не си разбрала, че тя не е била никаква лекарка — документите ѝ са били фалшиви, а е назначена в клиниката „Манинг“ с нашето посредничество.

Катрин настърхна.

— Какво?

Една сестра влезе бързешком.

— Мисис Колинс, отвън има двама следователи от полицията на Ню Милфорд, които искат да говорят с вас. Лекарят ще бъде с тях, но

иска да ви предупредя, че след няколко минути ще влязат.

Катрин изчака да чуе отдалечаващите се стъпки в коридора и попита:

— Филип, ти знаеш ли защо са дошли?

— Да. Преди час бяха в кантората.

— Защо? Забрави за този лекар! Нямам намерение отново да припадам. Моля те, зная какво ме очаква!

— Катрин, жената, която снощи е била убита в Ню Милфорд, беше клиентка на Ед. Ед трябва да е знаел, че препоръките ѝ са фалшиви.

Филип Картьр се изправи, сякаш да избегне болката, която щеше да причини.

— Както знаеш, полицията смята, че Ед не се е удавил в катастрофата на моста. Една съседка от апартамента срещу Петрович каза, че нощем е била редовно посещавана от някакъв висок мъж с тъмен седан.

Той мълкна и изражението му стана сериозно.

— Видяла го е преди две седмици. Катрин, когато онази нощ Меган е повикала линейката, е пристигнала и полицейска кола. Когато си дошла в съзнание, си казала на полицая, че съпругът ти се е обадил.

Катрин се опита да преглътне, но не можа. Гърлото и устните ѝ бяха пресъхнали. Обзе я нелепата мисъл, че това сигурно означава да изпитваш остра жажда.

— Бях се съзвела. Исках да кажа, че някой позвъни на Мег и каза, че е баща ѝ.

На вратата се почука. Лекарят влезе и каза:

— Катрин, ужасно съжалявам, но заместник-прокурорът настоява следователите по убийството в Ню Милфорд да ти зададат няколко въпроса, а аз не бих могъл да изльжа, че не си в състояние да им отговаряш.

— В достатъчно добро състояние съм, за да им отговарям — каза тихо Катрин и погледна Филип. — Ще останеш ли?

— Разбира се.

Той се изправи, когато следователите влязоха, въведени от сестрата.

Катрин с изненада видя, че единият следовател беше жена. И то млада — горе-долу колкото Меган. Другият беше мъж, може би някъде

около трийсетгодишен. Той заговори пръв, извинявайки се за беспокойството, като обеща да ѝ отнеме само няколко минути. Представи себе си и колегата си.

— Това е следователката Арлийн Вайс. Аз съм Боб Марън — веднага премина на въпросите. — Мисис Колинс, вие сте били докарана тук в шок, причинен от среднощно позъняване, при което някой се е представил на дъщеря ви за вашия съпруг.

— Не беше съпругът ми. Бих познала гласа му, при каквito и да е обстоятелства.

— Мисис Колинс, извинявам се за този въпрос, но вярвате ли, че съпругът ви е починал през януари?

— Напълно съм убедена, че е мъртъв — заяви тя с твърд глас.

— Тези прекрасни рози са за вас, мисис Колинс — каза весел глас и вратата се отвори.

Беше един от онези доброволци в розови сака, които разнасяха цветя по стаите, разкарваха количките с книги и помагаха при храненето на по-възрастните пациенти.

— Не сега! — отряза го лекарят.

— Не, няма нищо. Оставете ги на ношното шкафче.

Катрин беше доволна, че ги прекъснаха. Имаше нужда да събере мислите си. За да спечели време, тя посегна за картичката, която момчето откачаše от панделката на вазата.

Хвърли й един поглед и се вцепени, а очите ѝ се изпълниха с ужас. Всички обърнаха очи към нея и тя вдигна картичката с треперещи ръце, опитвайки се да запази самообладание.

— Не знаех, че мъртвите могат да изпращат цветя — прошепна тя.

Прочете текста на глас.

„Скъпа моя. Вярвай ми! Обещавам ти, че всичко ще бъде наред.“

Катрин прехапа устни.

— Подписана е: „Твой любещ те съпруг Едуин“.

II ЧАСТ

В сряда следобед следователи от Кънетикът отидоха в Лорънсвил, Ню Джърси, за да разпитат Стефани Петрович за убитата ѝ леля.

Сключила ръце, за да не треперят, Стефани се мъчеше да не обръща внимание на непрекъснатото помръдане в утробата си. Отраснала в Румъния под режима на Чаушеску, тя беше научена да се бои от полицията и въпреки че мъжете в дневната на леля ѝ бяха много учтиви и не носеха униформи, тя все пак не им вярваше. Тези, които се доверяваха на полицията, често свършваха в затвора, дори и по-зле.

Адвокатът на леля ѝ, Чарлс Потър, дойде с тях — напомняше ѝ на един чиновник от селото, където се беше родила. И адвокатът беше учтив, но тяолови равнодушието зад любезността му. Той щеше да изпълни задълженията си и вече я беше информирал, че това означава да спази условията в завещанието на Хельн, според което цялото ѝ имущество оставаше на клиниката „Манинг“.

— Леля възнамеряваше да го промени — каза му Стефани. — Смяташе да се погрижи за мен, да ми помогне да завърша курсовете по козметика, да ми плаща наема. Обеща да ми остави пари. Казваше, че съм ѝ като дъщеря.

— Разбирам. Но тъй като не го е променила, единственото, което бих могъл да ви кажа, е, че можете да останете да живеете в тази къща, докато не се продаде. Като упълномощено лице бих могъл да уредя да ви плащат като на пазач, докато продажбата бъде осъществена. След което, опасявам се, юридически оставате без нищо.

Без нищо! Стефани знаеше, че ако не успее да получи зелена карта и работа, няма как да остане в тази страна.

Единият от следователите я попита дали леля ѝ не е имала поблизки приятели.

— Не. Наистина нямаше — отвърна тя. — Понякога вечер ходехме на гости у някого от румънците. Хельн ходеше на концерти от време на време. В събота или в неделя често излизаше за по три-четири часа. Но никога не ми казваше къде ходи.

Стефани нямаше представа за никакви мъже в живота на леля си. Отново повтори колко е била изненадана от внезапното ѝ напускане на клиниката.

— Възнамеряваше да напусне работа веднага след продажбата на къщата си. Искаше да живее във Франция за известно време.

Стефани съзнаваше, че плете език с английските изрази. Беше толкова изплашена.

— Доктор Манинг каза, че не е имал представа за намеренията ѝ да напуска клиниката — рече на румънски единият следовател, който се казваше Хюго.

Стефани му хвърли изпълнен с благодарност поглед и също премина на родния си език.

— Каза ми, че доктор Манинг щял много да се обезпокои и затова я било страх да му съобщи.

— Друга работа ли е имала предвид? Това би означавало нова проверка на документите ѝ.

— Искаше известно време да си почине.

Хюго се обърна към адвоката.

— Какво е било финансовото положение на Хельн Петрович?

Чарлс Потърс отговори:

— Мога да ви уверя, че беше доста добро. Доктор... или по-скоро мисис Петрович живееше много благоразумно и притежаваше добри капиталовложения. Тази къща беше изплатена, а освен нея има осемстотин хиляди долара в акции, облигации и в брой.

Толкова много пари, мислеше си Стефани, а нямаше да получи нито цент! Тя изтри челото си с ръка. Гърбът я болеше. Краката ѝ бяха отекли. Беше ужасно изморена. Мисис Потърс ѝ помагаше да уреди погребалната литургия, която щеше да се състои в църквата „Сейнт Доминик“ в петък.

Тя се огледа. Тази стая беше толкова хубава с мебелите в син брокат, полираните маси, лампите с ресни и бледосиния килим. Цялата къща беше толкова разкошна! Харесваше ѝ да живее в такъв дом. Хельн ѝ беше обещала, че ще може да пренесе някои неща оттук в апартамента си в Ню Йорк. Но как щеше да се оправя сега? Какво я питаше полицаят?

— Кога очаквате бебето си, Стефани?

По лицето ѝ потекоха сълзи.

— След две седмици — изхлипа тя. — Той ми каза, че това си е мой проблем и изчезна някъде в Калифорния. Няма кой дами помогне! Не зная къде да го търся! Не зная какво да направя!

Шокът, който Меган повторно изпита при вида на мъртвата жена, приличаща на нея, беше преминал след взимането на кръвна проба от вената ѝ.

Не знаеше каква ще бъде реакцията на Мак при вида на тялото. Беше доловила единствено присвиването на устните му. Той само успя да каже, че приликата е поразителна и ДНК тестовете са напълно наложителни. Доктор Лайънс беше на същото мнение.

Нито тя, нито Мак бяха обядвали. Напуснаха моргата всеки в своята кола и отидоха на едно от любимите на Мег места — „Ниъри“ на Петдесет и седма улица. Седнаха на бара в уютния ресторант с по един двоен сандвич в ръка и Мег разказа на Мак за фалшифицираните документи на Хельн Петрович и за вероятното участие на баща ѝ.

Съдържателят Джими Ниъри дойде да я попита как е майка ѝ. Когато разбра, че Катрин е в болница, той донесе безжичния си телефон на Меган, за да ѝ позвъни.

Слушалката вдигна Филип.

— Здравей, Филип — каза Меган. — Реших да видя как е мама. Може ли да говоря с нея?

— Мег, тя преживя доста тежък удар.

— Какъв удар? — попита разтревожена Меган.

— Някой ѝ изпрати букет от рози. Ще разбереш, като ти прочета картичката.

Мак гледаше една картина с ирландски пейзаж, която се намираше в другия край на залата. При ахването на Меган той се обърна и видя ужаса, който изпълваше очите ѝ. Случило се е нещо с Катрин, помисли си той.

— Мег, какво става? — грабна телефона от треперещите ѝ ръце.

— Ало?

— Мак, радвам се, че си там!

Беше гласът на Филип Картър — вече спокоен и уверен.

Мак прегърна Меган, докато Картър накратко преразказваше събитията от последния час.

— Ще остана известно време при Катрин — завърши той. — Беше ужасно разстроена, но сега вече е по-спокойна. Иска да говори с Мег.

— Мег, майка ти! — Мак ѝ подаде слушалката. За секунда се усъмни дали го чу, но в следващия миг тя посегна към телефона. Забеляза усилията ѝ да говори спокойно.

— Мамо, сигурна ли си, че си добре? Какво мисля ли? Мисля, че и това е някаква жестока шега. Права си — татко никога не би постъпил по подобен начин... Знам... Знам колко е трудно... Хайде, ти си достатъчно силна, за да се справиш с това. Ти си дъщерята на стария Пат, опомни се! Имам среща с мистър Уайкър след час в телевизията. После ще дойда направо в болницата... И аз те обичам. Искам да говоря с Филип... Филип, постой при ней. Не трябва да бъде сама... Благодаря!

Когато Мак остави слушалката, тя изплака:

— Истинско чудо е, че не е получила инфаркт след разпита на ония следователи за татко и розите, които са ѝ донесли.

Устната ѝ затрепери и тя я прехапа.

О, Мег, мислеше си Мак. Изгаряше от желание да я прегърне здраво, до я притисне до себе си, да изличи с целувки болката от очите и устните ѝ. Вместо това се опита да я увери, че страхът ѝ е неоснователен.

— Катрин няма да получи инфаркт! — каза той убедено. — Избий си поне тази тревога от главата! Мег! Правилно ли съм схванал думите на Филип, че полицията се опитва да докаже връзката на баща ти с убийството на тази Петрович?

— Очевидно! Непрекъснато са се връщали към думите на съседката, че висок мъж с тъмен седан от последните модели редовно е посещавал Петрович. Татко беше висок. И караше тъмен седан.

— Подобно на много други високи мъже, Мег. Това е абсурдно!

— Знам! И мама го знае! Но полицията изобщо не вярва, че татко е загинал в катастрофата на моста, а това според тях означава, че е жив. Искат да разберат защо се е подписал под фалшивите документи на Петрович. Питали са мама дали не смята, че е имал интимна връзка с Петрович.

— Вярваш ли, че е жив, Мег?

— Не, не вярвам. Но ако той е помогнал за назначаването на Петрович на тази работа с ясното съзнание, че си служи с измама, значи има нещо. Освен ако тя по някакъв начин не го е принудила!

— Мег, познавам баща ти от времето, когато бях първокурсник в колежа. Ако има нещо, в което съм убеден, то е, че Едуин Колинс беше много нежен и внимателен човек. Това, което ти каза на Катрин, е самата истина. Обаждането в полунощ и онези цветя не са неща, които баща ти би направил. Това са игри, присъщи само на жестоки хора!

— Или на луди!

Мег се изпъна, сякаш чак сега усети прегръдката на Мак. Мак безмълвно отдръпна ръка.

— Мег — каза той, — цветята се плащат — в брой, с кредитна карта, с чек. Как са били платени тези рози?

— Предполагам, че следователите вече са стигнали донякъде по този въпрос.

Джими Ниъри им предложи ирландско кафе. Меган поклати глава.

— Сигурно би ми дошло добре, Джими, но ще го отложим за друг път. Трябва да отида до работата си.

Мак се връщаше обратно в лабораторията. Преди да се качат в колите, той постави ръце на раменете ѝ.

— Мег, само едно ми обещай — че ще ми позволиш да ти помогна!

— О, Мак! — въздъхна тя. — Мисля, че ти вече достатъчно пое върху плещите си проблемите на семейство Колинс. След колко време според доктор Лайънс ще бъдат готови резултатите от пробите?

— След четири-пет седмици — каза Мак. — Ще ти се обадя довечера, Мег!

Половин час по-късно Меган седеше в кабинета на Том Уайкър.

— Интервюто със сестрата в приемната на клиниката „Манинг“ беше страхотно — каза ѝ той. — Никой друг не е правил подобно нещо. Но поради връзката на баща ти с Петрович не искам повече да припарваш до това място.

Знаеше, че ще чуе точно това. Погледна го право в очите.

— Центърът за ин витро „Франклин“ във Филаделфия има отлична репутация. Бих искала да го използвам във филма вместо клиниката „Манинг“.

Със страх очакваше той да ѝ забрани и това, но с облекчение чу:

— Искам да завършиш филма колкото се може по-скоро. Всички са пламнали на тема ин витро от случая с Петрович. Едва ли би имало по-подходящ момент! Кога можеш да заминеш за Филаделфия?

— Утре.

Почувства се лъжкиня, като не каза на Том, че доктор Хенри Уилямс, директорът на центъра „Франклин“, е работил с Хельн Петрович в „Манинг“. Но заключи, че ако имаше възможност да говори с доктор Уилямс, то щеше да го направи като репортер от телевизията, а не като дъщерята на человека, който е представил фалшивата биография на Петрович и гордо я е препоръчал.

Бърни потегли от Кънетикът към Манхатън. Къщата на Меган беше съживила спомените от всички онези преживявания, когато проследяваше момичета до домовете им, а после се скриваше в колите им или в гаражите или дори в храсталациите около къщата, за да може да ги гледа. Сякаш попадаше в друг свят, където само двамата бяха живи, макар че момичето не подозираше за неговото съществуване. Съзнаваше, че иска да бъде близо до Меган, но трябваше да внимава. Нютаун беше малко, шикозно градче, а ченгетата в подобни места винаги бяха нащрек за странни коли, които се мотаят наоколо.

Ами ако бях сгазил онова куче, мислеше си Бърни, докато шофираше из Бронкс към моста при Уилис Авеню. Момчето сигурно щеше да се съдере от рев. Хората щяха да наизлязат да видят какво става. Някой можеше да почне да го разпитва — например какво търси тук, в тази задънена улица, едно нерегистрирано такси? Ако някой извикаше ченгетата, щяха да му проверят досието. А Бърни знаеше какво означава това.

Оставаше му само едно. Когато стигна до центъра на Манхатън, отиде до същия магазин за стари вещи на Четиридесет и седма улица, откъдето се беше снабдил с по-голямата част от оборудването си. Отдавна беше харесал една професионална видеокамера и днес си я купи заедно с един полицейски скенер за колата.

После влезе в магазин за книжарски материали и си купи розова хартия. Тази година цветът на пропуските, които полицията издаваше на журналистите, беше розов. Вече притежаваше един. Някакъв репортер го беше изпушнал в гаража. Сега можеше да направи копие на собствения си компютър, което да изглежда като истински пропуск. Трябаше да копира и картата за паркиране, която да сложи на предното стъкло на колата.

Наоколо бяха седалищата на много телевизионни и радиостанции и никой не закачаше журналистите. Щеше да казва, че е от някоя от тях. Щеше да бъде Бърни Хефернън, репортер от новинарски екип.

Също като Меган.

Единственият проблем беше, че сумата за отпуската и уволнението бързо се топеше. Трябаше да продължи да печели пари. Имаше късмет — преди да стане време да се прибира, намери клиент до летище „Кенеди“, а оттам друг клиент за града.

На вечеря майка му кихаше.

— Да не си изстинала, мамо?

— Аз не изстивам, а имам алергии! — тросна му се тя. — В тая къща има прах!

— Мамо, знаеш, че няма прах. Ти си добра домакиня.

— Бърнард, поддържаш ли мазето чисто? Имам ти доверие. Не смея да слизам по стълбите след онова, което ми се случи.

— Мамо, долу няма нищо.

Заедно гледаха новините в шест, където показваха как Меган Колинс интервиюира сестрата в приемната на „Манинг“.

Бърни се наведе напред, поглъщайки с очи профила на Меган, която задаваше въпроси. Ръцете и челото му овлажняха.

Дистанционното беше издърпано от ръката му. Телевизорът угасна и той усети парещ шамар през лицето си.

— Пак започваш, Бърнард! — изкрещя майка му. — Гледаш това момиче! Познах! Просто познах! Няма ли най-сетне да разбереш?

Когато Меган стигна в болницата, намери майка си напълно облечена.

— Вирджиния ми донесе дрехи. Трябва да се махна оттук — каза Катрин Колинс с категоричен тон. — Не мога да лежа и само да мисля. Прекалено много се тревожа. В ресторантa поне съм заета.

— Какво смята лекарят?

— Отначало се възпротиви, но сега е съгласен или поне е склонен да ме изпише.

Гласът ѝ потрепери.

— Меган, не се опитвай да ме разубеждаваш! По-добре ще се чувствам у дома!

Меган я прегърна буйно.

— Прибра ли си всичко?

— Дори и четката за зъби! Меги онези следователи искат да се видят с теб. Като се приберем, трябва да им се обадиш и да си уговориш среща.

Докато Меган отключваше вратата, телефонът звънеше. Тя побърза да вдигне слушалката. Беше Дайна Андерсън.

— Меган, ако все още възнамеряваш да присъстваш на раждането на бебето, трябва да си планираш времето. В понеделник сутринта ще постъпя в Медицинския център в Данбъри, където ще предизвикат раждането изкуствено.

— Ще бъда там! Имаш ли нещо против да дойда в неделя следобед с оператор и да снимаме как с Джонатан се пригответе за бебето?

— Заповядай!

Катрин Колинс минаваше по стаите и палеше лампите.

— Хубаво е у дома — рече тихо тя.

— Няма ли да си легнеш?

— Не ми се мисли за лягане. Ще постоя във ваната, после ще се облека като хората и ще вечеряме в ресторантa.

— Сигурна ли си?

Меган забеляза как майка ѝ вирна брадичка и стисна устни така, че от устата ѝ остана една черта.

— Напълно! Нещата ще се влошат, преди да се оправят, Меган! Ще видиш, след като поговориш с ония следователи. Но никой не бива да смята, че ние се крием!

— Май дядо казваше: „Не се давай на копелета!“ По-добре да се обадя в прокуратурата.

Джон Дуайър беше прокурор, назначен от съда в Данбъри. Ню Милфорд беше един от районите му.

От четирийсетте си години Дуайър беше изкарал в прокуратурата петнайсет. През тях беше изпратил в затвора видни граждани, стълбове на обществото, за различни престъпления — от измама до убийство. Беше разследвал трима души, инсценирали смъртта си, за да получат застраховките си.

Предполагаемата смърт на Едуин Колинс в катастрофата на моста Таиан Зий бе предизвикала доста съчувствени статии в тукашната преса. Семейството беше добре известно в областта, а „Дръмдоу“ имаше чудесна слава.

Фактът, че колата на Колинс не е паднала от моста и че името му се свързва с фалшивите документи на Хельн Петрович, беше превърнал незначителното, останало почти незабелязано убийство в скандал, който тресеше целия щат. Дуайър знаеше, че Министерството на здравеопазването изпраща лекари-следователи, които да определят степента на пораженията, нанесени в лабораторията от Петрович.

Късно в сряда следобед Дуайър се срещна в кабинета си със следователите от полицията в Ню Милфорд — Арийн Вайс и Боб Марън. Те се бяха добрали до досието на Петрович в Държавния департамент във Вашингтон.

Вайс резюмира подробностите в него.

— Петрович е пристигнала в Щатите преди двайсет години, когато е била на двайсет и седем. Поръчителката ѝ е притежавала козметичен салон в Бродуей. В молбата ѝ за виза е споменато завършено средно училище и никакви курсове по козметика в Букурещ.

— И никакво медицинско образование? — попита Дуайър.

— За такова не пише — потвърди Вайс.

Боб Марън погледна бележките си.

— Започнала е работа в салона на приятелката си, прекарала е там единайсет години, като през последните няколко е посещавала вечерни курсове за секретарки.

Дуайър кимна.

— После са ѝ предложили работа като секретарка в Центъра за изкуствено оплождане „Даулинг“ в Трентън, Ню Джърси. Тогава е купила къщата в Лорънсвил. Три години по-късно Колинс урежда назначаването ѝ като ембриолог в „Манинг“.

— Ами Едуин Колинс? В неговото минало има ли нещо гнило?

— Няма. Завършил е бизнес в Харвард. Никога не е имал неприятности. Главен съдружник във фирмата. Има разрешително за оръжие от около десет години, след като веднъж бива нападнат и ограбен в Бриджпорт.

Вътрешният телефон иззвъня.

— Мис Колинс се обажда в отговор на позвъняването на мистър Марън.

— Това дъщерята на Колинс ли е? — запита Дуайър.

— Да.

— Поканете я утре.

Марън пое телефона и поговори с Меган, поглеждайки прокурора.

— В осем сутринта добре ли е? Ще пътува по работа до Филаделфия и трябва да дойде рано.

Дуайър кимна.

Марън уточни срещата с Меган, остави слушалката и се облегна на въртящия се стол.

— Да видим с какво разполагаме. Едуин Колинс изчезва и се смята за мъртъв. Изведнъж жена му получава от него цветя, които, както се оказва, са платени с кредитната му карта.

— Поръчката е била дадена по телефона. Кредитната му карта никога не е блокирана. Но от януари до този следобед никога не е била използвана — добави Вайс.

— След изчезването му наблюдавано ли е дали по сметката има движение?

— До онзи ден се смяташе, че Колинс се е удавил. Нямаше причина сметката да бъде поставена под наблюдение.

Арлийн Вайс преглеждаше бележките си.

— Искам да попитам Меган Колинс за нещо, което майка ѝ каза. Онова телефонно обаждане, в резултат на което мисис Колинс е влязла в болница и за което тя се кълне, че не е било от съпруга ѝ...

— Е?

— Тя смята, че е чула гласът да казва „В ужасно затруднение съм“ или нещо подобно. Какво е означавало това?

— Ще попитаме дъщерята какво мисли утре, като се видим с нея — каза Дуайър. — Знам какво аз се питам. Едуин Колинс още ли се води безследно изчезнал, следователно мъртъв?

Марън и Вайс кимнаха едновременно. Прокурорът Дуайър се изправи.

— Може би ще трябва да променим постановката. Ето какво мисля! Първо, установихме връзката на Колинс с Петрович. Второ, той със сигурност не е загинал в катастрофата на моста. Трето, изтеглил е цялата стойност на застрахователните си полици няколко седмици преди да изчезне. Четвърто, няма и следа от колата му, но един висок мъж с тъмен седан редовно е посещавал Петрович. Пето, телефонното обаждане, използването на кредитната карта, цветята! Смяtam, че е достатъчно! Обявете издиране. Напишете: „Издиран във връзка с убийството на Хельн Петрович...“

30

Наближаваше пет часът, когато позвъниха на Виктор Орсини. Именно от това обаждане се боеше той. Лари Даунс, президент на „Даунс и Роузън“ му съобщи, че е по-добре да изчака с преместването си от „Колинс и Картьр“.

— Колко дълго? — тихо попита Виктор.

— Не зная — каза Даунс уклончиво. — Този шум около Петрович рано или късно ще утихне, но в момента името ти е свързано с твърде много отрицателни неща и моментът не е подходящ да започваш при нас. Ако се окаже, че Петрович е объркала някой от онези ембриони, клиниката ще трябва да плаща огромни суми и ти го знаеш. Вие сте я уредили там и вие носите отговорността!

Виктор се възпротиви.

— Току-що бях започнал работа, когато документите на Хельн Петрович са били представени в клиниката „Манинг“. Лари, ти ме прекара и миналата зима!

— Съжалявам, Виктор, но все пак ти си назначен месец и половина преди Петрович да започне работа в клиниката. Това означава, че си бил там, когато са й проверявани документите. „Колинс и Картьр“ са малка компания. Кой ще ти повярва, че не си имал представа какво вършат останалите около теб?

Орсини прегълътна. Пред репортерите беше заявил, че никога не е чувал името Петрович, че току-що е бил започнал, когато са я назначили в „Манинг“. Не се бяха усетили, че той практически е бил в кантората, когато са обработвали молбата й. Отново се опита да възрази.

— Лари, аз доста ви помагах тази година!

— Така ли, Виктор?

— Назначихме ваши кандидати на три от най-добрите ни места!

— Може би нашите кандидатури са били по- силни!

— А кой ви каза, че в тези фирми има свободни места?

— Съжалявам, Виктор!

Орсини се втренчи в слушалката, когато телефонът изключи. Не ни търсете, ние ще ви потърсим, сети се за типичния отказ той. Разбра, че никога няма да получи мястото в „Даунс и Роузън“.

Мили надникна в кабинета.

— Тръгвам си. Ама че ужасен ден, нали, мистър Орсини? С всички тия репортери в кантората и телефонните им обаждания! — очите ѝ горяха от възбуда.

Виктор си представи как у дома ѝ на вечеря всяка подробност от днешния ден ще се предава с удоволствие.

— Мистър Картър върна ли се?

— Не. Обади се, че ще остане при мисис Колинс в болницата и после ще си ходи. Струва ми се, че започва да я ухажва.

Орсини не отговори.

— Е, лека нощ, мистър Орсини!

— Лека нощ, Мили.

Докато Катрин се обличаше, Меган се промъкна в кабинета и прибра писмата и изрезката с некролога от бюрото на баща си. Скри ги в куфарчето, молейки се майка ѝ да не забележи драскотините по бюрото от пилата, която се беше плъзнула при опита ѝ да разбие ключалката на чекмеджето. Рано или късно трябваше да ѝ каже за писмата и известието, но все още беше твърде рано. Може би щеше да се върне от Филаделфия с някакво обяснение.

Качи се горе в своята баня, изми лицето и ръцете си и оправи грима си. След кратко колебание реши да позвъни на Мак. Беше казал, че ще ѝ се обади и тя не искаше той да си помисли, че нещо не е наред. Всъщност не по-объркано, отколкото вече беше, поправи се тя.

Телефонът вдигна Кайл.

— Мег!

Беше онзи Кайл, когото тя познаваше — радостен, щом чуе гласа ѝ.

— Здрави, приятел. Как си?

— Чудесно! Но днес ми се случи нещо лошо.

— Какво?

— Едва не убиха Джейк. Хвърлях му топката. Вече се беше научил да я лови, но аз я метнах много силно и тя изхвърча на улицата.

Той изтича след нея и никаква кола едва не го премаза. Трябаше да видиш как оня натисна спирачките, за да спре. Направо закова колата и тя се разтресе.

— Слава богу, че Джейк не е пострадал! Следващия път го тренирай в задния двор. Там е по-широко!

— И татко така каза. Той ми дърпа слушалката, Мег! Чao.
Обади се Мак.

— Не съм я дърпал, просто я поех. Здравей, Мег. Вече си наясно с всички новини около нас. Ти как си?

Съобщи му, че майка ѝ е у дома.

— Утре ще ходя с колата до Филаделфия за снимки по филма, който се опитвам да направя.

— Ще идеш ли и на онзи адрес в Честнът Хил?

— Да. Мама не знае нито за него, нито за писмата.

— Нямам намерение да ѝ казвам. Кога ще се върнеш?

— При всички положения не по-рано от осем. Пътят с кола е почти четири часа.

— Мег!

В гласа на Мак прозвуча колебание.

— Знам, че не искаш да се бъркам, но трябва да ти помогна. Понякога имам чувството, че ме отбягваш.

— Не ставай глупав. Винаги сме били добри приятели!

— Вече не съм сигурен в това! Може би съм пропуснал нещо. Какво се е случило?

Това, което се е случило, е, че всеки път, когато си спомня за онова писмо отпреди девет години, в което те молех да не се жениш за Джинджър, се гърча от унижение. Че за теб никога няма да бъда нищо друго, освен доброто ти приятелче, което успя да превъзмогне влечението си. Не мога да поема риска отново да трябва да се откъсвам от Джеръми Макинтайър!

— Нищо не се е случило, Мак — каза тя с безгрижен тон. — Все още сме приятели. Въпреки че вече не си говорим за уроци по пиано. Зарязах ги преди толкова години.

Същата вечер, докато оправяше леглото на майка си, тя изключи телефонния ѝ апарат. Ако имаше още среднощни обаждания, то тя

щеше да е единствената, която ще ги чуе!

31

Доктор Хенри Уилямс, шейсет и пет годишният директор на Центъра за изкуствено възпроизвеждане „Франклин“ в обновената стара част на Филаделфия, легко напомняше на любимия в рода чичо. Главата му беше покрита с посивяваща коса, а благото изражение на лицето му успокояваше дори и най-нервния пациент. Много висок, той беше леко изгърбен, сякаш от непрекъснатото навеждане да чува по-добре.

Меган му беше позвънила след срещата си с Том Уайкър и той с желание се бе съгласил да я приеме. Сега Меган седеше пред бюрото му в приятния кабинет, чиито стени бяха покрити със снимки на бебета и малки деца, поставени в рамки.

— Тези деца чрез оплождане ин витро ли са родени? — попита Меган.

— Чрез методи за изкуствено възпроизвеждане — поправи я Уилямс. — Не всички са родени чрез ин витро.

— Разбирам или поне смятам, че разбирам. Ин витро е методът, при който яйцеклетките на жената се изваждат и се оплождат лабораторно.

— Точно така! Знаете, че на жената предварително се дават медикаменти, за да могат яйчниците едновременно да отделят голямо количество яйцеклетки.

— Да, зная.

— Има и други методи, които използваме — различни от оплождането ин витро. Предлагам да ви дам литература, в която са описани. Всъщност всичко се свежда до сложни термини, чиято пристрастна същност е да помогнат на жената да се сдобие с толкова желаната бременност.

— Ще се съгласите ли да ви интервюирам пред камера, да заснемем някой части на сградата и да поговорим с някои от пациентките ви?

— Да. Ние се гордеем с този център и за нас всяка реклама е добре дошла. Обаче при едно условие: ще попитам няколко пациентки

дали биха желали да говорят с вас. Не искам вие направо да се свързвате с тях. Някои хора не желаят семействата им да знаят, че са прибягвали до изкуствени методи за възпроизвеждане.

— Какво биха имали против? Предполагам, че са много щастливи, когато се сдобият с бебе!

— Да. Но една жена, чиято свекърва разбра за изкуственото оплождане, каза, че поради ниското качество на спермата на сина й дълбоко се съмнявала, че детето е негово. Фактически нашата пациентка трябваше да подложи на ДНК тестове себе си, съпруга си и детето, за да докаже, че то е биологически тяхно.

— В някои случаи, естествено, се използват чужди ембриони.

— Да, при онези, които не могат да заченат свои. Това всъщност е форма на осиновяване.

— Сигурно е така, докторе. Знам, че се получава някак в последния момент, но дали бих могла да дойда следобед с нашия оператор? Една жена много скоро ще роди близнака на своя първи син, роден преди три години в резултат на оплождане ин витро. Ще снимаме след това и отрастването на децата й.

Уилямс доби тревожно изражение.

— Понякога се чудя дали не прекаляваме. Психологическият аспект на разделеното раждане на еднояйчни близнаци ме занимава дълбоко. Фактически, когато ембрионът се раздели на две и едната част се замрази, тя се нарича „клонинг“, а не едноличен близнак. Но да отговоря на въпроса ви: да, ще бъда на ваше разположение.

— Нямате представа колко съм ви благодарна! За начало ще заснемем няколко кадъра отвън, в приемната. Ще започнем със създаването на център „Франклин“. Това е станало преди около шест години, доколкото зная.

— Преди шест години през септември.

— След което ще се придържам към конкретни въпроси за оплождането ин витро и замразяването — имам предвид криопрезервацията на ембриона.

Меган се изправи.

— Налага ми се да свърша нещо спешно. В четири часа ще ви бъде ли удобно?

— Напълно.

Меган се поколеба. Страхуваше се да разпитва доктор Уилямс за Хельн Петрович, преди да се е установило някакво взаимно доверие, но повече не можеше да чака.

— Доктор Уилямс, не зная дали тукашните вестници са споменали тази история, но Хельн Петрович — една жена, работила в клиниката „Манинг“, беше убита и беше установено, че е била с фалшиви документи. Вие сте я познавали и всъщност сте работили заедно, нали?

— Да.

Доктор Уилямс поклати глава.

— Бях асистент на доктор Манинг и знаех всичко, което ставаше в клиниката, знаех и кой си върши работата. Хельн Петрович със сигурност успя да ме измами. Тя поддържаше лабораторията така, както трябва. Ужасно е, че е фалшифицирала документите си, но всъщност имаше вид на човек, който напълно умее това, което прави.

Меган реши да рискува и да остави този човек да разбере защо му задава коварни въпроси.

— Докторе, компанията на баща ми и лично той са обвинени в легализирането на лъжите на Хельн Петрович. Извинете ме, но трябва да се опитам да разбера нещо повече за нея. Сестрата от приемната в „Манинг“ ви е видяла да вечеряте заедно с Петрович. Доколко я познавахте?

Хенри Уилямс сякаш се развесели.

— Имате предвид Мардж Уолтърс. А каза ли ви също така, че от учтивост винаги водех новите колеги от „Манинг“ на вечеря? Нещо като за „добре дошли“...

— Не, не ми е казала. Познавахте ли Хельн Петрович преди постъпването й в „Манинг“?

— Не.

— Поддържахте ли някаква връзка с нея след напускането си?

— Никаква!

Вътрешният телефон избръмча. Той вдигна слушалката.

— Изчакай малко — каза той и се обърна към Меган.

Тя разбра намека.

— Докторе, няма да ви отнемам повече време. Благодаря ви много.

Меган взе чантата си и напусна кабинета. След като вратата се затвори, доктор Хенри Уилямс отново взе слушалката.

— Свържи ме, ако обичаш.

Той измърмори нещо като поздрав, заслуша се и след миг каза нервно:

— Да, разбира се, че съм сам. Тя току-що си отиде. Ще се върне в четири часа с оператора. Не ми казвай да внимавам! За глупак ли ме смяташ?

Той постави обратно слушалката, внезапно почувствал се ужасно уморен.

След малко я вдигна и набра някакъв номер.

— Там всичко наред ли е? — попита той.

Шотландските ѹ прадеди го наричаха седмо чувство. Дарбата се беше проявила в жена от съвсем различно поколение на рода Кембъл. Сега Фиона Кембъл Блек беше тази, която я притежаваше. Ясновидка, редовно ползвана от полицейските управления в цялата страна за разкриването на престъпления, както и от семейства, които отчаяно търсеха безследно изчезнали роднини, Фиона благоговееше пред собствените си свръхестествени качества.

Омъжена от двайсет години, тя живееше в Личфийлд, Кънетикът — прекрасно старо градче, създадено в началото на седемнайсети век.

Във вторник следобед съпругът на Фиона — Андрю Блек, адвокат в града, се върна вкъщи да хапне. Намери жена си седнала в стаята пред закуската, с отворен сутрешен вестник пред себе си, с отнесен поглед и отметната назад глава, сякаш в очакване на звук или глас, които не бива да пропусне.

Андрю Блек знаеше какво означава това. Свали палтото си, метна го на един стол и каза:

— Ще пригответя нещо.

Когато след двайсет минути се върна с чиния сандвичи и кана чай, Фиона повдигна вежди.

— Случи се, когато видях това.

Тя вдигна местния вестник със снимката на Едуин Колинс на първата страница.

— Издирват този мъж за разпит по следствието за смъртта на онази Петрович.

Блек наля чая.

— Четох го.

— Андрю, не искам да се бъркам, но мисля, че се налага. Имам видения.

— Доколко са ясни?

— Не са. Трябва да докосна нещо, което му принадлежи. Дали да позвъня на полицията в Милфорд или направо на семейството му?

— По-добре е да се обадиш на полицията.

— Добре.

Фиона бавно прокара пръсти по грапавото изображение на Едуин Колинс.

— Толкова много зло — промърмори тя. — Заобиколен е от толкова много зло и смърт!

Първият клиент на Бърни в четвъртък сутринта беше от летище „Кенеди“. Той паркира шевролета и отиде там, където автобусите качваха или докарваха пътниците си. Бърни погледна разписанието. Един автобус от Уестпорт трябваше да пристигне и група хора го очакваха. Имаше едно семейство на трийсетина години с две малки деца и много багаж. Бърни реши, че има шанс.

— За Кънетикът ли сте? — попита ги той с широка усмивка.

— Не чакаме такси — нервно го отряза жената и грабна ръката на двегодишното дете. — Били, стой мирен! — скара му се тя. — Тук не се тича!

— Четирийсет долара плюс пътната такса — предложи Бърни. — Обратният курс до Уестпорт ми е предварително ангажиран, така че каквато и да е сумата, е чиста печалба.

Съпругът се опитваше да удържи тригодишното дете, което неспокойно се въртеше.

— Съгласен съм!

Той не си и направи труд да погледне съпругата си за нейното одобрение.

Бърни беше минал на автомивка и беше изчистил колата и отвътре. Забеляза как презрението в очите на жената премина в одобрение при вида на чистия отвътре шевролет. Шофираше внимателно, без да превишава разрешената скорост, без резки маневри. Жената седеше отзад, до нея бяха децата, закопчани с коланите. Бърни реши да не пропусне да купи няколко детски столчета и да ги държи в багажника.

Мъжът насочи Бърни към изход 17 на магистралата за Кънетикът.

— На миля и половина оттук сме.

Когато стигнаха до приветливата тухлена къща на Тъкседо Роуд, Бърни получи десет долара бакшиш.

Върна се обратно на магистралата, мина на юг през изход 15 и отново излезе на шосе 7. Сякаш не можеше да попречи на колата да

върви натам, накъдето живееше Меган. Внимавай, опитваше се да напомня сам на себе си. Дори и с камерата и с журналистическата карта можеше да събуди подозренията на обитателите на нейната улица.

Реши да изпие чаша кафе и да помисли. Спря на следващото кафене. Във фоайето между входа и изхода имаше автомат за вестници. Бърни видя заглавията през стъклото — всичките бяха за клиниката „Манинг“. Там вчера Меган беше направила онова интервю, което гледаха с мама. Потърси дребни из джобовете си и купи вестника.

Докато пиеше кафе, прочете статията. Клиниката „Манинг“ се намираше на около четирийсет минути от града на Меган. Вероятно щеше да е пълно с журналисти, тъй като в лабораторията, където беше работила жената, се извършваше проверка.

Може би и Меган беше там. Била е там предишния ден.

Четирийсет минути по-късно Бърни отново беше на тесния криволичещ път, който водеше от старинния център на Кент към клиниката „Манинг“. След като напусна кафенето, седна в колата и внимателно разгледа картата на местността, така че му беше лесно да избере най-прекия път дотам.

Точно както очакваше, на паркинга пред клиниката имаше много репортерски коли. Той паркира встрани от тях и залепи разрешителното си за паркиране на предното стъкло. После внимателно разгледа журналистическата карта, която си беше направил. Само експерт можеше да установи, че е фалшив. На нея пишеше Бърнард Хефернън, Канал 86, Елмира, Ню Йорк. Местна телевизионна станция, напомни си той. Ако някой поискаше да узнае защо онези местни жители се интересуват от тази история, щеше да каже, че обмислят създаването на център, подобен на клиниката „Манинг“.

Удовлетворен от този вариант, Бърни излезе от колата и навлече якето си. Повечето репортери и оператори не се докарваха. Реши да сложи тъмни очила и извади новата си видеокамера от багажника. Истинско произведение на изкуството, каза си гордо той. Струваше цяло състояние! Плати я с кредитната карта. Оваля я малко в праха в мазето, за да не изглежда толкова нова, и от едната ѝ страна написа с боя КАНАЛ 86.

В преддверието на клиниката имаше десетина репортери и оператори. Интервюираха един мъж, който добре парираше въпросите.

— Повтарям: клиниката „Манинг“ се гордее с успехите си да помага на жените да се сдобият с децата, които толкова горещо желаят. Ние вярваме, че въпреки съдържанието на документите й за виза Хельн Петрович е имала необходимото за ембриолог образование от Румъния. Никой от професионалистите, работили с нея, не е открил и най-малката дума или действие, които да навеждат на мисълта, че тя не е владеела работата си перфектно.

— Ами ако е правила грешки? — попита един от репортерите.

— Да предположим, че е объркала замразените ембриони и жените са раждали чужди деца?

— Ще вземем преби за ДНК тестове от всички родители, които искат да подложат на проверка себе си и децата си. Резултатите излизат след четири-пет седмици и са сто процента сигурни. Ако родителите желаят да направят теста на друго място, ние ще поемем разносите. Нито доктор Манинг, нито някой друг от ръководството очаква никакви проблеми в това отношение.

Бърни се огледа. Меган не беше тук. Дали да попита хората виждали ли са я? Не, това би било грешка! Просто бъди част от тълпата, каза си той.

Както беше очаквал, никой не му обърна внимание.

Той насочи камерата си към мъжа, който отговаряше на въпросите, и я включи.

Когато интервюто свърши, Бърни си тръгна с групата, като внимаваше да не се приближава много-много, до когото и да е. Беше забелязал един оператор от Трети канал, но не познаваше едрия мъжага с микрофона. Някаква жена спря колата си пред стълбището на входа и излезе от нея. Беше бременна и доста разтревожена. Един репортер попита:

— Госпожо, вие пациентка ли сте?

Стевани Петрович се опита да скрие лицето си от камерите и извика:

— Не. Не. Просто идвам да ги помоля да разделят с мен парите на леля ми. Тя е оставила всичко на клиниката! Смятам, че някой тук я

е убил от страх, че след като напусне, ще промени завещанието си. Ако докажа това, парите ѝ няма ли да бъдат мои?

В продължение на няколко минути Меган остана в колата си пред красивата варосана къща в Честнът Хил, на двайсет мили от центъра на Филаделфия. Двукрилите прозорци, старинната дъбова врата и покрития с плочи покрив, чието тъмнозелено блестеше под ранното следобедно слънце, подчертаваха изящните очертания на огромната триетажна къща.

Редици от азалии очерталиха алеята, пресичаща просторната морава, и Меган си представяше живописната красота на цветовете им през пролетта. Десетина крехки бели брези стърчаха из имението подобно на разпръснати стражи.

На пощенската кутия висеше името С. Дж. Греъм. Дали някога беше чувала това име от баща си? Едва ли.

Излезе от колата и бавно тръгна по алеята. Поколеба се за миг, после натисна звънеца и чу как звукът му глухо отекна навътре в къщата. След минута една прислужница в униформа отвори вратата.

— Бих искала да говоря с някой от тази къща, който е бил близък на Аурелия Колинс.

— Кой е, Джеси? — извика мъжки глас.

Меган забеляза зад прислужницата висок мъж със снежнобяла коса, който се приближаваше към вратата.

— Покани младата жена, Джеси! — нареди той. — Навън е студено!

Меган пристъпи. Когато вратата зад нея се затвори, мъжът присви очи. Махна ѝ с ръка да се приближи.

— Заповядайте, моля! На светлото!

Усмивката се разля по лицето му.

— Ти си Ани, нали? Скъпа моя, толкова се радвам да те видя отново!

33

Катрин Колинс закуси рано с Меган, преди тя да тръгне за срещата си със следователите в съда на Данбъри, която предхождаше пътуването й за Филаделфия. Катрин отнесе втората си чаша с кафе горе и включи телевизора. По местния канал за новини съобщиха, че официално мъжът й вече не се води безследно изчезнал, следователно мъртъв, а е издирван за разпит по следствието за смъртта на Петрович.

Когато Мег се обади да каже, че е приключила със следователите и тръгва за Филаделфия, Катрин попита:

— Мег, какво те питаха?

— Същите неща, които и теб. Знаеш, убедени са, че татко не е мъртъв. Сега го обвиняват в измама и убийство. Един бог знае какво още ще измислят. Ти беше тази, която вчера ме предупредждаваше, че нещата ще се влошат, преди да се оправят. И беше права!

Нешо в гласа на Мег накара Катрин да потръпне.

— Мег, ти криеш нещо от мен!

— Кълна се в бога, че нищо не крия!

Лекарят предупреди Катрин да си стои вкъщи и да почива поне няколко дни. „Да си почивам и да получа инфаркт от притеснение“, мислеше си тя, докато се обличаше. Отиваше в ресторантa.

Беше отсъствала само няколко дни, но веднага забеляза промяната. Вирджиния беше опитна, но не доглеждаше дребните детайли. Цветята върху бюрото в рецепцията бяха клюмнали.

— Кога са ги донесли? — попита Катрин.

— Тази сутрин.

— Обади се на цветаря да ги смени.

Розите, които беше получила в болницата, бяха съвсем свежи, спомни си тя.

Масите бяха наредени за обяд. Катрин ги обиколи внимателно заедно с един от келнерите.

— Тук липсва една салфетка, също и на масата до прозореца. Там няма нож, а тази солница е мръсна.

— Да, госпожо.

Тя влезе в кухнята. Старият готвач се беше пенсионирал през юли след двайсетгодишна служба. Заместникът му, Клайв Дарсет, беше дошъл с внушителен стаж въпреки двайсет и шестте си години. След четири месеца Катрин беше стигнала до заключението, че той е сносен за помощник-готвач, но все още не става за главен кулинар.

Когато влезе в кухнята, Клайв приготвяше специалитетите за обяд. Като зърна мазните петна по печката, тя се намръщи. Явно бяха останали от снощи. Кофата за боклук не беше изпразнена. Катрин опита холандския сос.

— Защо е пресолен? — рече тя.

— Не бих казал, че е пресолен, мисис Колинс — възпротиви се Клайв с не особено почтен тон.

— Но аз бих! И според мен всеки, който си го поръча, ще усети, че е пресолен.

— Мисис Колинс, вие ме наехте, за да ви въртя кухнята. Докато не ме оставите да се проявя като готвач и да пригответ храната както аз си знам, нищо няма да се получи.

— Много ме улеснявате — каза Катрин. — Уолнен сте!

Завързваше престиilkата на кръста си, когато влезе Вирджиния Мърфи.

— Катрин, къде отиде Клайв? Току-що изфуча покрай мен.

— Обратно в училище, надявам се!

— Ти трябваше да си почиваш!

Катрин се обърна към нея.

— Вирджиния, спасението ми е до тази печка, докато ресторантът все още е мой! Какви специалитети беше обявил Ескофийе за днес?

Сервираха четирийсет и два вида ястия плюс сандвичи на бара. Всички места бяха заети. Когато поръчките намаляха, Катрин успя да влезе в салона. Облечена в дълга бяла престиilkа, тя минаваше от маса на маса, като поспираше тук-там. Забелязваше въпросителните погледи зад топлите, приятелски усмивки.

„Не обвинявам хората за любопитството им след всичко онова, което чуват — мислеше си тя. — И аз бих била любопитна! Но това са

моите приятели! Това е моят ресторант и независимо от истината, която рано или късно ще излезе наяве, с Мег имаме свое място в този град.“

Катрин прекара следобеда в офиса, наведена над книгите. „Ако банката ми даде заем и заложа или продам бижутата си, ще успея да удържа положението поне още шест месеца. Дотогава може би нещата около застраховката ще се изяснят.“ Тя затвори очи. Ако не беше толкова глупава след смъртта на баща си да запише къщата на името на двама им с Едуин...

„Зашо го направих? — чудеше се тя. — Всъщност зная! Защото не исках Ед да има чувството, че живее в моята къща. Дори когато татко беше жив, Едуин винаги настояваше да плаща текущите разходи и ремонтите.“

„Трябва да чувствам, че този дом ми принадлежи!“ — казваше той. О, Едуин! Как наричаше той себе си? А, да, „певецът скитник“. Тя винаги приемаше това за шега. А дали за него е било шега? Вече не беше толкова сигурна.

Опита се да си спомни любимите му стихове от песните на Джилбърт и Съливан. Първият беше: „Аз, певецът скитник, вещ от кръпки и конци“. Другият беше: „Към твоите чувства променливи настройвам своята нежна песен“.

Катрин отново подхвани сметките. Тъкмо когато свърши, телефонът иззвъня. Беше Боб Марън, единият от следователите, които бяха идвали в болницата.

— Мисис Колинс, когато не ви открих у дома, реших, че може би сте в ресторанта. Случи се нещо. Смятаме, че трябва да ви предадем тази информация, макар че съвсем не ви препоръчваме да основавате по-нататъшните си действия на нея.

— Не зная за какво говорите! — каза рязко Катрин.

Тя изслуша обясненията на Марън за Фиона Блек — ясновидката, сътрудничила им при няколко случая на безследно изчезнали, която сама ги потърсила.

— Каза ни, че усеща силни вибрации за вашия съпруг и би искала да хване в ръка някаква негова вещ — завърши Марън.

— Опитвате се да ми натрапите някаква мошеничка?

— Разбирам чувствата ви, но не зная дали си спомняте онова дете от Талмъдж, което изчезна преди три години?

— Да.

— Мисис Блек беше тази, която ни каза да съсредоточим издирванията в района на ремонта около Градския съвет. Тя спаси живота на детето.

— Разбирам!

Катрин навлажни устни с език. Всичко беше за предпочитане пред неизвестността. Тя стисна по-здраво слушалката.

— Какво би си избрала мисис Блек от вещите на Едуин? Дреха? Пръстен?

— Тя е тук. Би искала да дойде сама у вас и да избере нещо, ако позволите. Ще я докарам след половин час.

Катрин се поколеба дали да не изчака Мег, преди да се среща с тази жена. След това се чу да казва:

— Добре. Тръгвам за вкъщи.

Меган почувства как изстива, докато стои във вестибюла с този изискан мъж, който очевидно смяташе, че вече са се срещали. Тя едва промълви с вдървени устни:

— Името ми не е Ани. Казвам се Меган. Меган Колинс.

Греъм я погледна внимателно.

— Ти си дъщерята на Едуин, нали?

— Да.

— Ела!

Той я хвана за ръката и я поведе през вратата към кабинета, който беше от дясната страна на вестибюла.

— Прекарвам по-голямата част от времето си тук — каза, докато тя се настаняваше на дивана, а той се наместваше на един стол с висока облегалка. — Откакто жена ми почина, тази къща ми изглежда ужасно огромна.

Меган осъзна, че Греъм е забелязал смайването и терзанието ѝ и се опитва да ги разсее. Но тя беше изгубила способността си дипломатично да задава въпросите. Отвори чантата и извади плика с известието за смъртта.

— Вие ли изпратихте това на баща ми? — попита тя.

— Да, аз! Той не потвърди дали го е получил, но аз и не очаквах.
С голямо прискърбие прочетох за катастрофата през януари.

— Откъде познавате баща ми? — попита Меган.

— Съжалявам! — извини се той. — Не се представих. Казвам се Сайръс Греъм. Доведен брат съм на баща ти.

„Доведеният му брат! Никога не съм знаела, че такъв човек съществува“, каза си Меган.

— Току-що ме нарекохте Ани — каза тя. — Защо?

Той отвърна на въпроса ѝ с въпрос.

— Имаш ли сестра, Меган?

— Не.

— И не си спомняш да сме се запознавали с майка ти и баща ти преди десет години в Аризона?

— Никога не съм ходила там!

— Тогава нищо не разбирам! — каза Греъм.

— Точно кога и къде смятате, че сме се срещали в Аризона? — настоя да разбере Меган.

— Да видим! Беше през април преди близо единайсет години. Бях в Скотдейл. Жена ми беше прекарала седмица в минералния курорт Елизабет Арден и на следващата сутрин трябваше да се приберем. Предишната вечер бях отседнал в хотел „Сафари“ в Скотдейл. Излизах от ресторента, когато забелязах Едуин. Седеше с една жена, около четирийсетгодишна, и с едно момиче, което много приличаше на теб, Греъм погледна Меган.

— Всъщност и двете приличате на майката на Едуин.

— На баба ми.

— Да.

Той доби угрижено изражение.

— Меган, страхувам се, че това те разстройва!

— Много е важно да узная всичко за хората, които са били с баща ми онази вечер.

— Добре тогава. Срещата ни беше кратка, но тъй като виждах Едуин за пръв път от толкова години, бях много развълнуван!

— Кога се бяхте виждали за последен път?

— Когато той завърши средното си образование. Въпреки трийсетте години, които бяха изминали, веднага го познах. Отидох до масата му, където бях посрещнат доста хладно. Представи ме на жена

си и дъщеря си като човек, с когото е израснал заедно във Филаделфия. Разбрах намека и си отидох веднага. От Аурелия знаех, че живее със семейството си в Кънетикът и реших, че са били на почивка в Аризона.

— Той представи ли жената до себе си като своя съпруга?

— Струва ми се, че да. Не съм съвсем сигурен! Може да е казал нещо като „Франсис, Ани, запознайте се със Сайръс Греъм“.

— Сигурен ли сте, че името на момичето беше Ани?

— Да. А името на жената беше Франсис.

— На колко години беше Ани?

— Може би на около шестнайсет.

Меган си помисли, че сега е някъде на двайсет и шест. Тя потрепери. „И лежи в мортата вместо мен!“ Осьзна, че Греъм я наблюдава внимателно.

— Една чаша чай ще те поосвежи. Обядвала ли си?

— Не се притеснявайте, нищо ми няма!

— Бих искал да ми правиш компания. Ще помоля Джеси да ни приготви нещо!

Когато той излезе от стаята, Меган обгърна коленете си с ръце. Усещаше краката си от малели и несигурни, като че ли нямаше да я удържат, ако се изправеше. Ани, мислеше си тя. В паметта ѝ оживя разговорът с баща ѝ за имената.

— Как реши, че ще се казвам Меган?

— Двете ми любими имена са Меган и Ани. Затова ти стана Меган Ан.

„И в края на краищата ти използва двете си най-любими имена, татко!“

Сайръс Греъм се върна, следван от прислужницата с поднос, и Меган прие чаша чай с малък сандвич.

— Не мога да ви опиша колко съм изненадана — беше доволна, че поне гласът ѝ звучи спокойно. — Разважете ми за него. Изведнъж баща ми се превърна в напълно чужд за мен човек.

Историята не беше приятна. Ричард Колинс, дядо ѝ, се беше оженил за седемнайсетгодишната Аурелия Кроули, тъй като тя забременяла.

— Така е сметнал за почтено — каза Греъм. — Бил е доста повъзрастен от нея и са се разделили почти веднага, след което е осигурявал на нея и бебето доста щедра издръжка. Година по-късно,

когато аз бях на четиринайсет години, майка ми и Ричард се ожениха. Собственият ми баща беше мъртъв. Това е семейният дом на Греъм. Ричард Колинс се пренесе тук и бракът им беше хубав. Бог ги беше създал и съbral заедно!

— Баща ми от майка си ли е бил отгледан?

— Само до тригодишната си възраст, когато Аурелия се влюби лудо в един красавец от Калифорния, който не желаел да му увесят дете на шията си. Една сутрин тя пристигна тук и остави Едуин с куфарите и играчките. Майка ми беше бясна. Ричард още повече, а малкият Едуин беше съкрушен. Той боготвореше майка си!

— Тя го е изоставила в семейство, където не е бил желан?

Меган не вярваше на ушите си.

— Да. Майка ми и Ричард го приеха от немай-къде. Беше доста трудно дете. Спомням си как всеки ден залепяше нос на прозореца, уверен, че майка му ще се върне.

— А тя върна ли се?

— Да. След година. Голямата любов бе приключила. Дойде и си прибра Едуин. Той беше много щастлив, както и родителите ми.

— А после?

— Когато беше осемгодишен, Аурелия срещна някакъв друг мъж и историята се повтори.

— Господи! — възклика Меган.

— Този път Едуин беше направо невъзможен. Смяташе, че ако се държи лошо, ще намерят начина да го върнат на майка му. Беше много интересно, когато една сутрин той пъхна градинския маркуч в резервоара на новия седан на майка ми.

— Изпратиха ли го вкъщи?

— Аурелия отново беше напуснала Филаделфия. Изпратиха го в пансион, а през лятото на лагер. Аз бях в колежа, после следвах право и се виждахме рядко. Веднъж го посетих в училището и с изненада установих, че е много популярен сред другарите си. Още тогава разправяше, че майка му е умряла.

— Видяха ли се някога отново?

— Тя се върна във Филаделфия, когато той беше на шестнайсет години. Този път остана. Най-накрая беше помъдряла и си намери работа в някаква адвокатска кантора. Опитваше се да види Едуин, но беше прекалено късно. Той не желаеше да има нищо общо с нея.

Раната беше много дълбока. Понякога, през всичките тези години, тя ми се обаждаше за новини от Едуин. Един приятел ми беше изпратил изрезка от вестника със съобщението за сватбата с майка ти. Имаше и името, и адреса на фирмата. Дадох ги на Аурелия! От нея разбрах, че всяка година му е пищела за рождения ден и за Коледа и никога не е получавала отговор. В един от разговорите ни й казах за срещата в Скотсдейл. Може би не трябваше да му изпращам некролога!

— Той беше прекрасен съпруг и баща — Меган се опитваше да спре сълзите, напиращи в очите ѝ. — Налагаше се често да пътува по служба. Не мога да повярвам, че е имал и друг живот, с друга жена, която е наричал своя съпруга, друга дъщеря, която също е обичал. Но започвам да вярвам, че е истина. Как иначе да си обясня Ани и Франсис? Как може някой да очаква от майка ми да прости тази измама?

Това беше въпрос, който задаваше на себе си, а не на Сайръс Греъм, но той отговори:

— Меган, обърни се! — посочи правата редица прозорци зад дивана. — Всеки следобед пред прозореца в средата заставаше едно момченце, което чакаше майка му да дойде. Такова отчаяние причинява нещо на душата и разума!

В четири часа Мак се обади на Катрин, за да види как е. Никой не отговори и той позвъни в ресторана. Тъкмо преди телефонистката да го свърже с кабинета на Катрин, вътрешният телефон на бюрото му иззвъня.

— Не, недейте сега — каза той бързо. — Ще позвъня по-късно!

През следващия час беше зает и не успя да стигне до телефона. Вече излизаше от Нютаун, когато от колата набра номера ѝ вкъщи.

— Искам да се отбия за няколко минути, ако си там, Катрин.

— Благодаря ти за подкрепата, Мак.

Катрин накратко му разказа за ясновидката, която всеки момент трябваше да пристигне у тях заедно със следователя.

— Ще бъда там след пет минути.

Мак затвори телефона и се намръщи. Нямаше вяра на ясновидци. Един бог знае какви ги слуша Мег за Едуин в Честнът Хил, мислеше си той. Катрин беше на ръба на нервна криза и нямаше нужда от никакви си шарлатани, които да ѝ причиняват още неприятности.

Той зави по алеята към къщата на Колинс тъкмо когато мъж и жена излизаха от колата, спряна пред входа. Следователят и ясновидката.

Стигна при тях, докато още бяха на прага. Боб Марън представи себе си и Фиона Блек като сътрудничка, която се надява да помогне за намирането на Едуин Колинс.

Мак очакваше истинско представление от фокуси и обиграно мошеничество. Но напротив, изпита само възхищение от сдържаната и изискана жена, изпълнена със съчувствие към Катрин.

— Преживели сте много тежки мигове — каза тя. — Не зная дали ще мога да ви помогна, но съм длъжна да опитам.

Лицето на Катрин беше изопнато, но Мак зърна искрата надежда, която проблесна в очите ѝ.

— Дълбоко в душата си вярвам, че съпругът ми е мъртъв — каза тя на Фиона. — Зная, че полицията е на друго мнение. Всичко щеше да

е много по-просто, ако имаше начин да се уверим, да докажем, да установим истината веднъж завинаги.

— Може би има! — рече Фиона Блек и стисна ръцете на Катрин в своите. Прекоси бавно стаята, като оглеждаше всичко. После попита:

— Мисис Колинс, тук ли са още дрехите и личните вещи на съпруга ви?

— Да. Елате горе! — рече Катрин и тръгна напред.

Сърцето на Мак се разтуптя. Имаше нещо у Фиона Блек. Тя не беше мошеничка.

Катрин ги заведе в спалнята. На тоалетката имаше две снимки в рамка. Едната беше на Меган. На другата бяха Едуин и Катрин, облечени официално. Миналата Нова година в ресторант, помисли си Мак. Голямо празненство беше!

Фиона Блек се взря в снимката.

— Къде са тези дрехи?

Катрин отвори вратата на дрешника. Мак си спомни, че преди години тя и Едуин бяха пробили стената към съседната малка спалня и я бяха превърнали в два дрешника. Този беше на Едуин. Редици от сака, панталони и костюми. Рафтове от горе до долу с ризи и пуловери. Рафт за обувки.

Катрин гледаше съдържанието на шкафа.

— Едуин имаше великолепен вкус.

Тя сякаш трябваше да възкреси спомените си. Фиона Блек влезе в дрешника, докосвайки с върха на пръстите си реверите или ръкавите на саката.

— Пазите ли любимите му ръкавели или някой пръстен?

Катрин отвори едно чекмедже.

— Това е венчалната му халка. Беше я сложил някъде и смятахме, че е изгубена. Толкова беше разстроен, че аз му подарих друга, а после открихме тази под тоалетката. Беше му станала малко тясна, затова продължи да носи новата.

Фиона Блек пое тънкия златен пръстен.

— Мога ли да я взема за няколко дни? Обещавам да не я загубя.

Катрин се поколеба.

— Ако смятате, че има някаква полза.

Операторът от филиала във Филаделфия посрещна Меган в четири без петнайсет пред центъра „Франклин“.

— Съжалявам, но работата не търпи отлагане — извини се тя.

Високият слаб мъж, представил се като Лен, сви рамене.

— Свикнали сме!

Меган беше доволна, че интервюто налага да се съредоточи. Времето, прекарано у Сайръс Греъм, доведения брат на баща ѝ, беше толкова мъчително, че трябаше да отвлече мислите си, докато успее да се съвземе. Беше обещала на майка си да не скрива нищо от нея. Щеше да бъде трудно, но трябаше да спази обещанието си. Тази вечер предстоеше да си поговорят за всичко.

— Лен, в началото искам улицата в широк план. Този паваж не съвпада с представата на хората за Филаделфия.

— Трябаше да видиш това място преди реконструкцията — каза Лен и включи камерата.

В центъра бяха посрещнати от секретарката на рецепцията. В чакалнята имаше три жени. Всички бяха добре облечени и гримирани. Меган беше сигурна, че това са пациентките, които доктор Уилямс бе повикал, за да ги заснемат във филма.

Оказа се права. Секретарката я представи. Едната беше бременна. Тя обясни пред камерата, че това ще бъде третото ѝ дете, родено чрез ин витро. Другите две имаха по едно дете и възнамеряваха да забременеят пак чрез имплантране на съхраняваните тук ембриони.

— Имам осем замразени ембриона — каза едната и щастливо се усмихна пред камерата. — Ще ми имплантират три с надеждата, че един ще предизвика бременност. Ако нищо не излезе, след няколко месеца ще опитам отново с останалите.

— Ако успеете да забременеете, додато ли ще дойдете ли отново?

— О, не. С мъжа ми искаме да имаме само две деца.

— Но ще имате още замразени ембриони в лабораторията тук, нали?

— Така е — съгласи се жената. — Ще си плащаме да ги съхраняват. Кой знае! Аз съм само на двайсет и осем години. Може да променя намеренията си. След няколко години може пак да дойда и ще имам готови ембриони на разположение.

— При условие, че оцелеят при размразяването, нали?

— Естествено!

Влязоха в кабинета на Уилямс. Меган седна срещу него.

— Докторе, отново ви благодаря за гостоприемството — каза тя.

— Иска ми се най-наред да обясните възможно най-прости чако какво представлява методът ин витро, както вече направихте пред мен. После, ако ни позволите, ще заснемем лабораторията, където се съхраняват ембрионите, и няма да ви отнемаме повече време.

Доктор Уилямс се справи чудесно с интервюто. Кратко и стегнато обясни причините, предизвикващи трудности в забременяването, както и метода на ин витро оплождането.

— На пациентките се дават лекарства за стимулиране узряването на яйцеклетки. След което те се изваждат от яичниците. Лабораторно се оплождат, за да се получат жизнеспособни ембриони. Първите ембриони се имплантират в утробата на майката — обикновено два-три от тях наведнъж, с цел поне един да предизвика желаната бременност. Другите остават на съхранение в криобанка, или казано на прост език — замразяват се, за да може евентуално по-късно да се използват.

— Докторе, след няколко дни, непосредствено след раждането, ще заснемем бебе, чийто еднояйчен близнак е роден преди три години. Бихте ли обяснили на зрителите ни как е възможно еднояйчни близнаци да бъдат родени с три години разлика?

— Възможно е, но е рядко срещан случай ембрион да се раздели на две еднакви части в специален съд, наречен „петри“ така, както това би станало по естествен път в утробата на майката. В такъв случай очевидно майката е предпочела единият ембрион да бъде незабавно имплантиран, а другият да остане на съхранение за по-късна имплантация. За щастие въпреки огромния рисък и двете процедури са били успешни.

Наближаваше пет и половина, когато Меган каза:

— Достатъчно. Благодаря на всички. Много съм ви признателна, доктор Уилямс!

— И аз също! — увери я той. — Гарантирам ви, че този начин на ангажиране на общественото внимание ще предизвика дълбок интерес у бездетните семейства.

Отвън Лен прибра камерата в своята кола и изпрати Меган до нейната.

— Всичко тук те кара да се замислиш, нали? — рече той. — Ето, аз имам три деца и не искам и за миг да си представя, че биха могли да започнат живота си във фризер като тукашните ембриони!

— От друга страна, тези ембриони са заченат живот, който не би могъл да просъществува, ако не беше методът ин витро! — каза Меган.

По дългия път обратно към Кънетикът тя усети, че спокойното и приятно интервю с доктор Уилямс е било временно разтоварване.

Сега мислите ѝ се връщаха към момента, в който Сайръс Греъм я бе посрещнал като Ани. Всяка дума от разговора им възкръсна в главата ѝ.

Същата вечер в осем и петнайсет Фиона Блек позвъни на Боб Марън.

— Едуин Колинс е мъртъв — каза тихо тя. — От много месеци. Тялото му е потънало във вода.

Меган се прибра в девет и половина и с облекчение видя, че Мак е при майка ѝ. На въпросителния му поглед тя кимна с глава. Майка ѝ забеляза жеста.

— Какво има, Мег?

Носеше се аромат на лучена супа.

— Оставили ли сте ми малко? — посочи към кухнята тя.

— Не си ли вечеряла? Мак, налей ѝ чаша вино, докато претопля нещо.

— Само супа, мамо, моля те!

Катрин излезе и Мак се приближи.

— Толкова ли беше ужасно? — попита той тихо.

Тя се извърна да скрие сълзите, които заплашваха да се излеят от очите ѝ.

— Доста!

— Мег, ако искаш да говориш с майка си насаме, аз изчезвам! Просто мислех, че трябва да ѝ правя компания за малко, а мисис Дилео нямаше нищо против да остане с Кайл.

— Много мило от твоя страна, Мак, но не е трябвало да оставяш Кайл. Той толкова обича да си си вкъщи. Малките деца не бива да изпитват разочарования! Никога не го разочаровай!

Усети, че преплита език. Ръцете на Мак обхванаха лицето ѝ и го извърнаха.

— Меги, какво се е случило?

Мег притисна ръка към устните си. Не биваше да се предава!

— Просто...

Не успя да продължи. Усети ръцете на Мак около себе си. О, боже, защо не можеше, винаги така да я прегръща. Писмото! Преди девет години той беше дошъл при нея с нейното писмо — писмото, в което го молеше да не се жени за Джинджър...

„Смятам, че ще предпочетеш да не го запазвам!“ — беше казал тогава. Беше я прегърнал, както сега. „Мег, един ден ще се влюбиш. Това, което изпитваш към мен, е съвсем различно! Всеки го изпитва,

когато най-добрият му приятел се жени! От страх, че нещо ще се промени! Между нас нищо няма да се промени! Винаги ще бъдем приятели!“

Споменът й подейства като студен душ. Мег се стегна и отстъпи назад.

— Добре съм, просто съм гладна и уморена.

Чу стъпките на майка си и я изчака да влезе.

— Имам доста неприятни новини за теб, мамо!

— Смятам да ви оставя сами — каза Мак.

Катрин го спря.

— Мак, ти си част от семейството. Бих искала да останеш!

Седяха около масата в кухнята. Мег имаше чувството, че усеща присъствието на баща си. Обикновено той приготвяше късната вечеря, когато ресторантът беше претъпкан и майка й нямаше време да хапне там. Беше великолепен мимик и имитираше жестовете на един от оберкелнерите, когато обслужва капризна клиентка.

„Масата не ви харесва? Облегалката на този стол не ви е удобна? Разбира се! Течение ли? Но няма отворен прозорец! Ресторантът е като запечатан. Може би е от въздуха, когато се движи между ушите ви, мадам.“

Меган отпиваща от чашата вино, вдъхвайки аромата на супата, която остана недокосната до края на разказа й за срещата в Честнът Хил и за баща й. Нарочно предаде първо думите за детството му, за убеждението на Сайръс Греъм, че Едуин е обърнал гръб на майка си от страх да не го изостави отново.

Меган видя на лицето на Катрин реакцията, която очакваше — състрадание към момченцето, което е било нежелано, и към мъжа, който не е искал да бъде нараняван за трети път.

След това трябваше да разкаже за срещата на Едуин Колинс и Сайръс Греъм в Скотсдейл.

— Той е представил друга жена за своя съпруга?

Гласът на майка й беше безизразен.

— Не съм сигурна, мамо! Греъм знаеше, че татко е бил женен и че има дъщеря. Решил е, че е бил с тях. Татко е казал нещо като „Франсис, Ани, това е Сайръс Греъм.“ Мамо, знаеш ли дали татко е имал някакви други роднини? Възможно ли е да имаме братовчеди в Аризона?

— За бога, Мег, след като през всичките тези години не съм знаела, че баба ти е жива, как бих могла да зная за други роднини?

Катрин Колинс прехапа устни.

— Извинявай!

Изражението ѝ се смени.

— Значи доведеният брат на баща ти те е взел за Ани? Толкова ли приличаш на нея?

— Да.

Мег хвърли многозначителен поглед на Мак.

— Мег — каза той, — не трябва повече да крием от майка ти за вчерашното ни пътуване до Ню Йорк.

— Да. Мамо, има още нещо, което трябва да знаеш!

Тя гледаше Катрин право в очите и ѝ разказваше.

Когато свърши, майка ѝ се взираше в празното пространство, сякаш се опитваше да проумее всичко онова, което бе чула.

Най-накрая каза с равен, монотонен глас:

— Едно момиче е приличало на теб и е било убито, така ли, Мег? В джоба ѝ е намерено листче от бланка на „Дръмдоу“, на което с почерка на баща ти са изписани твоето име и телефонния ти номер. Часове, след като тя е била убита, ти си получила факс с думите: „Грешка. Ани просто беше грешка.“

Очите на Катрин се разшириха от страх.

— Отишла си да направиш изследване за сравнение на твоята ДНК с нейната, защото подозираш, че имаш някаква кръвна връзка с нея?

— Да, защото се опитвам да намеря отговорите!

— Доволна съм, че се срещнах с тази Фиона! — не се сдържа Катрин. — Мег, не зная дали ще одобриш това, но Боб Марън от полицията в Ню Милфорд се обади следобед и...

Мег изслуша разказа на майка си за посещението на Фиона Блек. Странно, мислеше си тя, но не е по-странны от всичко останало, което се случи през последните няколко месеца.

В десет и трийсет Мак се надигна.

— Ако приемете съвета ми — каза той, — лягайте си и двете!

Когато Мак се прибра, мисис Дилое, домашната помощничка, гледаше телевизия.

— Кайл беше толкова разочарован, когато ти не си дойде, преди да е заспал — каза тя. — Е, аз си тръгвам!

Мак я изчака да запали колата си, изгаси светлините отвън и заключи вратата. Надникна в стаята на Кайл. Малкият му син се беше свил като бебе в майчина утроба, а възглавницата, подпъхната под бузата му, беше на топка.

Мак го зави хубаво, наведе се и го целуна по косата. Кайл изглеждаше прекрасно — едно нормално дете, но сега Мак се питаше дали не пропуска нещо. Повечето седемгодишни деца растяха с майки. Мак не беше сигурен дали този прилив на нежност, който изпитва, беше към неговия собствен син или към малкия Едуин Колинс, расъл преди петдесет години във Филаделфия. Или към Катрин и Мег, които бяха жертви на нещастното детство на своя съпруг и баща.

В единайсет Мег и Катрин гледаха по местния канал интервюто със Стефани Петрович от клиниката „Манинг“. Мег чу от репортера, че Стефани е живяла с леля си в къщата ѝ в Ню Джърси.

— Тленните останки ще бъдат транспортирани в Румъния. Литургията ще бъде утре на обяд, в румънската църква „Свети Доминик“ в Трентън — завърши той.

— Ще отида на литургията — каза Мег. — Искам да се срещна с това момиче!

В осем часа в петък сутринта телефонът в дома на Боб Марън иззвъня. Билет за глоба за неправилно паркиране бе залепен на тъмносин кадилак седан, намерен в Батъри Парк Сити, Манхатън, пред сградата с апартамента на Меган Колинс. Колата беше регистрирана на името на Едуин Колинс и очевидно беше същата, която бе карал вечерта, преди да изчезне.

Докато набираше номера на прокурора Джон Дуайър, той каза на жена си:

— Ясновидката този път не позна!

След петнайсет минути Марън разказваше на Мег за намерената кола на баща ѝ. Попита я дали с мисис Колинс могат да дойдат в кабинета на Джон Дуайър. Искаше да ги види колкото се може по-скоро.

36

В петък рано сутринта Бърни отново гледаше видеозаписа на интервюто от клиника „Манинг“. Не беше държал камерата както трябва. Картината трептеше. Следващия път щеше да внимава повече.

— Бърнард! — провикна се майка му от стълбището.

Той неохотно изключи апаратата.

— Идвам, мамо.

— Закуската ти изстива.

Майка му беше загърната с трикотажния си халат. Толкова често го переше, че яката, ръкавите и долната част на гърба бяха съвсем пропити. Бърни й беше казал, че го пере прекалено често, но тя възрази, че е чистница и че в нейния дом човек може спокойно да изближе подовете.

Тази сутрин мама беше в лошо настроение.

— Снощи кихах много — каза тя, докато изсипваше овесената каша от тенджерата в чинията му. — Струва ми се, че усещам прах, който идва от мазето точно в този момент! Ти нали чистиш там?

— Да, мамо.

— Бих искала да оправиш тия стъпалата, за да мога да сляза долу и лично да се уверя!

Бърни знаеше, че тя никога няма да рискува да слезе по стъпалата. Едно от тях беше счупено, а перилата се клатеха.

— Мамо, стъпалата са опасни! Спомни си какво стана с бедрената ти кост, а сега имаш и артрит и коленете ти са съвсем зле!

— Няма да рискувам повече! — сопна се тя. — Но внимавай и мий пода! Не знам защо стоиш толкова дълго долу.

— Знаеш, мамо! Нямам нужда от много сън, а пък в дневната ти преча да спиш, като гледам телевизия.

Мама нямаше представа за електронната апаратура и никога нямаше да има.

— Снощи така и не спах дълго. Мори ме тая алергия.

— Съжалявам, мамо!

Бърни дояде блудкавата каша.

— Довечера ще закъснея — предупреди я той и грабна сакото си.

Мама го последва до вратата. Когато слизаше надолу, тя извика подире му:

— Радвам се, че колата е толкова чиста!

След обаждането на Боб Марън Меган се мушна за кратко под душа, облече се и слезе в кухнята. Майка й вече беше там и приготвяше закуската.

При вида на Мег веселото „добро утро“ замръя на устните на Катрин.

— Какво има? — запита тя. — От банята чух телефонът да звъни.

Мег хвана ръцете на майка си.

— Мамо, изслушай ме! Ще бъда съвсем откровена! Месеци наред смятах, че татко е загинал в катастрофата на моста. След всичко, станало през миналата седмица, трябваше да си наложа да разсъждавам като адвокат и репортер. Прецених възможностите една по една — дали не е жив, дали няма големи неприятности, но знам... сигурна съм... че това, което се случи през последните няколко дни, е нещо, което татко никога не би ни причинил. Онова обаждане, цветята... а сега... — тя мълкна.

— А сега какво, Мег?

— Колата на татко е намерена в центъра, неправилно паркирана пред моя блок.

— Боже господи!

Лицето на Катрин стана тебеширено.

— Мамо, някой друг я е закарал там! Не зная защо, но за всичко това има причина. Прокурорът иска да ни види. Заедно със следователите ще се опитва да ни убеждава, че татко е жив. Те не го познаваха! Ние го познавахме! Каквото и да се е случило в живота му, той не би изпратил онези цветя, нито пък би паркирал колата си там, където със сигурност ще я намерят. Той щеше да си даде сметка в какво отчаяние ще ни хвърли! На тази среща трябва да държим на своето и да го защитим!

Никой нямаше апетит. Излязоха от къщата с димящи чаши кафе. Докато изкарваше колата от гаража на заден ход, Мег се опитваше да

бъде спокойна.

— Може да не е правилно да се шофира с една ръка, но кафето си струва усилието!

— И двете сме се вледенили и отвън, и отвътре. Гледай, Мег! Първият сняг е покрил тревата. Зимата ще бъде дълга. Винаги съм обичала зимата. Баща ти я мразеше! Това беше една от причините да няма нищо против честите пътувания. В Аризона е топло през цялата година, нали?

Когато подминаха „Дръмдоу“, Меган каза:

— На връщане ще те оставя в „Дръмдоу“. Ти ще работиш, а аз ще търся отговори. Обещай ми, че няма да споменаваш нищо за срещата ми с Греъм. Не забравяй, че той просто е взел жената и момичето от срещата преди десет години за теб и мен. Татко ги е представил с имената им — Франсис и Ани. Но докато не проверим сами, нека да не даваме на прокурора повече доводи да петни името на татко!

Меган и Катрин бяха тутакси отведени в кабинета на Джон Дуайър. Той ги очакваше заедно със следователите Боб Марън и Арлийн Вайс, Меган седна до майка си и сложи ръка върху нейната.

Беше очевидно какво очакват от тях. И тримата — следователите и прокурора — бяха убедени, че Едуин Колинс е жив и ще се свърже с жена си и дъщеря си.

— Телефонното обаждане, цветята, а сега и колата! — изрече Дуайър. — Мисис Колинс, не знаехте ли, че съпругът ви има разрешително за оръжие?

— Да, знаех. Получи го преди десет години.

— Къде държеше пистолета си?

— Стоеше заключен вкъщи или в кабинета му.

— Кога го видяхте за последен път?

— Не си спомням да съм го виждала от години!

Меган се възпротиви.

— Защо разпитвате за пистолета на баща ми? Да не е бил в колата?

— Да! — каза тихо Джон Дуайър.

— Нищо чудно — каза рязко Катрин. — Носеше го заради колата. Преди десет години една нощ имал неприятен инцидент, докато чакал на светофар в Бриджпорт.

Дуайър се обърна към Меган.

— Вчера сте ходили до Филаделфия, мис Колинс! Възможно е баща ви да следи пътуванията ви и да знае, че сте напускали Кънетикът. Решил е, че сте в апартамента си. Категорично настоявам, ако мистър Колинс се опита да се свърже с вас, вие да го убедите да дойде тук. Ще бъде много по-добре за него!

— Моят съпруг няма да се свърже с нас! — каза твърдо Катрин.

— Мистър Дуайър, в онази нощ на моста няколко души не се ли бяха опитали да се измъкнат от колите си?

— Да, ако не се лъжа!

— Нали една жена, която изскочила от колата си, била повлечена от друга кола и по чиста случайност избегнала потъването във водата?

— Да.

— Тогава помислете само! Съпругът ми може би е побягнал от колата си и е бил завлечен по същия начин! И някой друг е взел колата.

Меган забеляза в изражението на прокурора раздразнение, примесено със съжаление.

И Катрин Колинс го видя. Тя се изправи.

— Колко време обикновено е нужно на мисис Блек да даде своето заключение за безследно изчезналите? — попита тя.

Дуайър размени поглед със следователите.

— Тя вече е готова! — каза той неохотно. — Смята, че мъжът ви отдавна е мъртъв и лежи под вода.

Катрин затвори очи и се олюя. Меган несъзнателно сграбчи ръцете ѝ от ужас, че ще припадне.

Цялото тяло на Катрин се тресеше. Но когато отвори очи, гласът ѝ беше твърд.

— Никога не съм си представяла, че подобен отговор ще ми донесе успокоение, но тук, като ви слушам, наистина намирам успокоение в него!

Единодушното мнение на пресата по повод разгорещеното интервю на Стефани Петрович за смъртта на леля ѝ беше, че тя е разочарованата истинска наследница. Обвинението ѝ, че клиниката „Манинг“ е организирала заговор за убийството на леля ѝ, беше посрещнат като измишълотина. Клиниката беше собственост на

няколко инвеститори и се ръководеше от доктор Манинг, чиито документи бяха изрядни. Той все още отказваше всякакви интервюта, но беше ясно, че лично няма да се облагодетелства от наследството, завещано на клиниката за бъдещи изследвания в областта на ембриологията. След невъздържаното си изстъпление Стефани беше отведена от член на ръководството на клиниката, който отказа да коментира разговора им.

Адвокатът на Хельн Чарлс Потър с ужас прочете за случая. В петък сутринта, преди погребалната служба, той дойде в къщата и със зле прикрита ненавист изрази чувствата си пред Стефани.

— Въпреки своето минало вашата леля беше всеотдайна в работата си! Сцената, която сте направили, би я ужасила!

Видял мъката по лицето на младата жена, той я съжални.

— Зная, че много ви е дошло — каза той. — След службата ще си починете! Може би някои приятели на Хельн от „Свети Доминик“ биха поостанали при вас.

— Отпратих ги да си вървят — каза Стефани. — Почти не ги познавам, а сама се чувствам по-добре.

Когато адвокатът си отиде, тя се излетна на дивана и се подпра на възглавниците. Не можеше да разположи удобно тежкото си тяло. Гърбът непрекъснато я болеше. Беше толкова самотна. Но не искаше онези старици да се мотаят наоколо и да я одумват.

Беше благодарна, че Хельн е оставила специални инструкции след смъртта ѝ да няма опело и тялото да бъде изпратено в Румъния и погребано в гроба на мъжа ѝ.

Беше задрямала и се събуди от звъна на телефона. Кой ли е, помисли си с раздразнение. Беше приятен женски глас.

— Мис Петрович?

— Да.

— Казвам се Меган Колинс и съм от Трети канал на местната телевизия. Вчера не бях в клиниката по време на вашето изявление, но гледах предаването вечерта.

— Не искам да говоря за това. Адвокатът на леля беше много ядосан!

— Не искате ли да се видим? Може би ще мога да ви помогна.

— Как ще можете? Никой не може да ми помогне!

— Има начини! Обаждам се от колата си. Тръгнала съм за църквата. Искате ли след това да обядваме заедно?

„Изглежда толкова дружелюбно настроена, а аз имам нужда от приятелка“, помисли си Стефани.

— Не искам повече да се появявам по телевизията.

— Не ви моля да се явявате по телевизията. Моля ви да поговорим.

Стефани се колебаеше. След службата не ѝ се искаше да остава с мисис Потърс или с някоя от онези стари вещици от румънската общност. Само я клюкарстваха!

— Съгласна съм — каза тя.

Меган остави майка си в „Дръмдоу“ и даде газ към Трентън. От колата позвъни в кабинета на Том Уайкър да му съобщи за намерената кола на баща ѝ.

— Някой друг знае ли, че колата е намерена? — попита я той припряно.

— Все още никой. Опитват се да го държат в тайна! Но и двамата знаем, че няма да е за дълго.

Тя си налагаше да бъде хладнокръвна.

— Поне Трети канал може да съобщи новината!

— Тази история все повече се разшумява, Мег!

— Знам!

— Веднага трябва да я пуснем!

— Точно затова ти съобщавам подробности!

— Мъчно ми е за тебе, Мег!

— Няма нужда! Всичко си има логичен отговор!

— Кога трябва да се роди бебето на мисис Андерсън?

— В понеделник ще я приемат в болницата. Тя няма нищо против да отида у дома ѝ в неделя следобед, за да заснема как двамата с Джонатан подготвят стаята на бебето. Има снимки на Джонатан като бебе, които можем да ползваме. Когато бебето се роди, ще правим сравнение със снимките!

— Продължавай тогава!

— Благодаря ти, Том!

Филип Картър прекара по-голямата част от петъчния следобед в отговаряне на въпроси за Едуин Колинс. Колкото по-конкретни ставаха въпросите, толкова повече той губеше търпение.

— Не, никога не сме имали случай да се поставят под съмнение нечии документи! Репутацията ни е безукорна.

Арлийн Вайс разпитваше за колата.

— При намирането ѝ в Ню Йорк километражът е показвал двайсет и седем хиляди мили, мистър Картър. Според регистрационния талон тя е била в сервис миналия октомври — преди малко повече от година. Тогава километражът ѝ е показвал двайсет и една хиляди мили. Колко мили е изминавал мистър Картър средно в месеца?

— Зависеше изцяло от ангажиментите му. Компанията ни притежава коли, които се сменят на три години. От нас зависи кога се дават в сервис. Аз съм почти редовен. Едуин не беше съвсем стриктен в това отношение.

— Нека се изразя по друг начин — каза Боб Марън. — Мистър Колинс е изчезнал през януари. Възможно ли е между октомври и януари да е изминал шест хиляди мили?

— Не зная! Мога да ви дам графика на ангажиментите му през тези месеци и по отчета на парите да разберете къде е бил с колата си.

— Трябва да установим колко мили са изминати след януари — каза Марън. — Също така искаме да видим сметката от телефона на колата за месец януари.

— Предполагам, че искате да засечете времето, когато се е обадил на Виктор Орсини. Застрахователната компания вече го провери. Разговорът се е състоял минута преди катастрофата на моста Тапан Зий.

Разпитваха за финансовото състояние на „Колинс и Картър“.

— Счетоводството ни е в ред. Бяхме щателно ревизирани. През последните няколко години подобно на толкова други компании и ние усетихме рецесията в икономиката. Партньорите ни освобождаваха хора, а не наемаха. Така или иначе, нямам представа защо Едуин е трябвало да взема заем от неколкостотин хиляди долара срещу застрахователните си полици!

— Вашата компания трябва да е получила комисиона от клиниката „Манинг“ за посредничеството при наемането на Петрович,

нали така?

— Разбира се.

— Дали Колинс не я е приbral в джоба си?

— Не, ревизорите я откриха.

— Никой ли не е заподозрял нещо около името на Хельн Петрович, когато шестте хиляди долара са били получени?

— Копието на документа от клиниката, с което разполагаме, е подправено. На него пише „Второ плащане за назначаването на доктор Хенри Уилямс“. Там не е трябвало да има второ плащане!

— Значи е очевидно, че Колинс не е уредил назначаването й, за да прибере шест хиляди долара от сметките на компанията?

— Бих казал, че е така!

Когато най-сетне си отидоха, Филип Картьр безуспешно се опита да се съсредоточи върху работата си. Чуваше звъна на телефона от предния офис. Джеки му се обади по вътрешната линия. Търсел го репортер от някаква незначителна многотиражка. Филип грубо отказа да говори, осъзнавайки, че през този ден се бяха обаждали единствено журналисти. „Колинс и Картьр“ не бяха потърсени от нито един клиент.

В дванайсет и трийсет, по средата на литургията, Меган влезе незабелязано в църквата „Сейнт Доминик“, където нямаше почти никой. Според желанието на покойницата церемонията беше скромна, без цветя или музика.

Присъстваха малцина съседи от Лорънсвил и няколко старици румънки. Стефани седеше до адвоката си. На излизане от църквата Меган се представи. Младата жена я посрещна почти с радост.

— Нека се сбогувам с останалите — каза тя. — После идват с вас.

Меган наблюдаваше учитивото поднасяне на съболезнованията. Не забеляза никакъв израз на дълбока мъка. Приближи се до двете жени, които излязоха от църквата.

— Познавахте ли добре Хельн Петрович? — попита ги тя.

— Толкова добре, колкото и всички други — отговори едната уклончиво. — Бяхме компания от няколко души, които ходехме заедно на концерти. От време на време и Хельн идваше с нас. Беше член на румънската общност и я известявахме за всички събириания. Понякога се появяваше на тях.

— Но сигурно не толкова често, така ли?

— Не.

— Имаше ли никакви по-близки приятели?

Другата жена поклати глава.

— Хельн беше затворена личност.

— А мъже? Аз се запознах лично с мисис Петрович. Беше доста привлекателна жена.

И двете поклатиха глави.

— Може би е имала никакви връзки, но никога не отронваше и дума за това.

Меган забеляза, че Стефани се сбогува с последните излезли от църквата. Докато се приближаваше, чу адвокатът да казва: „Не ми се иска да говориш с тази репортерка. С удоволствие ще те закарам у дома или на обяд.“

— Не се тревожете!

Докато слизаха по стъпалата, Меган хвани младата жена под ръка.

— Много са стръмни!

— А пък аз съм толкова тромава. Постоянно се спъвам!

— Тук сме на твоя територия — каза Меган, докато се качваха в колата. — Къде би желала да обядваш?

— Имаш ли нещо против да се приберем у дома? Там остана много храна, а аз се чувствам ужасно изморена.

— Добре.

У тях Меган настоя Стефани да си почива, докато тя приготви обяд.

— Свали си обувките и си вдигни краката на дивана — разпореди тя. — Семейството ни има ресторант и аз съм отраснала в кухнята. Свикнала съм да готвя.

Докато притопляше супата и слагаше студеното пилешко в чиния, Меган разучаваше обстановката. Кухнята беше обзаведена в стила на френските селски къщи. Плочките по стените и теракотата по пода определено бяха по поръчка. Кухненските уреди бяха първокласни. Кръглата дъбова маса и столовете приличаха на антикварна рядкост. Личеше си, че в тази къща са вложени много старание... и пари.

Обядвала в дневната. И тук тапицираните столове очевидно бяха скъпи. Масата блестеше с патината на хубава, старинна мебел. Откъде идвала парите? Хелън беше работила като козметичка, преди да получи секретарското място в клиниката в Трентън, а оттам се беше преместила в „Манинг“.

Не се наложи на Меган да задава въпроси. Стефани изгаряше от желание да обсъжда проблемите си.

— Тази къща ще бъде продадена. Парите от продажбата, заедно с още осемстотин хиляди долара ще отидат в клиниката. Не е честно! Леля ми беше обещала да промени завещанието си. Аз съм единствената ѝ близка родственица. Затова ме повика тук!

— А бащата на бебето? — попита Меган. — Може да бъде принуден да те издържа.

— Той не живее вече тук.

— Но може да бъде открит. В тази страна има закони, които защитават децата. Как се казва?

Стефани се поколеба.

— Не искам да чувам за него!

— Имаш право на грижи!

— Ще дам бебето за осиновяване. Това е единственият ми изход!

— Може би не е. Как се казва той и къде се запознахте?

— Запознахме се... на едно от събиранятията на румънците в Ню Йорк. Казва се Ян. Тогава Хелън я болеше главата и си беше тръгнала по-рано. Той ми предложи да ме откара вкъщи.

Тя наведе очи.

— Не обичам да говоря за глупостите си.

— Излизахте ли заедно?

— Няколко пъти.

— Каза ли му за бебето?

— Обади се да каже, че заминава за Калифорния. Тогава му съобщих. Отвърна, че проблемът бил мой!

— Кога стана това?

— През март.

— Той с какво се занимава?

— Ами... автомонтьор е. Моля ви, мис Колинс, не искам да имам нищо общо с него. Нали толкова много хора искат бебета?

— Така е. Точно това имах предвид, когато казах, че мога да ти помогна. Ако намерим Ян, той ще трябва да осигури издръжка на бебето и да ти помага, докато си намериш работа.

— Моля ви, оставете го на мира! Страхувам се от него! Беше толкова ядосан!

— Ядосан от това, че е баща на детето?

— Не ме разпитвайте повече за него! — Стефани бутна стола си назад от масата. — Обещахте да ми помогнете. Тогава намерете някой, който да вземе бебето и да ми даде някакви пари.

Меган каза разкайно:

— Съжалявам, Стефани. Последното нещо, за което съм дошла, е да те тревожа. Да пием чай! После ще разчистя всичко!

В дневната тя постави още една възглавница зад гърба на Стефани и придърпа един стол под краката ѝ. Стефани се усмихна извинително.

— Толкова си мила! А аз бях груба! Но много ми се събра!

— Стефани, трябва някой да ти поръчителства да получиш зелена карта, за да си намериш работа. Сигурно леля ти има някой добър приятел, който може да ти помогне!

— Искаш да кажеш, че ако някой неин приятел поръчителства за мен, ще мога да остана?

— Да! Няма ли някой, който дължи на леля ти услуга?

Лицето на Стефани просветна.

— О, да, може би наистина има такъв човек! Благодаря ти, Меган!

— Кой е той? — веднага попита Меган.

— Може и да греша! — каза Стефани неуверено. — Ще трябва добре да помисля.

Не пожела да каже нищо повече.

Беше два часът. Сутринта Бърни беше направил няколко курса от летище „Ла Гуардия“, после беше взел клиент от летище „Кенеди“ до Бронксвил.

Този следобед нямаше намерение да ходи в Кънетикът. Но когато излезе от Крос Кънтри, установи, че се е отправил на север. Трябаше да завие обратно към Ню Таун.

Пред къщата на Меган нямаше кола. Той мина по завоя до задънената улица и обърна. Хлапето с кучето не се виждаше. Това беше добре. Не искаше някой да го забележи.

Отново мина покрай къщата на Меган. Не можеше повече да се мотае тук.

Отправи се към „Дръмдоу“. Чакай малко, помисли си той. Това място принадлежи на майка й — вчера го беше прочел във вестника. На мига намали и влезе в паркинга. Не можеше да няма бар. Щеше да вземе сандвич и бира.

Да предположим, че Меган беше там. Щеше да й разкаже същото, което и на останалите — че работи за местния телевизионен канал на Елмира. Нямаше как да не му повярва.

Преддверието на хотел-ресторанта не беше много голямо, с тапицирани стени и мокет в синьо-черно каре. Зад бюрото на рецепцията нямаше никой. В ресторанта седяха няколко души, а

помощник-келнерите разчистваха масите. Е, времето за обяд отдавна мина, помисли си той. Барът беше вляво. В него нямаше друг човек, освен бармана. Бърни приближи, седна на един от високите столове пред бара, поиска една бира и менюто.

След като реши да си вземе хамбургер, поведе разговор с бармана.

— Това място е чудесно!

— Така е — съгласи се барманът.

На ревера му висеше табелка „Джо“. Беше около петдесетгодишен. Местният вестник лежеше на барплота зад него. Бърни се пресегна.

— Четох вчерашия ви вестник. Май семейството, което притежава това заведение, има сериозни проблеми.

— Така е — не отрече Джо. — Кофти работа! Мисис Колинс е най-чудесната жена, която познавам, а дъщеря ѝ Мег е кукличка!

Влязоха двама и седнаха в края на бара. Джо изпълни поръчките им и остана да си говори с тях. Бърни се оглеждаше, привършвайки хамбургера и бирата. Задните прозорци гледаха към паркинга. Зад него се простираше гората — чак зад къщата на Колинсови.

Хрумна му нещо интересно. Ако дойдеше тук вечерта, можеше да паркира колата сред останалите, дошли за вечерята, и да влезе в гората. Оттам можеше да снима Меган в къщата ѝ. Имаше телеобектив. Щеше да е много просто.

Преди да си тръгне, попита Джо дали има човек да обслужва колите на паркинга.

— Само в петък и събота вечер — отвърна Джо.

Бърни кимна. Реши да се върне в неделя вечер.

Меган си тръгна от Стефани Петрович в два часа. На вратата каза:

— Ще ти се обаждам да разбера кога ще влезеш в болницата. Трудно е да родиш първото си бебе без близък човек до себе си!

— Страх ме е! — призна Стефани. — Майка ми е родила много трудно. Просто искам да мине по-бързо!

По-късно Меган не можеше да се освободи от спомена за притесненото лице на младата жена. Защо Стефани толкова упорито не

желаеше да търси издръжка от бащата? Естествено, ако беше решила да го дава за осиновяване, тогава беше ясно.

Преди да се отправи към къщи, Меган реши да се отбие на още едно място. Трентън не беше далеч от Лорънсвил, а Хельн Петрович беше работила като секретарка в „Даулинг“ — център за изкуствено оплождане. Може би някой щеше да си спомни за нея, макар че беше напуснала преди шест години, когато се бе преместила в клиниката „Манинг“. Меган трябваше да разбере повече подробности за нея.

Центърът за изкуствено оплождане „Даулинг“ се помещаваше в една малка сграда, свързана с болницата „Вели Мемориъл“. В приемната имаше едно бюро и стол. Това заведение положително не беше от ранга на „Манинг“.

Меган не показа картата си на телевизионен репортер. Не беше дошла като такава. Когато каза на служителката в приемната, че иска да говори с някого за Хельн Петрович, изражението на жената се промени.

— Не желаем повече да коментираме по този въпрос. Мисис Петрович работеше тук като секретарка в продължение на три години. Никога не се е занимавала с никакви медицински манипулации.

— Не се и съмнявам! — каза Меган. — Но мой баща е подведен под отговорност за нейното назначаване в клиниката „Манинг“. Трябва да поговоря с някого, който я е познавал добре. Трябва да узная дали фирмата на баща ми е поискала оттук препоръка.

Жената се колебаеше.

— Ще проверя дали директорката може да ви приеме.

Директорката, наближаваща петдесетте, беше хубава жена с посребрени коси. Когато Меган влезе в кабинета ѝ, тя се представи като доктор Кийтинг.

— Не съм лекар, а имам докторска титла — уточни веднага тя. — Занимавам се с административна работа.

Досието на Хельн Петрович беше в чекмеджето ѝ.

— Преди два дни ми поискаха копие от прокуратурата в Кънетикът — поясни тя.

— Имате ли нещо против да си водя бележки?

— Не.

Досието съдържаше информация, която вече бе публикувана. В молбата си за постъпване в „Даулинг“ Хелън Петрович беше честна. Кандидатстваше за секретарското място, посочвайки стажа си като козметичка и насъкоро придобитата диплома от училището за секретарки „Удс“ в Ню Йорк.

— Документите ѝ бяха проверени и се оказа, че отговарят на истината — заяви доктор Кийтинг. — Имаше приятен вид и добри обноски. Аз я назначих и останах доволна през трите години, докато работеше тук.

— При напускането си тя каза ли ви, че отива в „Манинг“?

— Не. Каза, че смята отново да започне работа като козметичка в Ню Йорк. Някакъв неин приятел отварял салон. Затова не бяхме изненадани, че никой не поиска препоръка.

— Значи не сте имали контакт с „Колинс и Картьър“?

— Не.

— Доктор Кийтинг, мисис Петрович е успяла да измами медицинския персонал на „Манинг“. Къде според вас се е сдобила с познания как да работи със замразени ембриони?

Кийтинг се намръщи.

— Както обясних на следователите от Кънетикът, Хелън беше влюбена в медицината и особено в тази нейна област, с която се занимаваме тук — методите за изкуствено оплождане. Когато нямаше много работа, тя имаше навик да чете медицинска литература или често да посещава лабораторията, за да наблюдава какво се върши там. Бих добавила, че никога не ѝ позволявахме да стъпва там сама. Въсъщност не допускаме присъствие на по-малко от две квалифицирани лица. Един вид предпазна мярка. Смятам, че трябва да има такова правило във всяко учреждение от подобен вид.

— Значи смятате, че тя е придобила знанията си чрез наблюдения и четене?

— Трудно е да се повярва, че някой, който не е имал стаж под опитно ръководство, би могъл да подведе добри професионалисти. Но това е единственото обяснение, което имам.

— Доктор Кийтинг, всички твърдят, че Хелън Петрович е била приятен и уважаван човек, но съвсем самотен. Вярно ли е?

— Бих казала, да. Доколкото ми е известно, никога не общуваше с останалите секретарки или с някой друг от персонала.

— Не е ли имала приятели?

— Не бих могла да твърдя със сигурност, но винаги съм подозирала, че се срещаше с някого от болницата. Случваше се да не бъде на бюрото си и някое от другите момичета да вдигне телефона ѝ. Закачаха я за някакъв доктор Килдер. Очевидно това е било парола да позвъни на някой от вътрешните номера на болницата.

— Не знаете ли на кого?

— Минали са повече от шест години.

— Разбира се.

Меган се изправи.

— Благодаря ви, доктор Кийтинг, бяхте много любезна. Мога ли да ви оставя телефонния си номер в случай, че си спомните нещо, което би било от полза?

Кийтинг протегна ръка.

— Влизам ви в положението, мис Колинс. Много бих искала да ви помогна.

Докато се качваше в колата си, Меган огледа масивната сграда на болницата „Вели Мемориъл“. Десететажна, заемаща половината дължина на улицата, със стотици прозорци, които започваха да светят в късния следобед.

Беше ли възможно зад един от тези прозорци да се намира някой лекар, помогнал на Петрович да осъществи измамата си с такова съвършенство?

Меган излизаше на шосе 7, когато започнаха новините в пет. Съобщението на местния радиоканал гласеше: „Прокурорът Джон Дуайър потвърди, че колата, карана от Едуин Колинс в нощта на катастрофата при моста Тапан Зий през януари, е намерена пред апартамента на дъщеря му в Манхатън. Балистичната експертиза доказва, че пистолетът на Колинс, открит в колата, е оръжието, с което е убита Хелън Петрович — служителката от лабораторията с фалшиви документи, предоставени на «Манинг» от Едуин Колинс, както се твърди. Издадена е заповед за неговото арестуване и подвеждане под отговорност по обвинение в убийство.“

Доктор Джордж Манинг напусна клиниката в пет часа следобед. Три жени бяха отказали насрочените си прегледи, а досега вече петшест обезпокоени пациентки се бяха обадили да питат за ДНК тестове, удостоверяващи, че децата им са биологически техни. Доктор Манинг знаеше, че само една грешка да бъде доказана, тя стига, за да се паникьоса всяка жена, родила чрез лечение в клиниката. Той с основание изпитваше ужас при мисълта за предстоящите няколко дни.

Най-дразнещият спомен беше от обаждането на Едуин Колинс след тържеството по случай рождения ден и пенсионирането на един колега, когато отново беше предложил услугите на „Колинс и Картър“.

В петък вечерта Дайна Андерсън сложи тригодишния си син да спи и го прегърна силно.

— Джонатан, мисля, че твоят близнак няма да дочека до понеделник!

— Усиляват ли се болките, скъпа? — попита я мъжът ѝ, когато тя слезе долу.

— През пет минути са.

— Най-добре да се обадя на лекаря.

— Това не влизаше в плановете ни да бъдем заснети с Джонатан, докато пригответяме стаята на Райън — тя се смръщи от болка. — Подобре иззвикай веднага майка ми и се обади на лекаря, че тръгвам за болницата.

Половин час по-късно вече преглеждаха Дайна в болницата в Данбъри.

— Ще повярвате ли, че контракциите спряха? — попита тя с възмущение.

— Ще те оставим тук — каза лекарят. — Ако нищо не се случи през нощта, сутринта изкуствено ще предизвикаме контракции. А ти

можеш да се прибереш у дома, Дон.

Дайна целуна съпруга си.

— Не се тревожи толкова, татенце! Ще се обадиш ли на Меган Колинс, че Райън ще се появи на бял свят може би още утре. Искаше да го снима веднага щом го изнесат от родилната зала. Не забравяй снимките от раждането на Джонатан! Тя ще ги показва заедно с бебето, за да се види веднага приликата. Обади се и на доктор Манинг. Той беше толкова мил! Днес позвъни да попита как съм.

На следващата сутрин Меган и операторът Стийв бяха във фоайето на болницата, очаквайки раждането на Райън. Доналд Андерсън им беше дал снимките от изписването на Джонатан. Когато изнесяха бебето от родилната зала, щяха да им позволят да снимат. Майката на Дайна щеше да доведе и Джонатан и щяха да направят няколко снимки на цялото семейство.

С окото си на репортер Меганолови раздвижване във фоайето. Млада майка с пеленаче на ръце беше докарана на количка до входа. Съпругът ѝ вървеше след санитаря и се мъчеше да се справи с куфарите и цветята. От единия букет излетя розов балон с надпис: „Момиче е!“

От асансьора излязоха мъж и жена с измъчен вид. Те стискаха ръцете на четиригодишно дете, гипсирано над единия лакът и с превързана глава. Една бременна прекоси фоайето и влезе през вратата, на която имаше надпис „Приемно отделение“.

Тези семейства накараха Меган да си спомни за Кайл. Що за майка беше тази, изоставила шестмесечното бебе?

Операторът разглеждаше снимките на Джонатан.

— Ще снимам от същия ъгъл — каза той. — Малко е странно, като знаеш точно как ще изглежда едно бебе.

— Виж! — посочи Меган. — Този, който влиза, е доктор Манинг. Дали е тук заради Андерсънови!

Силен рев от родилната зала горе извика усмивки по лицата на лекарите, сестрите и Андерсънови. Бледа и изтощена, Дайна погледна съпруга си и като забеляза смайването в очите му, стреснато се привдигна на лакът.

— Добре ли е той? — извика тя. — Искам да го видя!

— Той е добре, Дайна — каза лекарят и поднесе към нея ревящото бебе.

— Това не е близнакът на Джонатан! — изпища Дайна. — Чие бебе е било в утробата ми?

— В събота винаги вали — мърмореше Кайл и превключваше програмите на телевизора. Седеше с кръстосани крака на килима, а до него беше Джейк.

Мак се бе зачел в сутрешния вестник.

— Не е вярно! — отвърна той разсеяно и погледна часовника си. Наближаваше дванайсет. — Включи на Трети канал. Не искам да изпусна новините.

— Окей.

Кайл натисна дистанционното.

— Виж! Мег!

Мак захвърли вестника.

— Усили звука!

— Нали все ме караш да го намалявам?

— Кайл!

— Добре де. Хубаво.

Мег беше във фоайето на някаква болница.

— По случая „Манинг“ има нови ужасяващи събития. След убийството на Хельн Петрович и разкриването на фалшивите ѝ документи съществуват опасения, че починалата мисис Петрович е допускала сериозни грешки в работата си по съхраняване на ембрионите. Преди час тук, в медицинския център „Данбъри“, се роди бебе, което трябваше да бъде еднояйчен близнак на тригодишното си братче.

Мак и Кайл видяха как камерата разшири обхватата си.

— Пред мен е доктор Алън Ницър, акушер-гинекологът, който току-що изроди сина на Дайна Андерсън. Докторе, кажете нещо за бебето?

— Бебето е прекрасно, здраво момченце и тежи три килограма и половина.

— Но не е еднояйчният близнак на тригодишния син на Андерсънови, така ли?

— Не, не е.

- Биологичен син ли е той на Дайна Андерсън?
- Това може да бъде установено само чрез ДНК тестове.
- Колко време ще отнемат те?
- Четири-пет седмици.
- Каква беше реакцията на Андерсънови?
- Те са много объркани и разтревожени.
- Доктор Манинг също е тук. Качи се горе, преди да успея да говоря с него. Той срещна ли се с Андерсънови?
- Не мога да коментирам.
- Благодаря ви, докторе!

Меган се обърна с лице към камерата.

— Ще продължаваме да следим случая оттук. А сега ви връщам към новините от студиото на Майк.

— Изключи го, Кайл!

Кайл натисна дистанционното и еcranът угасна.

— Какво означава това?

Означава страшни неприятности, мислеше си Мак. Колко ли още грешки беше направила Петрович в „Манинг“? Каквите и да бяха те, без съмнение Едуин Колинс щеше да бъде подведен под отговорност и за тях.

— Много е объркано, Кайл!

— Мег ще загази ли?

Мак погледна сина си. Пясъчнорусата коса, която толкова приличаше на неговата и никога не беше сресана, падаше върху челото. Кафявите очи, които беше взел от Джинджър, бяха изгубили обичайния си дяволит блясък. С изключение на цвета на очите Кайл беше Макинтайър до мозъка на костите си. Какво ли означаваше да погледнеш сина си и да осъзнаеш, че не е твой собствен? Той прегърна Кайл.

— Напоследък Мег имаше доста неприятности. Затова изглежда разтревожена.

— След теб и Джейк тя е най-добрият ми приятел! — каза Кайл със сериозно лице. Като чу името си, Джейк размаха опашка.

— Сигурен съм, че Мег ще бъде поласкана да го чуе.

Не за пръв път от няколко дни насам той се почуди дали слепотата в осъзнаването на собствените му чувства към Мег не го е превърнала завинаги просто в добрия приятел.

Меган и операторът седяха във фоайето на центъра „Данбъри“. Стийв разбираще, че не ѝ се говори. Нито Доналд Андерсън, нито доктор Манинг бяха слизали долу.

— Гледай, Мег! — каза Стийв внезапно. — Това не е ли другото дете на Андерсънови?

— Да, той е! Жената с него трябва да е баба му.

И двамата хукнаха след тях и ги застигнаха на асансьора.

Мег включи микрофона. Стийв включи камерата.

— Бихте ли ни отделили няколко минути? — обърна се Меган към жената. — Вие не сте ли майката на Дайна Андерсън и бабата на Джонатан?

— Да.

В приятния глас имаше тревога. Бяла коса обкръжаваше притесненото лице.

— Говорихте ли с дъщеря си след раждането на бебето?

— Обади се зет ми. Моля ви! Искаме да се качим горе! Дъщеря ми има нужда от мен.

Тя влезе в асансьора, стисната здраво ръката на детето. Меган не направи опит да я задържи. Джонатан беше облечен в синьо якенце с цвета на очите му. Бузките му розовееха, подчертавайки светлия тен на кожата. Качулката беше захлупена на главата му и капки дъжд блестяха по светлата, златисторуса коса. Той се усмихна и махна с ръчичка.

— ЧАО! — извика, преди вратите на асансьора да се затворят.

— Хлапето е страхотно! — рече Стийв.

— Прекрасен е! — съгласи се Меган.

Върнаха се на местата си.

— Мислиш ли, че доктор Манинг ще направи изявление? — попита я Стийв.

— Ако бях на негово място, щях да съм при адвокатите си! — и „Колинс и Картьър“ ще имат нужда от своите адвокати, добави наум тя. Устройството за повикване в чантата на Меган изпища. Тя извади безжичния си телефон и набра номера на екипа за новини, откъдето ѝ съобщиха, че Том Уайкър иска да говори с нея.

— След като Том е на работа в събота, значи има нещо! — промърмори тя.

Имаше нещо. Уайкър мина директно на въпроса.

— Мег, Денис Симини е на път да те смени. С хеликоптер е, така че скоро ще бъде там.

Не беше изненадана. Репортажът за едноличните близнаци с тригодишна разлика в рождените дати ставаше най-нашумялата история, която вече бе част от скандала в клиниката „Манинг“ и убийството на Хельн Петрович.

— Добре, Том.

Усети, че това не е всичко.

— Мег, казала си на властите в Кънетикът за мъртвата, която е приличала на теб и е имала бележка в джоба си с почерка на баща ти.

— Трябваше да им кажа. Бях сигурна, че следователите от Ню Йорк все някога ще ни потърсят заради това.

— Някъде е изтекла информация! Също така е известно, че си била в моргата за ДНК тестове. Трябва веднага да пуснем материал. Иначе другите канали ще ни изпреварят!

— Разбирам, Том.

— Мег, оттук нататък си в отпуска! Платена, естествено!

— Добре!

— Съжалявам, Мег!

— Няма нищо! Благодаря!

Тя изключи телефона. Денис Симини влизаше през въртящата се врата във фоайето.

— Май това е всичко. ЧАО, Стийв! — каза тя.

Надяваше се да не е забелязал дълбокото ѝ огорчение.

Близо до границата на Роуд Айланд щеше да има търг за земя. Филип Картър възнамеряваше да ѝ хвърли еднооко.

Имаше нужда да се откъсне за един ден от кантората и от безбройните проблеми, изникнали през изминалата седмица. Журналистите не го оставяха на мира. Следователите идваха час по час. Един телевизионен журналист го беше поканил да участва в програма за безследно изчезнали.

Виктор Орсини беше напълно прав, че всяка написана или казана дума за фалшивите документи на Хельн Петрович е още един пирон в ковчега на „Колинс и Картър“.

В събота точно преди обяд Картър беше на вратата, когато телефонът иззвъння. Поколеба се дали да отговори, но накрая вдигна слушалката. Беше Орсини.

— Филип, гледах телевизия. Доляха масло в огъня! Първата доказана грешка на Хельн Петрович в клиниката „Манинг“ току-що е била родена.

— Това пък какво означава?

Орсини започна да му обяснява. Филип слушаше и усещаше как кръвта му се смразява.

— Това е едва началото. С колко застраховки разполага компанията, за да покрие щетите?

— На света няма толкова застраховки, колкото биха покрили това! — каза Картър тихо и затвори.

Смяташе, че докрай владее положението, но всъщност съвсем не беше така. Паниката не му беше присъща, но изведнъж му се събра прекалено много.

В следващия момент се сети за Катрин и Меган. Вече нямаше планове за спокойно пътуване. По-късно щеше да им позвъни. Може би щяха да вечерят заедно тази вечер. Искаше да знае какво правят, какво мислят.

В един и половина Меган се прибра вкъщи и завари Катрин готова с обяд. Беше гледала новините от болницата.

— Това може би беше последният ми репортаж по Трети канал — каза тихо Меган.

Ядяха безмълвни — и двете прекалено съкрушени, за да могат да говорят. После Мег каза:

— Мамо, колкото и да е зле за нас, можеш ли да си представиш как пък се чувстват жените, подложили се на оплождане ин витро в клиниката „Манинг“? След инцидента с Андерсънови едва ли има и една от тях, която да не си задава въпроса чий е ембрионът, който е износила? Какво би станало, когато грешките се докажат и биологичната и рождената майка предявят претенции към детето?

— Мога да си представя!

Катрин Колинс се пресегна през масата и стисна ръката на Мег.

— Мег, от девет месеца живея под ударите на такива събития, които ме карат да се чувствам като пияна.

— Мамо, зная какво изживя!

— Изслушай ме! Нямам представа какъв изход ще има всичко това, но зная едно със сигурност. Не мога да те загубя! Ако някой е убил онова нещастно момиче с мисълта, че убива теб, мога да я жаля с цялото си сърце и да коленича пред бога с благодарност, че ти си жива.

И двете подскочиха от дрънченето на входния звънец.

— Аз ще отворя! — каза Мег.

Беше препоръчан пакет за Катрин. Тя го отвори. Вътре имаше една бележка и малка кутийка. Тя прочете бележката на глас:

„Скъпа мисис Колинс, връщам халката на съпруга ви. Рядко съм изпитвала такова чувство на убеденост, както когато казах на следователя Боб Марън, че съпругът ви е починал преди много месеци. Моля се и мисля за Вас.
Фиона Кембъл Блек“

Меган осъзна, че се радва на сълзите, които измиваха болката от лицето на майка й.

Катрин извади тънката халка от кутийката и я стисна в ръката си.

В късния следобед в медицинския център „Данбъри“ упоената Дайна Андерсън дремеше в леглото, а Джонатан спеше до нея. Съпругът и майка ѝ седяха безмълвни край тях. Акушер-гинекологът, доктор Ницър, застана на вратата и повика Дон с пръст. Той излезе.

— Някакви новини?

Докторът кимна с глава.

— Добри, надявам се. При проверката на вашата кръвна група и тези на жена ви и на бебето се установи, че бебето със сигурност може да бъде биологически ваше. Вие сте A положителна, жена ви е 0 отрицателна, а бебето е 0 положителна.

— Джонатан е A положителна.

— Това е другата кръвна група, получавана при родители с A положителна и 0 отрицателна група.

— Не зная какво да мисля! — каза Дон. — Майката на Дайна се кълне, че бебето изглежда като нейния брат, когато се е родил. По онази линия на семейството ни има червенокоси.

— ДНК тестовете ще установят със сигурност дали бебето е биологически ваше, но това ще стане най-рано след четири седмици.

— А какво да правим междувременно? — попита Дон нервно. — Да се привържем към него, да го заобичаме и после да се окаже, че трябва да го дадем на някого от клиниката „Манинг“? Или да го оставим в родилното отделение, докато не сме сигурни, че е наше?

— За никое бебе не е добре да бъде оставяно в отделението през първите седмици — отвърна доктор Ницър. — Дори и за много болните бебета майките и бащите им се грижат колкото се може повече. А доктор Манинг твърди...

— Нищо от твърденията на доктор Манинг не ме интересува — прекъсна го Дон. — Всичко, което съм чул от него за разделянето на ембриона на две преди почти четири години, е, че той се намира в специално белязана епруветка.

— Дон, къде си? — повика го слаб глас.

Андерсън влезе с доктор Ницър в стаята. Дайна и Джонатан бяха будни.

— Джонатан иска да види новото си братче!

— Скъпа, не знам...

Майката на Дайна се изправи и обнадеждаващо погледна дъщеря си.

— Аз знам! Съгласна съм с Джонатан. Носила съм бебето девет месеца. През първите три кървях и се страхувах, че ще го изгубя. В мига, когато го усетих да мърда, плаках от щастие. Обожавам кафето, но не можех да го докосна с устни, защото това дете не обича кафета. Ритал ме е толкова силно, че от три месеца не съм спала нормално. Дали биологически е мое дете, или не, за бога, аз съм го износила и го искам!

— Скъпа, доктор Ницър казва, че според кръвните проби бебето е наше.

— Чудесно! Сега, ако обичаш, накарай някой да ми го донесе!

В два и половина доктор Манинг, придружен от адвоката си и един болничен служител, влезе в аулата на болницата.

Административният директор беше категоричен.

— Доктор Манинг ще прочете предварително подготвено изявление. След това всички трябва да напуснете залата. Семейство Андерсън няма да направи изявление, нито ще допусне снимки.

Посребрялата коса на доктор Манинг беше разрошена, а спокойното му лице беше изопнато, докато слагаше очилата си и с дрезгав глас започваше да чете:

— Мога само да се извиня за страданието, което изпитва семейство Андерсън. Твърдо вярвам, че днес мисис Андерсън роди биологическото си дете. Тя притежаваше два замразени ембриона в лабораторията на нашата клиника. Единият беше еднояйчният близнак на Джонатан, а другият — неговият брат или сестра. Миналият понеделник доктор Петрович ми призна, че докато е работила с петритата, в които са били ембрионите, се е случил някакъв инцидент. Тя се е подхълъзнала и е паднала. Ръката и се ударила и преобърнала един от съдовете, в които са били ембрионите преди прехвърлянето им в лабораторните епруветки. Тя е сметнала, че в другия съд се намира

еднояйчният близнак на Джонатан и го е поставила в специално означена епруветка. Другият ембрион е бил изгубен — доктор Манинг свали очилата си и вдигна поглед. — Ако Хельн Петрович ми е казала истината, а аз нямам причини да се съмнявам в това, то Дайна Андерсън, повтарям, е родила биологическото си дете.

Въпросите заваляха.

— Защо Петрович не ви е казала тогава?

— Защо веднага не сте предупредили семейство Андерсън?

— Колко още грешки допускате, че е направила?

Виктор Орсини позвъни на Филип Картър след вечерните новини в събота.

— По-добре се заеми да търсиш адвокати, които да представляват компанията — каза той на Картър.

Картър тъкмо се приготвяше да тръгва за вечерята в „Дръмдоу“.

— Съгласен съм с теб. Това е твърде тежък случай за Лайбер, но той може би ще ни препоръча някого.

Лайбер беше адвокатът, с когото компанията имаше договор.

— Филип, ако нямаш планове за тази вечер, би ли искал да вечеряме заедно? Има една стара поговорка: мъката си търси компания.

— Тогава плановете ми са съвсем точни. Ще вечерям с Катрин и Мег Колинс.

— Предай им поздрави от мен. До понеделник.

Орсини затвори телефона и отиде до прозореца. Езерото Кендълуд беше спокойно. Светлините на къщите около него бяха много ярки. Вечерни партита, помисли си Орсини. Всички тук знаеха, че той работи в „Колинс и Картър“.

Беше получил информацията, на която се надяваше. Картър щеше да бъде зает цялата вечер. Виктор можеше да отиде в кантората. Щеше да бъде напълно сам и щеше да прекара няколкото часа в ровене из личните папки в кабинета на Едуин Колинс. Нещо се бе загнездило в главата му. Беше жизненоважно да провери папките за последен път, преди Меган да ги изнесе.

Меган, Мак и Филип се срещнаха в седем и половина в „Дръмдоу“. Катрин не беше напускала кухнята от четири часа.

— Майка ти си я бива! — каза Мак.

— Така е — съгласи се Мег. — Гледа ли вечерните новини? Главният репортаж на местния канал беше смесица от инцидента с бебето на Андерсънови, убийството на Петрович, моята прилика с убитата в моргата и заповедта за арестуването на татко. Сигурно всички канали са го предавали.

— Знам! — тихо каза Мак.

Филип вдигна ръка безпомощно.

— Мег, бих направил всичко, за да ви помогна, да намеря някакво обяснение защо Едуин е препоръчал Петрович в „Манинг“.

— Има обяснение! — рече Мег. — Вярвам в това, а също и мама, и затова тя събра кураж да дойде тук и да си сложи престилката.

— Нали не смята непрекъснато да се занимава сама с кухнята? — възпротиви се Филип.

— Не! Тони, главният ни готвач, който от миналото лято беше в пенсия, днес се обади и предложи известно време да ни помага. Казах му, че би било чудесно, но не трябва изцяло да отменя мама. Колкото е по-заета, толкова по-добре за нея. Той сега е тук и тя скоро ще дойде при нас.

Меган усети погледа на Мак и сведе очи, за да прикрие страданието, което личеше в тях. Тази вечер всички в ресторант щяха да наблюдават как ще се държат тя и майка ѝ. Нарочно се беше облякла в червено — дълга до под коленете пола, кашмирен пулlover с огромна яка и златни бижута.

Внимателно си сложи руж, червило и сенки. „Предполагам, че нямам вид на безработна репортерка“, помисли си тя, хвърляйки последен поглед в огледалото, преди да излезе от къщи.

Обезпокоителното беше, че Мак успяваше да прозре истинското ѝ състояние зад външния вид. И щеше да разбере, че освен всичко друго е и много притеснена за работата си.

Мак поръча вино. Когато го наляха, той вдигна чаша към нея.

— Трябва да ти предам нещо от Кайл. Щом разбра, че идвам да вечеряме заедно, каза да ти съобщя, че утре вечер ще дойде да те изплаши:

Мег се усмихна.

— Ами да — утре е Денят на вси светии. Как ще бъде облечен?

— С нещо много оригинално. Той ще бъде дух, ужасно страшен дух, или поне така твърди. Утре следобед ще го разкарвам заедно с още няколко хлапета да тропат по къщите, а тебе смята да те остави за вечерта. Така че, ако след здрач някой потропа на прозореца, бъди подгответена!

— Ще се постараю да си бъда у дома. Ето, мама идва!

Катрин запази усмивката си, докато прекосява залата. От различните маси непрекъснато се изправяше някой и я прегръщаше. Накрая тя седна при тях.

— Толкова се радвам, че дойдохме! Сто пъти по-добре, отколкото да седя в къщи и да размишлявам.

— Изглеждаш чудесно! — каза Филип. — Ти си истинска...

Мег забеляза възхищението в очите му. Погледна Мак. И той го беше забелязал.

„Внимавай, Филип! Недей да смущаваш мама!“

Огледа пръстените на майка си. Диамантите и смарагдите блестяха под светлината на малката лампа на масата. По-рано майка ѝ беше казала, че в понеделник възнамерява да заложи или да продаде бижутата си. Следващата седмица трябваше да се плати голям данък върху „Дръмдоу“. Катрин беше казала: „Единственото, за което ще съжалявам, след като ги продам, е, че няма да станат твои, както толкова исках.“ „За мен това няма значение, мислеше си Мег, но...“

— Мег, готова ли си с поръчката?

— Извинявай!

Меган се усмихна извинително и погледна менюто в ръката си.

— Опитайте телешкото „Уелингтън“ — каза Катрин. — Страхотно е! Аз го приготвих!

По време на вечерята Мег беше благодарна на Мак и Филип, които насочваха разговора към по-безопасни теми — от предложението за павиране на местните пътища до шампионата по футбол на Кайл.

Докато пиеха капучиното, Филип попита Мег какви са ѝ плановете.

— Съжалявам за работата ти! — каза ѝ той.

Мег сви рамене.

— С положителност не ми е приятно, но може би в края на краищата всичко ще приключи благополучно. Виждаш ли, продължавам да мисля, че никой всъщност не знае нищо за Хельн Петрович. Тя е ключът на загадката. Решила съм да изровя нещо за нея, което да ни даде част от отговорите.

— Пожелавам ти успех! — каза Филип. — Ей богу, и на мене ми се ще да получа отговори на някои въпроси.

— И още нещо — добави Мег. — Все още не съм изнесла всичко от кабинета на татко. Имаш ли нещо против да дойда утре?

— Ела, когато искаш, Мег! Аз мога ли да ти помогна?

— Не, благодаря. Сама ще се оправя!

— Мег, обади ми се, когато свършиш! Ще дойда да пренасям нещата до колата!

— Утре ти е ден за игра с Кайл — напомни му Мег. — Аз сама ще се оправя!

Тя им се усмихна.

— Много съм ви благодарна, момчета, че сме заедно тази вечер! Хубаво е в подобни мигове човек да знае, че има приятели!

В Скотдейл, Аризона, в девет часа в събота вечер Франсис Гролиър въздъхна и остави ножа с дръжката от крушово дърво. Беше поела ангажимента да изработи четирийсетсантиметрова бронзова скулптура на младо момче и момиче от племето навахо като подарък за почетния гост на някаква благотворителна вечеря. Срокът бързо изтичаше, а Франсис беше безкрайно недоволна от восьчния модел, над който се стараеше.

Не успяваше да пресъздаде въпросителното изражение, което бешеоловила в чувствителните лица на децата. Върху направените от нея снимки го имаше, но ръцете ѝ бяха напълно неспособни да пресъздадат ясната ѝ идея за скулптурата.

Проблемът беше, че тя просто не можеше да се съредоточи.

Ани. От две седмици дъщеря ѝ не се беше обаждала. Всички съобщения, които оставяше на телефонния ѝ секретар, останаха без отговор. През последните няколко дни звъня по близките ѝ приятели. Никой не я беше виждал.

Може да бъде къде ли не, мислеше си Франсис. Вероятно е приела да пише статия за някое далечно, забравено от бога място. Като свободно практикуващ автор на статии за туристически пътеводители Ани нямаше строго определени служебни задължения.

„Аз я възпитах в независимост — каза си Франсис. — Аз я научих да бъде свободна, да приема предизвикателствата, да взима от живота онова, което иска. А научих ли я да оправдава мята собствен живот?“

Това беше мисълта, която през последните няколко дни непрекъснато я тормозеше.

Нямаше смисъл да се насиљва да работи повече тази вечер. Отиде до камината и добави дърва от коша. Денят беше слънчев и топъл, но пустинната нощ беше много студена.

Къщата тънеше в тишина! Може би никога нямаше да надмогне трепетното очакване, че той скоро ще дойде. Като малка Ани често задаваше въпроса защо татко пътува толкова много.

— Защото има важна държавна работа! — отговаряше Франсис.

Ани растеше и ставаше все по-любопитна.

— Какво работиш, татко?

— Аз съм нещо като наблюдател, миличка.

— От ЦРУ ли си?

— Ако бях, никога нямаше да ти го кажа!

— Ама си, нали?

— Ани, аз работя за правителството и това означава, че изминавам много мили, за да си върша работата.

Франсис отиде в кухнята, сложи лед в една чаша и щедро си наля скоч. Това не е най-доброят начин за решаване на проблема, каза си тя.

Остави чашата, влезе в банята до спалнята и като застана под душа, започна да търка остатъците изсъхнал воськ, напластени в гънките на дланите ѝ. След като облече сива копринена пижама и наметна халат, тя отново взе чашата и седна на дивана пред камината. Зачете статията на Асошиейтед Прес, която беше откъсната от десета страница на сутрешния вестник. В нея се резюмираше докладът на Управление на пътищата по повод катастрофата на моста Тапан Зий.

На едно място пишеше: „Броят на жертвите в катастрофата е сведен на седем. Упоритото издирване на тялото и колата на Едуин Колинс се оказа безрезултатно.“

Франсис беше завладяна от един въпрос: възможно ли бе Едуин да е жив?

Сутринта, когато си замина, беше толкова притеснен за работата си. Страхът, че двойственият му живот ще бъде разкрит и двете му дъщери ще го презират, непрекъснато се засилваше.

Напоследък се оплакваше от болки в гръденния кош, които бяха вследствие на нервно напрежение.

През декември й беше дал облигации на стойност двеста хиляди долара.

— В случай, че нещо се случи с мен! — беше казал тогава.

Дали, когато каза това, замисляше начин да се освободи и от двета си живота?

А къде беше Ани? Франсис усещаше, че започва да трепери от надигащото се лошо предчувствие.

В личния си кабинет Едуин имаше телефонен секретар. През всичките тези години между тях бе съществувала уговорката, че ако Франсис трябва да се свърже с него, ще позвъни между дванайсет и пет часа източно време. В шест той винаги прослушваше съобщенията и след това ги изтриваше.

Естествено, този номер беше налудничав. Или може би не беше?

В Аризона беше десет часа и няколко минути, а на Източното крайбрежие течаха първите минути след полунощ.

Тя вдигна слушалката и набра номера. След двете иззвънения прозвуча записът на Ед: „Вие се обаждате на 203 — 55 — 2867. След сигнала оставете кратко съобщение.“

Франсис толкова се стресна при звука на гласа му, че едва не забрави за какво се обажда. Дали това не означаваше, че всъщност той е жив?

Нямаше какво да губи. Набързо издиктува уговореното съобщение: „Мистър Колинс, моля обадете се в магазина за кожени изделия «Паломино». Ако още искате онова куфарче, получихме бройки от него.“

Виктор Орсини се намираше в кабинета на Ед и все още преглеждаше папките, когато личният му телефон иззвъня. Той подскочи. Кой, по дяволите, звънеше в кантората по това време?

Телефонният секретар се включи. От стола на Колинс той чу модулирания от апаратата глас да диктува съобщението.

Когато съобщението приключи, Орсини остана втренчен в апарата. Никой магазин не звънеше за куфарчета по това време. Това беше някаква парола! Някой се надяваше съобщението да стигне до Ед. Още едно потвърждение, че някаква тайнствена личност не вярва в смъртта на Ед и смята, че той е наблизо.

Скоро Виктор си тръгна. Не беше намерил онова, което търсеше.

В неделя сутрин в десет часа Катрин Колинс отиде на службата в „Сейнт Пол“, но откри, че ѝ е трудно да слуша проповедта. Беше кръстена в тази църква, тук сложи и брачната си халка, тук погреба родителите си, тук намираше винаги утеша. Дълго време се беше молила тялото на Едуин да бъде намерено, за да се примери с неговата смърт и едва тогава да потърси сили да продължи живота си без него.

Какво молеше бог сега? Само да опази Мег. Тя погледна дъщеря си, която седеше до нея съвсем неподвижна, уж заслушана в проповедта. Но Катрин подозираше, че мислите ѝ също са някъде далеч.

До съзнанието ѝ достигнаха стихове от „Ден на гняв“, химна за Последния съд. „Ден на гняв и ден на мъка, Отче наш, светът е в пламъци и пепелища.“

„Аз съм гневна и измъчена, и моят свят е в пепелища“, мислеше си Катрин. Прегълтна напиращите сълзи, щом усети ръката на Мег върху своята.

След църквата се отбиха за кафе и кифлички в близката хлебарница, в чиято задна част имаше половин дузина маси.

— По-добре ли си? — попита я Мег.

— Да — отвърна Катрин отривисто. — Тези кифлички винаги са превъзходни! Ще дойда с теб в кабинета на баща ти.

— Мислех, че сме се разбрали аз сама да го разчистя. Нали затова тръгнахме с двете коли.

— За теб тази работа не е по-лека, отколкото за мен. Двете ще свършим по-бързо, а освен това някои неща ще бъдат тежки за носене.

В гласа на майка ѝ звучеше онази решителност, която Меган добре познаваше; тя слагаше край на всянакъв спор.

Колата на Меган бе пълна с празни кашони. Заедно ги понесоха към сградата. Когато отвориха вратата на кантората, с изненада установиха, че вътре е топло и светло.

— Обзалагам се, че Филип е дошъл по-рано да подготви едно друго — рече Катрин.

Огледа приемната.

— Колко рядко всъщност идвах тук — каза тя. — Баща ти пътуващ толкова много, а дори и когато работеше тук, обикновено беше по срещи. А аз, естествено, постоянно бях заета с „Дръмдоу“.

— Може би аз съм идвала по-често от теб — съгласи се Мег. — Понякога наминах след училище и се прибирахме заедно с колата.

Тя отвори вратата към кабинета на баща си.

— Тук е непокътнато — каза тя на майка си. — Много мило, че Филип не е пипнал нищо толкова дълго време. А всъщност Виктор трябващ да се нанесе в тази стая.

И двете оглеждаха кабинета — бюрото, дългата маса със снимките им, шкафовете и библиотеките от същото черешово дърво като бюрото. Тук беше уютно и подредено с вкус.

— Един купи това бюро и даде да го лакират — каза Катрин. — Сигурна съм, че Филип не би имал нищо против да си го вземем.

— Разбира се.

Започнаха да нареждат снимките в един кашон. И двете изпитваха чувството, че колкото по-бързо обезличат стаята, толкова по-лесно ще им бъде. Мег предложи:

— Мамо, защо не започнеш с книгите. Аз ще прегледам бюрото и папките.

Чак когато седна пред бюрото, забеляза мигащият индикатор на телефонния секретар, поставен на масичката до въртящия се стол.

— Виж!

Майка й се приближи.

— Някой все още оставя съобщения на татко! — възклика с невярващ глас тя и се наведе към телефона. — Има само едно!

— Да го чуем!

Озадачени изслуша съобщението и след него компютърния глас на машината: „Неделя, трийсет и първи октомври, дванайсет нула девет след полунощ. Край на съобщението.“

— Записано е само преди няколко часа! — възклика Катрин. — Кой изпраща делови съобщения посред нощ? И кога баща ти си е поръчвал куфарче?

— Може би е грешка — каза Меган. — Не се споменава нито име, нито телефонен номер.

— Повечето продавачи не оставят ли телефон, ако очакват потвърждение на поръчката и най-вече, когато тя е направена преди толкова месеци? Мег, в това съобщение няма логика. А и тази жена не ми звучи като продавачка.

Мег извади лентата от машината и я пъхна в чантата си.

— Няма логика! — съгласи се тя. — Само си губим времето в догадки. Да продължим да прибираме и после вкъщи отново ще го чуем.

Тя бързо прегледа чекмеджетата на бюрото, където имаше бланки, бележници, кламери, химикалки и флумастери. Спомни си, че когато баща ѝ преглеждаше автобиографиите на кандидатите, отбелязваше най-положителните неща с жълто, а най-неблагоприятните — с розово. Тя бързо прехвърли съдържанието на чекмеджетата в кашоните.

После се зае с папките. В първата явно се съдържаха копията от разходните ордери. Очевидно счетоводителката запазваше оригинала и връщаше едно копие с печат „Изплатено“.

— Ще ги взема вкъщи — каза тя. — Това са личните му копия от оригинали, които са в архивите на компанията.

— Има ли някакъв смисъл?

— Да. Може да намерим нещо за „Паломино“, магазина за кожени изделия.

Привършваха последния кашон, когато външната врата се отвори.

— Аз съм! — извика Филип.

Беше с пулover без ръкави върху ризата и с костюм от рипсено кадифе.

— Надявам се, че вече се е постоплило — рече той. — Сутринта се отбих за малко. Тук става ужасно студено за една събота и неделя, ако отоплението не работи.

Той огледа кашоните.

— Знаех си, че имате нужда от помощ. Защо си се натоварила с тези книги, Катрин?

— Татко я наричаше „Якото мишле“ — каза Мег. — Много мило от твоя страна, Филип.

Той забеляза ръба на папката с ордерите да се подава от единия кашон.

— Сигурни ли сте, че всичко това ви трябва? Тези документи нямат стойност и ние с теб ги прегледахме, Мег, докато търсехме никакви застрахователни полици, които евентуално да не са били в сейфа.

— Ще ги приберем за всеки случай — каза Меган. — Ти, така или иначе, трябва да ги разчистиш оттук.

— Филип, когато влязохме, телефонният секретар мигаше.

Меган пусна лентата. Забеляза учудването на лицето му.

— Очевидно и ти нищо не знаеш!

— Не.

Бяха се оказали предвидливи, като дойдоха и с двете коли. Багажниците и задните седалки се претъпкаха с кашони.

— Ще помоля някой от келнерите да ни помогне — каза Катрин.

Докато пътуваха към къщи, Меган си мислеше, че всеки миг, в който не се занимава с търсене на информация за Хельн Петрович, ще бъде посветен на страниците от архива на баща ѝ.

Ако в неговия живот имаше и друг човек, ако момичето в моргата беше онази Ани, която Сайръс Греъм бе срещнал преди десет години, може би в папките щеше да се открие нещо, което да поведе нишката към тайното му минало.

За Кайл маскирането и обикалянето по къщите в навечерието на Вси светии беше страхотно преживяване. В неделя вечер, докато Мак приготвяше нещо за хапване, той извади съхраните бисквити, сладки, ябълки и монети и ги нареди на пода на стаята си.

— Да не си близнал някой от тия боклуци! — предупреди го Мак.

— Няма, татко. Два пъти ми повтори!

— Значи може най-накрая да си разбрад.

Мак опитваше кюфтетата на грила.

— Защо винаги когато сме въкъщи в неделя, ядем кюфтета? В „Макдоналдс“ са по-хубави!

— Много ти благодаря!

Мак ги пъхна в затоплените питки.

— В неделя ядем кюфтета, защото умея да ги правя по-добре от всичко останало. Повечето петъци ядем навън, в събота правя макарони, а през останалата част от седмицата мисис Дилео готови чудесно. Сега яж, ако искаш пак да си облечеш костюма и да изплашиш Мег.

Кайл отхапа няколко пъти от кюфтето си.

— Харесваш ли Мег, татко?

— Да. Много! Защо?

— Иска ми се по-често да идва тук. Толкова е забавна!

И на мен ми се иска по-често да идва, мислеше си Мак, но няма изгледи за това. Снощи, когато предложи да й помогне при разчистването на бащиния ѝ кабинет, тя така го отряза, че още му горчеше в устата.

Стой по-далеч! Не се приближавай много! Ние сме просто приятели! Нямаше да има особена разлика, ако си го беше написала на табелка!

Беше пораснала и вече не беше онази деветнайсетгодишна хлапачка, която си падаше по него и му беше написала в писмо, че го обича и той не бива да се жени за Джинджър.

Искаше му се сега да държи това писмо. И тя да изпитва същите чувства. Със сигурност съжаляваше, че не се вслуша в съвета ѝ за Джинджър.

Мак погледна сина си. Не, не съжаляваше! „Не искам и не мога без това детенце!“

— Татко, какво ти става? — запита Кайл. — Изглеждаш притеснен.

— Точно това каза и за Мег, когато вчера я видя по телевизията.

— Тя изглеждаше така, а сега и ти като нея.

— Притеснявам се, че ще трябва да се уча да готвя и други неща. Хайде, дояж си и върви да се обличаш!

Беше седем и половина, когато излязоха от къщи. Кайл беше решил, че е достатъчно тъмно за появата на призраци.

— Бас ловя, че тук наистина има духове! — каза той. — В Деня на светии мъртвите напускат гробовете си и тръгват да се разхождат.

— Кой ти каза?

— Дани.

— Кажи на Дани, че в Деня на вси светии всички така разправят.
Завиха по пътя към къщата на Колинсови.

— Сега, татко, ти чакай до храстите, защото тук Мег не може да те види. Аз ще мина отзад, ще почукам на прозореца и ще вия! Ясно ли е?

— Ясно! Не я плаши много!

Разлюлявайки фенера си с формата на череп, Кайл затича към задната част на къщата. Щорите в дневната бяха вдигнати и Мег седеше на масата с куп документи пред себе си. Хрумна му нещо страхотно! Щеше да отиде до края на дърветата и оттам да затича към къщата, викайки „Аууу“, а после щеше да затропа по прозореца. Мег ужасно щеше да се изплаши!

Той пристъпи между две дървета, разпери ръце и започна да ги размахва. Мятайки дясната си ръка назад, напипа плът, мека плът, после едно ухо. Долови дишане. Обърна глава и видя силуета на мъж, свит зад него, а светлината се отразяваше върху обектива на камера. Една ръка го стисна за врата. Кайл се отскубна и започна да креци. Мъжът го бълсна силно. Падайки, той изтърва фенера си и запълзя по земята, където напипа нещо. С писък се изправи на крака и хукна към къщата.

Това се казва истински нисък, помисли си Мак, когато чу първия вик на Кайл. След което писъците на ужас продължиха и той се втурна към дърветата. Нещо се е случило с Кайл! Той тичаше като луд през поляната към задната част на къщата.

Мег чу писъците от дневната и хукна към задната врата. Рязко я отвори и сграбчи Кайл, който се препъна в прага и падна в ръцете ѝ, хлипащ от ужас.

Мак ги намери здраво прегърнати, като Мег успокоително люлееше сина му.

— Няма нищо, Кайл, няма нищо! — повтаряше тя.

Минаха минути, преди да може да им разкаже какво се е случило.

— Кайл, всички тия истории за мотаещи се мъртвци те карат да си въобразяваш какво ли не! — каза Мак. — Там няма никой!

Вече по-спокойен, с чаша горещо какао пред себе си, Кайл почваше да се ядосва.

— Там имаше човек с камера. Сигурен съм. Когато ме бълсна, напипах нещо с ръка. После като видях Мег, го изтървах. Иди да го намериш!

— Ще донеса фенерче — каза Мег.

Мак излезе и освети с лъча на фенерчето земята. Не беше нужно да се отдалечава. Само на няколко метра от задната веранда намери на земята сива пластмасова кутия, в каквато обикновено се носеха видеокасети.

Той я взе и се върна към дърветата, като продължаваше да осветява пътя пред себе си. Знаеше, че това е излишно. Никой нямаше да стои и да чака да го разкрият. Почвата беше много твърда и нямаше ясни отпечатъци, но намери фенера на Кайл точно срещу прозорците на дневната. От това място ясно се виждаха Кайл и Мег.

Някой с камера беше стоял тук да наблюдава Мег и може би да я снима. Защо?

Мак се сети за мъртвото момиче в моргата и бързешком прекоси поляната обратно към къщата.

Това тъпо хлапе! Бърни тичаше сред дърветата към колата си. Беше я паркирал близо до края на паркинга пред „Дръмдоу“, но не толкова накрая, че да се набива на очи. На паркинга вече имаше около четирийсет коли и никой нямаше да обърне внимание на шевролета му. Бързешком метна камерата в багажника и се отправи през градчето към шосе 7. Внимаваше да не превишава скоростта с повече от пет мили. Но знаеше, че и бавното каране също изглежда подозрително.

Дали хлапето го видя добре? Едва ли бе успяло. Беше тъмно и то се уплаши. Само още няколко секунди, и той щеше да успее да изчезне оттам, без хлапето изобщо да го забележи.

Бърни беше бесен. Какво удоволствие си достави да гледа Меган през обектива на камерата — беше я хванал на фокус. Записите сигурно бяха станали страхотни!

От друга страна, не беше виждал по-уплашено същество от това дете. Самата мисъл за това го изпълваше с възбуда и енергия. Той притежаваше такава мощ! Да можеш да записваш нечии изражения и движения, и жестове — например как Меган си прибира косата зад

ухото, когато е съсредоточена. Да изплашиш някого така, че да пищи и да крещи, и да бяга като онова хлапе.

Да наблюдаваш Меган — ръцете ѝ, косата ѝ...

Стевани Петрович дълго се въртя в леглото и едва на разсъмване заспа дълбоко. В събота сутринта се събуди в десет и половина, едва-едва отвори очи и се усмихна. Най-сетне нещата потръгваха.

Бяха я предупредили за нищо на света да не споменава името му, да го изличи от паметта си. Но това беше преди да убият Хелън, която тъй и не успя да промени завещанието си.

Той беше толкова мил по телефона. Обеща, че ще се погрижи за нея, че ще уреди бебето да бъде осиновено от хора, които ще й заплатят сто хиляди долара.

— Толкова много? — попита тя възхитена.

Увери я, че няма да има проблеми. Ще й уреди зелена карта.

— Ще бъде фалшивка, но никой никога няма да разбере — каза ѝ.

— Все пак ви предлагам да се преместите другаде. Не ми се ще някой да ви познае тук. Дори и в такъв огромен град като Ню Йорк хората се засичат, а във вашия случай ще започнат да задават въпроси. Може би трябва да опитате в Калифорния.

Стевани беше сигурна, че Калифорния много ще ѝ хареса. Щеше да си намери работа в някой от тамошните курорти. Със сто хиляди долара можеше да получи обучението, което ѝ бе необходимо. Току-виж, веднага си намерила работа. Приличаше на Хелън. Професията на козметичка ѝ беше в кръвта. Обожаваше тази работа.

В седем часа вечерта щял да изпрати кола да я вземе.

— Не искам съседите да забележат, че се изнасяте — беше ѝ казал той.

Стевани искаше да си полежи още, но беше гладна. „Само след десет дни бебето ще се роди и тогава ще започна диета“, обеща си тя.

Взе душ и отново облече една от широките роби, които вече не можеше да понася. После взе да си стяга багажа. Хелън имаше хубави куфари в дрешника. „Зашо пък да не ги взема — помисли си Стевани. — Нима някой ги заслужава повече от мен?“

Заради бременността имаше много малко дрехи, но върнеше ли се в нормалните размери, костюмите и роклите на леля ѝ отново щяха

да ѝ стават. Хельн се обличаше доста консервативно, но всичките ѝ дрехи бяха скъпи и добре подбрани. Стефани претършува гардеробите и рафтовете, като остави само нещата, които никак не харесваше.

На пода на дрешника си Хельн имаше малък сейф. Стефани знаеше къде е записана комбинацията и успя да го отвори. Не намери много бижута, но имаше няколко наистина ценни неща, които пъхна в чантичката за тоалетни принадлежности.

Съжаляваше, че не може да вземе мебелите. От друга страна, беше виждала снимки от Калифорния и знаеше, че там не се обзавеждат с тапицирани мебели в стар стил или тъмен махагон.

Прегледа цялата къща и си избра няколко статуетки. После си спомни за сребърните прибори. Голямата кутия беше твърде тежка, така че тя сложи среброто в найлонови торбички и ги притегна с ластик, за да не тракат в куфара ѝ.

Адвокатът мистър Потърс позвъни в пет часа да я чуе как е.

— Не искате ли да вечеряте с мен и жена ми, Стефани?

— Благодаря ви — каза тя, — но чакам гостенка от румънската общност.

— Добре. Просто не ни се щеше да се чувствате сама. Обаждайте се, ако имате нужда от нещо.

— Много сътрува внимателен, мистър Потърс.

— Е, искаше ми се да мога да направя нещо повече за вас. За съжаление, щом става дума за завещание, ние сме с вързани ръце.

„Не ми трябва помощта ти“, помисли си Стефани, затваряйки телефона.

Сега трябваше да напише писмо. Състави три варианта, преди да реши, че ѝ харесва. Съзнаваше, че има грешки, затова провери в речника няколко думи, но най-накрая ѝ се стори, че звучи добре. Писмото беше до мистър Потърс.

„Уважаеми мистър Потърс,

Щастлива съм, че Ян, бащата на детето ми, дойде да ме види. Ще се женим и той ще се грижи за нас. Трябва веднага да се върне на работа, така че тръгвам с него. Той сега работи в Далас.

Много обичам Ян и знам, че вие ще се радвате за нас.

Благодаря ви!

Стефани Петрович“

Колата дойде точно в седем. Шофьорът изнесе куфарите ѝ. Стефани остави ключа и бележката на масата в дневната, угаси лампите, хлопна вратата след себе си и побърза да се качи в чакащата кола.

В понеделник сутринта Меган се опита да позвъни на Стефани Петрович. Никой не отговаряше. Тя се разположи на масата в дневната и се зае да преглежда служебните папки на баща си.

Веднага забеляза нещо подозрително. Той беше регистриран в хотел „Четирите сезона“ в Бевърли Хилс и беше платил за пет нощувки — от 23 до 28 януари — деня, в който беше летял до Нюарк и беше изчезнал. След първите два дни на сметката не бяха отбелязани никакви допълнителни разходи. Дори и да се храни извън хотела, мислеше си Меган, човек си поръчва закуска или се обажда по телефона, или пие нещо от барчето в стаята.

От друга страна, ако стаята му е била на партерен етаж, много беше вероятно баща ѝ да е ходил до бюфета за чаша сок, кафе и кифличка. Той не беше по обилните закуски.

През първите два дни обаче на сметката имаше допълнителни разходи като гладене, бутилка вино, лека вечеря, телефонни разговори. Тя си отбеляза датите на трите дни, когато не беше ползвал хотелските услуги.

„Може и да установя някаква закономерност“, мислеше си тя.

На обяд отново позвъни на Стефани и отново никой не отговори. В два часа започна да се тревожи и се обади на адвоката Чарлс Потърс. Той я увери, че Стефани е добре. Говорил с нея предишната вечер и тя му казала, че някой от сънародниците ѝ щял да се отбие.

— Радвам се — каза Меган. — Тя е много уплашена.

— Да — съгласи се Потърс. — Обикновено хората не знайт, че когато някой завещае цялото си имущество на благотворително или медицинско заведение като клиниката „Манинг“ и прям роднина реши да оспорва завещанието, заведението може тайно да предложи да се

споразумеят. Но след като Стефани се появи по телевизията с буквалните обвинения, че клиниката носи отговорност за убийството на леля й, за подобно споразумение не може да става въпрос. Ще изглежда като запушване на уста.

— Разбирам — каза Меган. — Ще продължавам да звъня у Стефани, но ако тя ви се обади, бихте ли й предали да ми позвъни? Все още смятам, че някой трябва да издири мъжа, от когото е бременна. Ако даде бебето за осиновяване, може някой ден да съжалява.

Майка й беше отишла в ресторантa за закуската и обяда и се върна вкъщи тъкмо когато Меган приключваше разговора с Потърс.

— Нека се заема с това — каза тя и седна до нея на масата.

— Всъщност можеш ти да продължиш — каза й Меган. — Аз трябва да отида до апартамента да си взема дрехи и пощата. Първи ноември е и всичките ми сметки ще са пристигнали.

Предишната вечер, когато майка й се върна от „Дръмдоу“, тя й разказа за человека с камерата, който беше изплашил Кайл.

— Помолих един колега да провери в службата. Още не ми се е обадил, но съм сигурна, че някоя от онези тъпи програми е решила да пусне репортаж за нас с татко и семейство Андерсън — каза тя. — Те постъпват точно така — изпращат някого тайно да снима — тя не беше позволила на Мак да се обажда в полицията.

Показа на майка си какво прави с папките.

— Мамо, обърни внимание на хотелските сметки, когато в тричетири последователни дни не са отбелязвани допълнителни плащания. Искам да знам дали е ставало така само когато татко е бил в Калифорния — тя не спомена, че Лос Анджелис е само на половин час със самолет от Скотсдейл.

— И за магазина за кожени изделия „Паломино“ — каза Катрин. — Не знам защо, но това име не ми излиза от главата. Имам чувството, че съм го чувала и преди... може би много отдавна.

Меган още не беше решила дали да се отбие в телевизията на път за апартамента. Беше облечена в удобни стари панталони и пулover. Това беше една от страните на работата й, която обожаваше — тази задкулисна небрежност.

Набързо среса косата си и си помисли, че е пораснала много. Обичаше я дълга до раменете. Сега вече падаше върху тях. Като косата

на мъртвото момиче. С внезапно изстинали ръце Меган изви косата си на кок и го закрепи с фиби отзад.

Когато излизаше, майка ѝ каза:

— Меган, защо не излезеш на вечеря с някой от приятелите си? Ще ти дойде добре да се откъснеш за малко от всичко това.

— Нямам особено настроение за вечери — каза Меган, — но ще ти се обадя, ако реша нещо — тя вдигна ръка с издадена напред длан и разтворени пръсти. — Както би казал Кайл, „пиши ми пет плюс“.

Майка ѝ вдигна ръка и докосна дланта на дъщеря си.

— Готово.

Известно време се гледаха мълчаливо, след което Катрин каза:

— Карай внимателно.

Това беше задължителното предупреждение, откакто Меган беше получила книжка на шестнайсет години.

Отговорът ѝ винаги беше с един и същи нюанс. Днес тя каза:

— Всъщност смятах да се лепна за някой трактор с ремарке — искаше ѝ се да си прехапе езика. Катастрофата на моста беше причинена именно от цистерна, която се беше бълснала в трактор с ремарке.

Знаеше, че майка ѝ си мисли същото.

— Господи, Мег, сякаш вървим през минно поле, нали? Дори и всяка шега, която е била част от ежедневието ни, вече е опетнена и двусмислена. Ще настъпи ли някога краят на всичко това?

Същият понеделник сутринта доктор Манинг беше отново разпитван в кабинета на прокурора Джон Дуайър. Въпросите бяха станали по-остри, с нотка на сарказъм. Двамата следователи седяха безмълвни, докато шефът им провеждаше разпита.

— Докторе — попита Дуайър, — можете ли да обясните защо веднага не ни казахте за собствените опасения на Хельн Петрович, че е разменила ембрионите на Андерсънови?

— Защото тя не беше сигурна — раменете на доктор Манинг увиснаха. Вечно розовото му лице стана пепеляво. Дори и великолепната му посребрена коса изглеждаше избеляла и посивяла.

— Доктор Манинг, няколко пъти казахте, че основаването и ръководенето на клиниката за изкуствено оплождане е най-голямото

постижение в живота ви. Знаехте ли, че Хельн Петрович е смятала да остави доста значителното си имущество за изследователски проучвания във вашата клиника?

— Говорили сме за това. Виждате ли, равнището на успеха в нашата област още не е това, което бихме желали да бъде. Ин витро оплождането е много скъп метод — струва между десет и двайсет хиляди долара. Ако не се стигне до бременност, започва се от самото начало. Въпреки че някои клиники посочват един от всеки пет опита за успешен, действителната цифра е един от десет.

— Докторе, вие имате огромното желание да се подобри процента на успешните бременности в клиниката ви, нали?

— Разбира се.

— Не беше ли за вас голям удар, когато Хельн Петрович ви каза миналия понеделник не само че ще напуска, но и че може би е направила доста сериозна грешка?

— Бях съсипан.

— Да, дори когато беше намерена убита, вие скрихте тази много важна причина за напускане, която тя ви е признала — Дуайър се наведе през бюрото си. — Какво още ви каза мисис Петрович на онази среща в понеделник?

Манинг сключи ръце.

— Каза, че смята да продаде къщата си в Лорънсвил и да отиде да живее някъде далеч, може би във Франция.

— А на вас този план как ви се стори?

— Бях изненадан и не знаех как да реагiram — прошепна той. — Бях сигурен, че тя бяга.

— От какво, докторе?

Джордж Манинг осъзна, че всичко е свършило. Не можеше повече да защитава клиниката.

— Имах чувството, че я беше страх да не би бебето на Андерсънови да не се окаже близнакът на Джонатан и това да доведе до следствие, което може да разкрие много грешки в лабораторията.

— А завещанието, докторе? Знаехте ли, че Хельн Петрович смята да промени и завещанието си?

— Каза ми, че съжалявала, но се налагало. Планирана да не работи дълго време, а сега вече трябвало да мисли и за племенницата си.

Джон Дуайър беше получил отговора, за който само се досещаше.

— Доктор Манинг, кога за последен път говорихте с Едуин Колинс?

— Той ми се обади в деня, преди да изчезне — доктор Джордж Манинг не хареса погледа на Дуайър. — Това беше първият ни контакт, откакто той предложи Хельн Петрович в клиниката ми — каза той, извръщайки поглед, неспособен да превъзмогне недоумението и недоверието, което съзираше в очите на прокурора.

Меган реши да не се отбива в службата и пристигна в дома си в четири часа. Пощенската и кутия беше претъпкана. Тя извади всички пликове, обяви и реклами диплянки и се качи с асансьора до апартамента на четиринайсетия етаж.

Веднага отвори прозорците и остави вятърът да отнесе спарения въздух, после дълго се взира над водите към Статуята на свободата. Днес женската фигура изглеждаше сдържана и страховита под сенките на късното следобедно слънце.

Когато я гледаше, често се сещаше за дядо си Пат Кели, който беше дошъл в тази страна, преди да навърши двайсет години, с едните дрехи на гърба си и беше работил толкова много да добие богатството си.

Какво ли щеше да реши дядо й, ако разбереше, че дъщеря му Катрин може да изгуби всичко, което той бе постигал, защото съпругът ѝ я е мамил години наред?

Скотсдейл, Аризона. Докато гледаше водите на пристанището, Меган осъзна какво не ѝ дава мира. Аризона беше на югозапад. „Паломино“ звучеше тъй, сякаш също бе на югозапад.

Отиде до телефона, набра номера на операторите и попита за кода на Скотсдейл, Аризона.

След това набра „Справки“ в Аризона. Когато телефонистката се обади, тя попита:

— Имате ли в списъка си името Едуин Колинс или Е. Р. Колинс?
Нямаше.

Мег попита отново:

— Имате ли номера на магазина за кожени изделия „Паломино“?

След кратка пауза телефонистката каза:

— Изчакайте да ви го дам.

III ЧАСТ

В понеделник вечерта, когато Мак се върна от работа, Кайл както винаги беше в добро настроение. Съобщи на баща си, че е разказал на всички деца в училище за человека в гората.

— Всички викат, че ужасно щели да се изплащат — обясни със задоволство той. — Аз не им казах как хукнах презглава и му избягах. А ти разправи ли на приятелите си?

— Не.

— Ако искаш, разправи им — рече Кайл великоложно.

Когато се обърна, Мак го хвана за ръката.

— Чакай малко, Кайл!

— Какво има?

— Искам да видя нещо!

Кайл беше с трикотажен пулlover. Мак разтегли деколтето му и откри жълтеникови и морави подутини по шията на сина си.

— Това от снощи ли е?

— Казах ти, че оня ме душеше.

— Не, твърдеше, че те е бълснал!

— Първо ме душеше, но аз се отскубнах.

Мак изруга наум. Снощи не се беше сетил да огледа Кайл. Тогава той беше облечен с костюма си на призрак, а отдолу имаше бяло поло. Мак помисли, че Кайл само е бил бълснат от человека с камерата. Но се оказваше, че са го душили. Тези следи бяха оставени от яки пръсти.

Мак беше прегърнал сина си, докато набираше номера на полицията. Снощи неохотно отстъпи пред Меган, когато го помоли да не се обажда.

— Мак, нещата и така са достатъчно зле, за да даваме нова храна на пресата — рече тя. — Помни какво ти казвам: някой ще напише, че татко обикаля около къщата. Прокурорът е убеден, че той ще търси начин да се свърже с нас.

„Достатъчно дълго оставих Мег да ме държи настрани от всичко. Повече обаче няма да го бъде! Това не беше просто някой телевизионен оператор, замотал се из гората.“

Вдигнаха телефона при първото иззвъняване.
— Слуша ви старшина Торн.

Петнайсет минути по-късно патрулната кола беше пред къщата. Недоволството на двамата полици, че не са били извикани по-рано, бе очевидно.

— Доктор Макинтайър, вчера беше Денят на вси светии. Винаги се тревожим, че някой откачен ще реши да открадне дете. Той тип може да е отишъл в друга част на града.

— Съгласен съм, че трябва да се обадя — каза Мак. — Но не мисля, че онзи е бил тръгнал да търси деца. Той беше застанал точно срещу прозорците на семейство Колинс и отлично виждаше Меган Колинс в дневната.

Забеляза погледа, който ченгетата си размениха.

— Смятам, че трябва да известим окръжния прокурор — каза единият от тях.

По целия път към къщи горчивата истина все по-дълбоко проникваше в съзнанието й. Меган вече знаеше със сигурност, че баща ѝ е имал и друго семейство в Аризона.

Беше позвънила в магазина за кожени изделия „Паломино“ и беше говорила със собственичката. Жената беше съвсем изненадана при въпроса за съобщението, оставено на телефонния секретар.

— Нямаме нищо общо с това! — бе заявила тя категорично.

Беше потвърдила, че една от клиентките ѝ се казва Е. Р. Колинс и че има дъщеря на двайсет и няколко години. След това отказа да дава повече информация по телефона.

Беше седем и половина, когато Меган стигна в Нютаун. Зави по алеята и с изненада забеляза червения крайслер на Мак и някакъв чужд седан, паркирани пред къщата. Сега пък какво ли има? — помисли си тя в паника. Паркира колата зад тях и изтича по стъпалата с мисълта, че нечия неочеквана поява би пръснала сърцето ѝ, което и без това биеше в див ужас.

Следователката Арлийн Вайс седеше в дневната с Катрин, Мак и Кайл. Гласът на Мак не звучеше гузно, когато й обясни защо се е обадил на полицията и в кабинета на заместник окръжния прокурор. Всъщност по отривистия му израз Мег разбра, че е ядосан. „Кайл е бил ранен и изплашен. Някакъв си кретен е можел да го удуши, а аз забраних на Мак да се обажда в полицията“, мислеше си тя. Не го укоряваше за гнева му.

Кайл седеше на дивана между Катрин и Мак. Измъкна се и дойде при нея.

— Мег, недей да си толкова тъжна! Нищо ми няма! — той хвана лицето ѝ с ръчички. — Честна дума!

Тя погледна сериозното му изражение и здраво го прегърна.

— Разбира се, приятел.

Вайс не остана дълго.

— Мис Колинс, все едно дали вярвате, или не, но ние искаме да ви помогнем — каза тя, докато Меган я придружаваше към вратата. — Когато не ни съобщавате нищо или не позволявате на другите да ни съобщават за инциденти като снощиния, вие всъщност прочите на следствието. Ако се бяхте обадили, можехме за броени минути да изпратим кола. Според Кайл този мъж е носел голяма камера, която е щяла да го забави. Моля ви, има ли още нещо, което не знаем?

— Няма — рече Меган.

— Мисис Колинс каза, че сте ходили в апартамента си. Да не сте намерили още някой факс?

— Не — тя прехапа устни при спомена за обаждането в „Паломино“.

Вайс се взря в нея.

— Разбирам. Ако си спомните нещо, което би могло да ни заинтересува, знаете къде да ни намерите.

Когато Вайс си отиде, Мак каза на Кайл:

— Върви в кабинета. Можеш да погледаш телевизия петнайсетина минути. После ще си ходим.

— Да, татко, но няма нищо интересно по телевизията. Ще остана тук.

— Това не беше предложение!

Кайл скочи.

— Добре де! Няма защо да ми се караш!

— Точно така, татко — съгласи се Меган. — Няма защо да му се караш!

Кайл вдигна палец нагоре, минавайки покрай нея. Мак изчака вратата да тракне.

— Какво откри, докато беше в апартамента си, Меган?

Меган погледна майка си.

— Местонахождението на магазина за кожени изделия „Паломино“, който има клиентка на име Е. Р. Колинс.

Без да обръща внимание на майчиното си ахване, тя им разказа за разговора си със Скотсдейл.

— Утре заминавам там със самолет — заяви тя. — Трябва да знаем дали онази мисис Колинс е жената, която Сайръс Греъм е видял с татко. Няма как да сме сигурни, докато не се срещнем с нея.

Катрин Колинс се надяваше, че болката по лицето на дъщеря ѝ не се изписва и на собственото ѝ изражение.

— Меги, ако толкова много приличаш на онова мъртво момиче и жената в Скотсдейл ѝ е майка, за нея ще бъде ужасен удар да те види.

— Нищо няма да помогне на майката на онова момиче, която и да е тя.

Беше им благодарна, че не се опитаха да я разубедят. Вместо това Мак каза:

— Мег, не споменавай пред никого къде отиваш. Колко време смяташ да останеш?

— Най-много една вечер.

— Тогава ще казваме, че си в апартамента си.

Той повика Кайл.

— Катрин, ако с Кайл утре вечер дойдем в ресторантa, ще имаш ли време да вечеряш с нас?

Катрин успя да се усмихне.

— С удоволствие. Какво да бъде менюто, Кайл?

— Пилешки кюфтенца — каза той с надежда.

— Да не си решил да ми провалиш бизнеса? Донесла съм бисквити. Ела да си вземеш — рече тя и го отведе в кухнята.

— Катрин е много тактична — каза Мак. — Усети, че искам да остана за миг насаме с теб. Мег, не ми харесва това, че ще ходиш там сама, но те разбирам. Сега искам да знам истината! Има ли нещо, което криеш?

— Не.

— Мег, няма да ти позволя повече да ме държиш в неведение. Трябва да запомниш това! Кажи, как мога да ти помогна?

— Позвъни на Стефани Петрович утре сутринта и ако я няма, се обади на адвоката. Имам лошо предчувствие! Три-четири пъти опитах да се свържа с нея, но все я няма. Дори преди половин час звънъци от колата. Трябва да роди след десет дни и се чувстваше ужасно. Онзи ден след погребението на леля си беше толкова изтощена, че побърза да си легне. Не мога да си представя защо толкова време я няма в къщи. Ще ти дам номера.

Когато след няколко минути Кайл и Мак си тръгнаха, целувката на Мак не беше обичайното приятелско докосване на бузата ѝ. Подобно на сина си преди малко, той обхвата лицето на Мег.

— Пази се! — заръча ѝ, а после притисна устни в нейните.

Понеделникът беше лош ден за Бърни. Стана рано, настани се на стария си стол в мазето и започна да върти видеолентата с Меган, която беше заснел от скривалището си сред дърветата. Още снощи искаше да я види, но майка му бе настояла да ѝ прави компания.

— Толкова дълго стоя сама — оплака се тя. — Никога по-рано не си излизал тъй често през уикендите. Да нямаш някое момиче, а?

— Разбира се, че не, мамо.

— Помниш колко неприятности си навлече заради момичета.

— Вината не беше моя.

— Не твърдя, че е била. Казвам само, че момичетата за теб са жива отрова. Пази се от тях.

— Добре, мамо.

Щом мама изпаднеше в такова настроение, на Бърни му оставаше единствено да я слуша. Все още изпитваше страх от нея. Все още потреперваше при спомена за онези дни, когато той се превръщаше в голямо момче, а тя изникваше внезапно с каш в ръка.

— Видях те как гледаш оная гадост по телевизията, Бърнард. Представям си какви мръсни мисли се въртят из главата ти.

Мама никога не би разбрала, че това, което изпитва към Меган, е чисто и прекрасно. Просто искаше да бъде около Меган, да я вижда, да може винаги да я накара да вдигне очи към него и да се усмихне. Както снощи. Ако беше почукал на прозореца и тя го бе познала, нямаше да се изплаши от него. Щеше да се втурне към вратата да му отвори. Щеше да каже: „Бърни, какво правиш тук?“ Може би щеше да му предложи чаша чай.

Бърни се наведе напред. Отново беше стигнал до онази хубава част, където Меган изглеждаше съсредоточена в това, което правеше: седнала на масата в дневната с всички тези документи пред себе си. С телеобектива беше успял да заснеме лицето ѝ отблизо. Начинът, по който навлажняваше устните си, го възбудждаше. Блузата ѝ беше с деколте. Не беше сигурен дали вижда как вената ѝ пулсира, или само си въобразяваше.

— Бърнард! Бърнард!

Майка му беше на площадката на стълбите и го викаше. Откога ли викаше?

— Да, мамо. Идвам.

— Доста дълго се мота — отсече тя, когато той влезе в кухнята.

— Ще закъснееш за работа. Какво правеше?

— Подреждах. Нали искаш да пазя чисто!

След петнайсет минути беше в колата. Подкара я по улицата напосоки. Знаеше, че трябва да се опита да припечели нещо на летището. За всички тези уреди му трябваха пари. Пряко сили изви волана и потегли към „La Гуардия“.

Прекара деня в курсове до летището. Добре вървеше до късния следобед, когато един започна да се оплаква от движението.

— По дяволите, свърни в лявото платно. Не виждаш ли, че това е задръстено?

Бърни отново мислеше за Меган и дали ще е безопасно да мине покрай къщата ѝ, след като мръкнеше. След минута пътникът му кресна:

— Знаех си, че трябваше да си взема нормално такси. Къде си се учили да шофираш? Карай като хората, дявол да те вземе.

Бърни се намираше на последното разклонение на Гранд Сентръл Паркуей преди моста Трайбъроу. Той рязко зави вдясно в локалното платно и спря колата.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — кресна онъя.

Големият му куфар беше на предната седалка до Бърни, който се пресегна, отвори вратата и го бълсна навън.

— Изчезвай! — викна той. — Ходи да си търсиш такси.

Обърна глава да види реакцията на пътника. Погледите им се срещнаха.

В очите на человека се четеше ужас.

— Окей, по-кротко. Извинявай, ако съм прекалил!

Той изскочи от колата и успя да дръпне куфара си, преди Бърни да натисне газта. Бърни пресече напряко през малките улички. Найдобре да се прибира. Иначе щеше да обърне назад и да смачка мутрата на онъя.

Започна да диша дълбоко. Психиатърът от затвора му беше казал да прави така, когато усети, че побеснява.

— Трябва да се научиш да овладяваш гнева си, Бърни — беше го предупредил. — Ако не искаш да прекараш остатъка от живота си тук.

Бърни знаеше, че не иска отново да попада в затвора. Щеше да направи всичко възможно това да не се случи.

Във вторник сутринта будилникът на Меган иззвъня в четири. Имаше резервация за полет 9 на „Америка Уест“, който излиташе в седем и двайсет и пет от летище „Кенеди“. Стана от леглото без усилие. Сънят ѝ беше неспокоен. Изкъпа се, като остави водата толкова гореща, колкото можеше да изтърпи, блажено усещайки част от мускулите на гърба си да се стягат и отпускат.

Докато обличаше бельото и обуваше чорапите си, по радиото съобщаваха прогнозата за времето. В Ню Йорк температурата беше под нулата. В Аризона, естествено, беше точно обратното. По това време на годината вечерите бяха хладни, но през деня можеше да бъде съвсем топло.

Басмена блуза, светлокрафяво сако от тънък вълнен плат и панталони изглеждаха най-подходящото облекло. Отгоре щеше да сложи зимното си яке, но без подплатата. Набързо прибра всички неща, които щяха да ѝ трябват за еднодневния престой.

Миризмата на кафе я лъхна от стълбите. Майка ѝ беше в кухнята.

— Не трябваше да ставаш — каза ѝ Меган.

— Не ми се спеше — Катрин Колинс сучеше на пръст колана на домашния си халат. — Не ти предложих да дойда с теб, Мег, но сега ми минават други мисли. Може би не трябва да те оставям да вършиш това сама. Само че ако в Скотсдейл има друга мисис Едуин Колинс, няма да зная какво да ѝ кажа. Дали и тя не е имала представа като мен какво въщност е ставало? Или пък е живяла с пълно съзнание за лъжата?

— Надявам се, че до края на деня ще имам някои отговори — каза Мег. — И съм съвсем убедена, че е най-добре да свърша това сама — тя отпи от грейпфрутовия сок и от чашата с кафе. — Трябва да тръгвам. Имам доста път до летището. Не искам да попадна в сутрешното задръстване.

Майка ѝ я изпрати до вратата. Мег я прегърна.

— В единайсет тамошно време ще бъда във Финикс. Ще ти се обадя късно следобед.

Усещаше, че майка ѝ я гледа, докато вървеше към колата.

Полетът беше приятен, тя седеше до прозореца и се взираше в пухкавата покривка от бели облаци. Сети се за своя пети рожден ден, когато майка ѝ и баща ѝ я заведоха в Дисниленд. За първи път се качи на самолет. Беше седяла до прозореца, баща ѝ беше до нея, а майка ѝ — от другата страна на пътеката. През годините баща ѝ я беше закачал за въпроса, който зададе тогава. „Татко, ако излезем от самолета, ще можем ли да вървим по облаците?“ Беше ѝ обяснил, че за голямо съжаление няма да може да се закрепи върху облаците.

„Но аз винаги ще те крепя, Меги Ан“ — беше ѝ обещал той.

И го беше правил. Спомняше си ужасния ден, когато се беше препънала точно пред финиша на едно състезание и това беше коствало на отбора ѝ загубата на шампионската титла за щата. Баща ѝ я очакваше, когато се беше измъкнала от залата, без да иска да слуша успокоителните думи на сътборниците си или да вижда разочарованието, изписано по лицата им.

Беше ѝ предложил разбиране, не съчувствие.

— Има някои събития в човешкия живот, Меган — беше ѝ казал тогава, — споменът, за които никога не избледнява, независимо колко години минават. Опасявам се, че ти току-що преживя едно от тях.

Вълна от нежност обля Меган и изчезна, щом си помисли за миговете, когато баща ѝ беше отсъствал по работа. Понякога дори на празници като Деня на благодарността или Коледа. Дали не ги беше празнувал в Скотсдейл? С другото си семейство? По празниците в ресторанта винаги имаше толкова работа. Когато го нямаше вкъщи, двете с майка ѝ вечеряха с приятели, но майка ѝ непрекъснато трябваше да става и да посреща гости или да наобикаля кухнята.

Спомняше си времето, когато стана на четирийнайсет години и започна да взима уроци по джаз танци. Когато баща ѝ се върна от поредната командировка, тя му показа най-новите стъпки, които беше научила.

— Меги — въздъхна той, — джазът е хубава музика и чудни движения, но валсът е танцът на ангелите.

Беше я научил да танцува виенски валс.

С облекчение чу пилотът да обявява, че започват да се снижават към международното летище „Скай Харбър“, където температурата бе двайсет и шест градуса.

Меган извади нещата си от багажника над седалката и нетърпеливо зачака да отворят вратата на кабината. Искаше ѝ се този ден да мине по-бързо.

Бюрото за коли под наем беше на изхода. Меган спря, за да провери адреса на магазина за кожени изделия „Паломино“, и след като подписа документа за колата, попита жената, която я обслужваше, как да стигне дотам.

— Това е в квартал „Богота“ на Скотдейл — каза жената. — Мястото е удобно за пазаруване и изглежда така, сякаш сте в средновековието.

На картата тя ѝ начерта пътя.

— Ще стигнете за двайсет и пет минути.

Докато шофираше, Меган погльщаше с очи красотата на планините в далечината и безоблачното, насилено синьо небе. Когато излезе от търговската част, палми, портокалови дървета и кактуси започнаха да изпълват пейзажа.

Тя подмина хотел „Сафари“, който наподобяваше кирличена постройка. С ярките си олеандри и високи палми изглеждаше спокоен и приканващ. Тук Сайръс Греъм беше видял доведения си брат — нейния баща — преди повече от единайсет години.

Магазинът за кожени изделия „Паломино“ беше на една миля по-надолу по Скотдейл Роуд. Тук сградите имаха кули и назъбени ограждащи зидове, подобно на замъци. Павираните улици допълваха старинния изглед. Бутиците от двете страни на тесните улички бяха малки и повечето от тях изглеждаха скъпи. Меган зави наляво към паркинга до магазина и остави там колата. С тревога усети, че коленете ѝ треперят.

Острата миризма на скъпа кожа я посрещна на входа на магазина. Дамски чанти с размери от портмоне до голяма пазарска чанта, бяха красиво аранжирани върху рафтове и щандове. В една витрина имаше портфейли, ключодържатели и бижута. Куфари и

куфарчета се виждаха в широката част на магазина, която се намираше в дъното на етажа.

В магазина имаше само още един човек — млада жена с поразителни, индиански черти и гъста тъмна коса, която падаше по раменете ѝ. Тя вдигна очи от мястото си зад касата и се усмихна.

— Мога ли да ви помогна? — нищо в гласа ѝ не подсказваше, че се припознава.

Меган премисли светкавично.

— Може би. В града съм само за няколко часа и искам да се отбия при едни роднини. Нямам адреса им, а не са вписани в телефонния указател. Знам, че пазаруват тук и се надявах да взема от вас телефона или адреса им.

Продавачката се поколеба.

— Аз съм нова. Бихте могли да дойдете след час. Собственикът ще бъде тук.

— Моля ви — каза Меган. — Имам толкова малко време.

— Как се казват? Мога да проверя дали имат сметка тук.

— Вижте на Е. Р. Колинс.

— О — рече продавачката, — сигурно вие се обаждахте вчера.

— Точно така.

— Аз бях тук. След като говори с вас, собственичката, мисис Стоджис, ми каза за смъртта на мистър Колинс. Той роднина ли ви беше?

Устата на Меган изсъхна.

— Да. Затова искам да се отбия при семейството.

Продавачката включи компютъра.

— Ето адреса и телефонния номер. Ще трябва да се обадя на мисис Колинс да попитам дали мога да ви го дам.

Не оставаше нищо друго, освен да изчака. Меган наблюдаваше бутоните на телефона, които жената натискаше бързо. След миг каза в слушалката.

— Мисис Колинс? Обаждам се от магазина за кожени изделия „Паломино“. Тук има една млада жена, която би искала да ви види, ваша роднина. Имате ли нещо против, ако ѝ дам адреса ви?

Тя погледна Меган.

— Как се казвате?

— Меган. Меган Колинс.

Продавачката повтори името, изслуша отговора, каза дочуване и затвори телефона. Усмихна се на Мег.

— Мисис Колинс ви очаква веднага. Живее на десет минути оттук.

Франсис стоеше до прозореца. Ниска циментова стена с извит железен парапет ограждаше вътрешния двор и басейна. Имението граничеше с огромната пустинна земя, която представляваше индианския резерват „Пима“. В далечината планината Кемълбек блестеше под обедното слънце. Прекрасен ден за разкриване на тайни, мислеше си тя. Ани беше отишла в Кънетикът в края на краищата, беше се обадила на Меган и я беше изпратила тук. „Защо Ани трябваше да се подчини на желанията на баща си? — безмилостно се питаше тя. — Каква преданост дължи на него или на мен?“

От два дни и половина, откакто беше оставила съобщението на телефонния секретар на Едуин, тя чакаше в страх и отчаяние. Обаждането от „Паломино“ не постигна това, на което се надяваше. Но поне Меган Колинс може би щеше да й каже кога е видяла Ани или как Франсис да се свърже с нея.

Звънецът отекна в къщата — мек, melodичен, но вледеняващ. Франсис се обърна и се запъти към вратата.

Когато Меган спря на Дабълтри Ранч Роуд 1006, тя се озова пред едноетажна кремава къща, покrita с червени керемиди, на ръба на пустинята. Яркочервени хибискуси и кактуси оформяха входа, подчертавайки природната красота на планинския масив в далечината.

На път за вратата тя мина покрай прозореца и зърна силуета на жената до него. Не можа да види лицето й, но успя даолови, че е висока и много слаба, с небрежно хваната на кок коса. Беше облечена в никаква престилка.

Меган натисна звънеца и вратата се отвори. Жената ахна изненадана. Лицето й побеля.

— Мили боже — прошепна тя. — Знаех, че приличаш на Ани, но нямах представа... — тя вдигна ръка и я притисна към устните си с очевидно усилие да спре потока от думи.

Това е майката на Ани и тя не знае, че Ани е мъртва. Ужасена, Меган си мислеше: „Колко по-тежко ще е за нея, че съм тук. Какво ли щеше да бъде, ако Ани трябваше да отиде в Кънетикът и да каже на мама, че съм мъртва?“

— Заповядай, Меган — жената се отдръпна, като все още стискаше дръжката на вратата, сякаш се подпираше на нея. — Аз съм Франсис Гролиър.

Меган не знаеше какъв човек е очаквала да види, но във всеки случай не тази жена с нейния свеж и чист вид, посребрена коса и слабо, изпито лице. В очите, които гледаше, личеше изненада и беспокойство.

— Продавачката от „Паломино“ не ви ли нарече мисис Колинс, когато ви се обади? — попита Меган.

— Да — каза Франсис Гролиър. — За пред хората баща ти ми даде това име.

Меган си спомни как майка ѝ конвултивно беше стисната халката, която гадателката ѝ бе върната. Отмести поглед от Франсис Гролиър, внезапно изпълнена от тежко чувство на загуба, и присви изучаващо очи.

Къщата беше разделена на две — жилище и студио. Дневната беше в предната част. С диван пред камината. Плочки със землист цвят на пода.

Внезапно осъзна, че кафявият кожен стол и канапето встрани от камината са точни копия на онези в кабинета на баща ѝ. Рафтовете с книги можеха лесно да се достигнат от стола. „Татко определено обичаше да се чувства уютно, независимо къде се намираше“, помисли си тя с горчивина.

Снимки в рамки, поставени на видно място на камината, я привлякоха като магнит. Бяха семейни снимки на баща ѝ с тази жена и едно малко момиче, което спокойно можеше да мине за нейна сестра... и което всъщност беше нейна природена сестра.

Една от снимките задържа погледа ѝ. Беше коледна снимка. Баща ѝ държеше пет-шестгодишно детенце на скута си, заобиколен от подаръци. Младата Франсис Гролиър бе коленичила зад него, обгърнала раменете му с ръце. И тримата бяха наметнали халати върху пижамите си. Щастливо семейство.

„Това не беше ли една от Коледите, които прекарвах в молитви да се случи чудо и татко да се появи на вратата?“ — помисли си Меган.

Обзе я разяждаща болка. Тя се извърна и видя един бюст на пиеместал до стената в дъното. С натежали като олово крака прекоси стаята. Рядък талант беше изваял този бронзов образ на баща ѝ. Любов и разбиране бяхаоловили оттенъка на меланхолия, скрит зад блъсъка в очите, чувствената уста, дългите, изразителни пръсти, подпрели брадичката, прекрасната коса на главата с кичури, които винаги падаха в безпорядък по челото му.

Съзря майсторски поправени пукнатини по врата и челото.

— Меган?

Тя се обърна, изпълнена с ужас от онова, което трябваше да съобщи на тази жена.

Франсис ГROLИЪР прекоси стаята и рече с умоляващ глас:

— Готова съм за всичко, което може би изпитваш към мен, но моля те... Трябва да ми кажеш за Ани. Знаеш ли къде е? А с баща ти какво става? Обаждал ли ти се е?

Верен на обещанието си към Меган, Мак безуспешно се опитваше да открие Стефани Петрович по телефона в девет часа във вторник сутринта. Продължаваше през час да се обажда, но никой не отговаряше.

В дванайсет и петнайсет той се обади на Чарлс Потърс, адвоката по продажбата на имението на Хельн Петрович. След като отсреща вдигнаха телефона и Мак се представи и обясни защо се обажда, Потърс веднага му съобщи за собственото си беспокойство.

— Снощи се опитах да позвъня на Стефани — обясни той. — Знаех, че мис Колинс се беспокои за отсъствието ѝ. Сега отивам в къщата. Имам ключ — обеща след това да се обади.

След час и половина с треперещ от възмущение глас Потърс предаде на Мак съдържанието на бележката от Стефани.

— Тази измамница! — извика той. — Задигнала е каквото е успяла да пренесе. Среброто. Красивият дрезденски порцелан. Почти целия гардероб на Хельн. Бижутата ѝ! Те бяха застрахованы за повече от петдесет хиляди долара. Ще се обадя на полицията. Това е чист грабеж.

— Значи е заминала с бащата на детето си — каза Мак. — От това, което знам чрез Меган, ми е много трудно да го повярвам. Тя имаше чувството, че Стефани се плаши от мисълта да му иска издръжка за детето.

— Което може да е било преструвка — каза Потърс. — Стефани Петрович е много безскрупулна млада жена. Мога да ви уверя, че основният мотив за мъката ѝ при смъртта на лелята е фактът, че не е променила завещанието си, както Стефани твърди, че щяла да направи.

— Мистър Потърс, вярвате ли, че Хельн Петрович е смятала да променя завещанието си?

— Няма как да бъда сигурен. Но зная, че седмици преди смъртта си Хельн беше обявила къщата за продан и беше сменила ценните си книжа с акции на приносител. За щастие те не бяха в сейфа ѝ.

Мак затвори телефона и се облегна назад.

Колко време би могъл един аматъор, колкото и надарен да е, да хвърля прах в очите на опитни професионалисти в областта на репродуктивната ендокринология и оплождането ин витро? И все пак Хельн Петрович го бе правила в продължение на години. „Аз не бих могъл да го постигна“, заключи Мак, припомняйки си своето задълбочено следване по медицина.

Според Меган, докато Петрович е работила в центъра за изкуствено оплождане „Даулинг“, е прекарвала доста време в лабораторията. Може би се е срещала и с някой лекар от болницата „Вали Мемориъл“, с която центърът бе свързан.

Мак взе решение. Щеше да си вземе еднодневен отпуск. Имаше някои неща, с които трябваше лично да се справи. Утре щеше да отиде с колата си до „Вали Мемориъл“ в Трентън и да се срещне с директора. Трябваше да опита да се сдобие с някои документи от архива.

Мак познаваше и харесваше д-р Джордж Манинг, но беше ужасен и объркан от това, че Манинг не бе предупредил веднага семейство Андерсън за възможната размяна на ембриони. Нямаше съмнение, че се бе надявал да потули всичко това.

Сега Мак се чудеше дали внезапното решение на Хельн Петрович да напусне клиниката, да промени завещанието си, да продаде къщата и да се пренесе във Франция не се е дължало на причини, по-страшни от грешката в лабораторията. И най-вече, мислеше си той, когато е можело да се докаже, че бебето на

Андерсънови е биологически тяхно дете, макар и не еднояйчният близнак, когото са очаквали.

Мак искаше да разбере дали случайно д-р Манинг не е бил свързан с „Вали Мемориъл“ в някакъв момент през годините, когато Хельн Петрович е работила в прикрепения към болницата център. Манинг нямаше да е първият човек, който приключва професионалното си развитие заради жена, нито пък щеше да е последният. На практика Петрович беше наета чрез посредничеството на „Колинс и Картър“. И все пак едва вчера Манинг беше признал, че е разговарял с Едуин Колинс в деня, преди той да изчезне. Дали не са били в конфликт заради фалшифицираните документи? Или някой от работещите в „Манинг“ беше помогнал да я разкрият? Клиниката съществуваше само от десет години. Годишните им отчети щяха да съдържат имената на старшите служители. Щеше да накара секретарката да му направи копия от тях.

Мак извади един бележник и с четливия си почерк, за който колегите му го закачаха, че съвсем не подхождал на медицинския му занаят, написа:

„1. Едуин Колинс — смятан за мъртъв след катастрофата на моста, 28 януари. Доказателства липсват.

2. Жена, която прилича на Меган (Ани?) е нападната с нож и убита, 21 октомври.

3. «Ани» може би видяна от Кайл в деня преди смъртта ѝ.

4. Хельн Петрович — застреляна часове, след като напуска «Манинг», 25 октомври.

(Едуин Колинс е посредничил на Хельн Петрович в «Манинг», потвърждавайки достоверността на документите ѝ.)

5. Стефани Петрович обвинява «Манинг» в заговор срещу евентуалната промяна на завещанието на леля ѝ.

6. Стефани Петрович изчезва някъде в периода между късния следобед на 31 октомври и 2 ноември, като оставя бележка, че отива при бащата на детето си — човек, от който очевидно се е страхувала.

Всичко това изглеждаше много объркано. Но имаше едно нещо, в което беше убеден. Отделните факти бяха свързани в логическа последователност. Като гените. В мига, в който схванеш принципа на структуриране, всяко нещо си идва на мястото.

Той оставил бележника. Трябваше да си свърши работата, ако смяташе утре да отсъства и да отиде до «Даулинг». Беше четири часът. Това означаваше, че в Аризона е два. Почуди се как ли се справя Мег, как ли минава нейният ден, който сигурно беше ужасно труден.“

Мег гледаше втренчено Франсис ГROLИЪР.

— Какво искате да кажете с това дали баща ми се е обаждал?

— Меган, последния път, когато той беше тук, усещах как светът го притиска отвсякъде. Беше толкова уплашен, толкова депресиран. Каза ми, че му се иска изведнъж да изчезне. Меган, трябва да ми кажеш — виждала ли си Ани?

Само преди няколко часа Меган си беше спомнила думите на баща си, че някои неща причиняват болка завинаги. Обзе я състрадание от ужаса в очите на майката на Ани.

Франсис сграбчи ръката ѝ.

— Меган, Ани болна ли е?

Меган не можеше да проговори. Тя отвърна на искрицата надежда в безумния въпрос с едва доловимо поклащане на глава.

— Ани... да не е мъртва?

— Много съжалявам.

— Не. Не може да бъде! — Франсис ГROLИЪР впи невярващи и умоляващи очи в лицето на Мег. — Когато отворих вратата... въпреки че знаех, че идваш... за стотна от секундата ми се стори, че е Ани. Знаех колко много си приличате. Ед ми показваше снимки.

Меган хвана ръцете ѝ и ѝ помогна да седне на дивана.

— Има ли някой, на когото мога да се обадя, някой, който бихте искали да бъде при вас сега?

— Няма — прошепна ГROLИЪР. — Няма никой — бледото ѝ лице ставаше пепелявосиво. Тя втренчи поглед в камината, внезапно забравила за присъствието на Меган.

Меган безпомощно гледаше как зениците на Франсис ГROLИЪР се разшириха, а изражението ѝ стана неестествено. Тя изпадаше в шок.

После с безизразен глас попита:

— Какво се е случило с дъщеря ми?

— Била е прободена с нож. Случайно бях в болницата, когато я донесоха.

— Кой...

Гролиър не довърши въпроса си.

— Може би са били крадци — каза Меган тихо. — Нямаше нищо у себе си за установяване на самоличността ѝ, освен къс хартия с моето име и телефонния ми номер.

— На бланка на „Дръмдоу“ ли?

— Да.

— Къде е дъщеря ми сега?

— В... в патологията на Манхатън.

— Тоест в моргата.

— Да.

— Как ме откри, Меган?

— Чрез съобщението, което оставихте предишната нощ да се обадим в „Паломино“.

Тъглите на устата на Франсис Гролиър се разтегнаха в бегла усмивка.

— Оставих това съобщение с надеждата да се свържа с баща ти. С бащата на Ани. Той винаги поставяше теб на първо място, знаеш ли. Толкова се страхуваше да не би ти и майка ти да разберете за нас. Толкова се страхуваше.

Меган виждаше как шокът преминаваше в гняв и отчаяние.

— Толкова ми е мъчно — това беше всичко, което успя да изрече. От мястото, на което седеше, виждаше коледната снимка. „Мъчно ми е за всички нас“, добави наум.

— Меган, трябва да поговорим, но не сега. Искам да остана сама. Къде ще отседнеш?

— В хотел „Сафари“.

— Ще ти се обадя там по-късно. Моля те да си отидеш — затваряйки вратата, Меган чу дълбоките хлипове, задавените ридания, които разкъсваха сърцето ѝ.

Тя отиде в хотела с надеждата, че ще има места и няма да срещне някой, който да я вземе за Ани. Настаняването стана бързо и десет

минути по-късно затвори вратата на стаята и се строполи на леглото, обзета от жал, чувство за споделена болка и вледеняващ страх.

Франсис Гролиър искрено вярваше, че любовникът ѝ Едуин Колинс е жив.

Във вторник сутринта Виктор Орсини се премести в личния кабинет на Едуин Колинс. Предишния ден бяха идвали от компанията за почистване — бяха измили стените и прозорците и бяха изпрали мокетите. Сега в стаята беше чисто като в аптека. Орсини не желаеше дори да помисли за нова подредба. Не и в този момент, както вървяха нещата.

Знаеше, че в неделя Меган и майка ѝ са изнесли от кабинета личните вещи на Колинс. Предполагаше, че са чули съобщението, оставено на телефонния секретар, и са взели лентата. Можеше само да гадае как са го приели. Надяваше се, че няма да се занимават с личния служебен архив на Колинс, но те бяха изнесли всичко. От сантименталност? Едва ли. Меган беше умна. Тя търсеше нещо. Дали беше същото, което той толкова горещо желаеше да намери? Дали беше някъде сред онези документи? Щеше ли да го открие?

Орсини спря да разопакова нещата си. Беше разгърнал сутрешния вестник върху бюрото — бюрото, което бе принадлежало на Едуин Колинс и скоро щеше да бъде пренесено в „Дръмдоу“. Статията на първа страница с последните новини за скандала в „Манинг“ съобщаваше, че щатските медицински следователи са посетили клиниката в понеделник и вече се ширят слухове, че Хельн Петрович може би е направила не една и две сериозни грешки. Сред замразени ембриони са били намерени и празни епруветки, което говореше, че липсата на медицински знания на Петрович може би е довела до неправилното маркиране и дори унищожаването на ембриони.

Независим източник, който настоял да остане анонимен, заявил, че най-малкото, което може да се окаже, е, че клиентите са плащащи ненужно огромни суми за съхранението на ембрионите им. В най-лошия случай жените, които може би няма да могат отново да отделят яйцеклетки за оплождане, вероятно са загубили последната си възможност за биологично майчинство.

До статията имаше копие на писмото на Едуин Колинс, в което той горещо препоръчва „д-р“ Хельн Петрович на д-р Джордж Манинг.

Писмото беше с дата 21 март — преди почти седем години — а пощенското клеймо беше от 22 март.

Орсини се намръщи, извиквайки в паметта си обвиняващия, гневен глас на Колинс по телефона от колата му през онази нощ. Той се втренчи във вестника и в четливия подпис на Едуин Колинс върху препоръката. Пот изби по челото му. Някъде в този кабинет или в папките, които Меган Колинс беше отнесла у дома, се намираше неоспоримото доказателство, което щеше да свали картите на масата, помисли си той. Но дали някой щеше да го открие?

Часове наред Бърни не успяваше да овладее гнева, който онзи отвратителен пътник беше предизвикал у него. Веднага, щом като майка му си легна в понеделник вечерта, той слезе в мазето, за да си пусне отново записите с Меган. Лентата с телевизионните новини беше озвучена, но онази, направена сред дърветата, му беше любимата. Караже го да изпитва диво желание отново да бъде край нея.

Той въртя лентите през цялата нощ и си легна едва когато първият лъч на зората просветна през процепа на бюфета, с който беше препречил прозореца на мазето. Мама щеше да забележи, че леглото му не е докосвано.

Той си легна и дръпна завивките тъкмо навреме. Скърцането на матрака в съседната стая го предупреждаваше, че майка му се събужда. След няколко минути вратата на стаята му се отвори. Знаеше, че тя го наблюдава. Стискаше здраво очи. Не трябваше да става още петнайсет минути. След като вратата се затвори, той се изправи в леглото и започна да прави планове за деня.

Меган сигурно беше в Кънетикът. Но къде? В къщата си? В „Дръмдоу“, където помага на майка си? Ами апартаментът в Ню Йорк? Може би беше там.

Стана точно в седем, свали си пуловера и ризата и облече горнището на пижамата, да не би да го види мама, и отиде в банята. Наплиска лицето си, изми си зъбите и се среса. Усмихна се на отражението си в огледалото на шкафчето. Всички му казаха, че има

топла усмивка. Но среброто от задната част на огледалото се лющеше и образът му беше разкривен като на огледалата в увеселителните паркове. В този миг лицето му не изглеждаше добро и топло.

След това, както го беше учила мама, той се пресегна и взе кутията с прах за миене, изсипа достатъчно количество в мивката, натърка го здраво с гъбата, изплакна я и подсущи мивката с парцала, който мама винаги оставяше сгънат отстрани.

В стаята той оправи леглото си, сгъна горнището на пижамата, облече си чиста риза и отнесе мръсната в коша за пране. Днес мама беше приготвила овесени ядки за закуската.

— Изглеждаш изморен — каза рязко тя. — Почиваш ли си достатъчно?

— Да, мамо.

— В колко часа си легна?

— Трябва да беше единайсет.

— Събудих се и ходих до тоалетната в единайсет и половина. Нямаше те в леглото ти.

— Може и да е било по-късно, мамо.

— Стори ми се, че чух гласа ти. Говореше ли с някого?

— Не, мамо. С кого бих могъл да говоря?

— Стори ми се, че чух женски глас.

— Мамо, от телевизора е било — той изгълта кашата и чая. — Трябва рано да бъда на работа.

Тя го наблюдаваше от вратата.

— Ела си навреме. Не искам цяла вечер да се въртя из кухнята.

Смяташе да ѝ каже, че ще работи извънредно, но не посмя. Може би щеше да ѝ се обади по-късно.

След три пресечки той спря до уличен телефон. Беше студено, но когато набираше номера в апартамента на Меган, трепереше от очакване, а не от студ. Телефонът иззвъння четири пъти. Когато телефонният секретар се включи, той затвори.

После набра номера на къщата в Кънетикът. Обади се женски глас. Сигурно е майка ѝ, помисли си Бърни. Престори гласа си на поддебел, като изговаряше бързо думите. Искаше да звучи като Том Уайлър.

— Добро утро, мисис Колинс. Меган дали е там?

— Кой се обажда?

— Том Уайкър от телевизията.

— О, мистър Уайкър, Мег ще съжалява, че не е могла да говори с вас. Днес отсъства от града.

Бърни се намръщи. Искаше да разбере къде е.

— Дали не мога да се свържа с нея?

— Опасявам се, че не е възможно. Но по-късно днес тя ще ми се обади. Мога ли да й предам да ви позвъни?

Бърни светкавично размисляше. Щеше да прозвучи странно, ако не кажеше „да“.

— Да, нека ми се обади. Очаквате ли да се върне до довечера?

— Ако не дотогава, то утре със сигурност.

— Благодаря ви.

Бърни затвори телефона, ядосан, че не намери Меган, но доволен, че няма да се разкарва напразно до Кънетикът. Качи се в колата и се отправи към летище „Кенеди“. В края на краишата трябваше да повози някого, но по-добре щеше да бъде да не го учат как да кара.

Този път следователите, които се занимаваха с убийството на Хельн Петрович, не отидоха при Филип Картър. Вместо това късно във вторник сутринта му позвъниха и го помолиха да се отбие за неофициален разговор в кабинета на прокурора в съда на Данбъри.

— Кога бихте желали да дойда? — попита Картър.

— Колкото се може по-скоро — отвърна следователката Арлийн Вайс.

Филип погледна графика си. В ангажиментите му нямаше нещо, което да можеше да промени.

— Ще дойда около един часа — предложи той.

— Много добре.

След като затвори телефона, той се опита да се съсредоточи върху сутрешната поща. Бяха пристигнали няколко препоръки за кандидати, които смятаха да предложат на двама от най-добрите си клиенти. Поне засега тези двама не се бяха отказали от тях.

Можеше ли посредническата агенция „Колинс и Картър“ да преживее тази буря? Надяваше се. Едно нещо, което щеше да стори в

най-близко бъдеще, беше да смени името с „Филип Картьр и съдружници“.

В съседната стая се долавяха движенията на Орсини, който се нанасяше в кабинета на Ед Колинс. Не се разполагай съвсем удобно, мислеше си Филип. Беше прекалено рано да се отървава от Орсини. Засега му трябваше, но Филип вече имаше наум няколко души, с един, от които да го смени.

Почуди се дали полицията отново е разпитвала Катрин и Меган.

Позвъни на Катрин в къщи. Когато тя вдигна слушалката, той каза с весел глас:

— Аз съм. Просто исках да видя как си.

— Много мило, Филип — гласът й беше хладен.

— Има ли нещо, Катрин? — попита бързо той. — От полицията не са те беспокоили, нали?

— Не, всъщност не. Преглеждам папките на Едуин, с копия от разходните му ордери, разни такива неща. Знаеш ли какво откри Меган? — тя не дочека отговор. — От време на време Едуин е плащал по четири-пет нощувки в хотел, но след първия ден или два в хотелската му сметка не е имало никакви допълнителни разходи. Нито за питие или за бутилка вино в края на деня. Забелязал ли си това?

— Не. Не съм аз този, който би преглеждал разходните ордери на Едуин, Катрин.

— Папките, които имам, обхващат седем години назад. Има ли никаква причина за това?

— Разбира се. Толкова време се пазят счетоводни документи за ревизия. Естествено, централната данъчна служба ще се рови и в по-предишни години, ако съществува подозрение за измама.

— Забелязвам, че винаги когато Ед е бил в Калифорния, хотелските сметки са по-ниски. И често е ходил в Калифорния.

— Калифорния беше основната част от бизнеса, Катрин. Доста клиенти имахме там. Само в последните няколко години беше по-различно.

— Значи ти никога не си се замислял върху честите му пътувания до Калифорния?

— Катрин, Едуин беше главният съдружник на фирмата. И двамата винаги пътувахме там, където смятахме, че бизнесът ще върви.

— Съжалявам, Филип. Не исках да кажа, че е трявало да забележиш нещо, което аз като съпруга на Едуин в продължение на трийсет години не съм и подозирала.

— Друга жена ли?

— Вероятно.

— Толкова ти е тежко — каза Филип разпалено. — Как е Мег? При теб ли е?

— Мег е добре. Днес отсъства. Точно в деня, когато шефът ѝ я потърси по телефона.

— Свободна ли си за вечеря?

— Не, съжалявам. Ще се видя с Мак и Кайл в ресторанта — Катрин се поколеба. — Не искаш ли да се присъединиш към нас?

— Мисля, че не, благодаря. Какво ще кажеш за утре вечер?

— Зависи кога ще се върне Мег. Мога ли да ти се обадя?

— Разбира се. И по-спокойно! Не забравяй, аз съм насреща, когато имаш нужда.

Два часа по-късно разпитваха Филип в кабинета на прокурора Джон Дуайър. Следователите Боб Марън и Арлийн Вайс бяха също при Дуайър, който задаваше въпросите. Някои от тях бяха същите, които му зададе Катрин.

— В даден момент не подозирахте ли, че съдружникът ви води двойствен живот?

— Не.

— А сега как мислите?

— При онова мъртво момиче в моргата в Ню Йорк, което толкова прилича на Меган? След като самата Меган настоява за ДНК тест? Сега, разбира се, съм убеден в това.

— По графика на пътуванията му не бихте ли могли да предположите къде е могъл да има интимни връзки?

— Не, не бих могъл.

Прокурорът изглеждаше вбесен.

— Мистър Картьер, оставам с впечатлението, че всеки, който по един или по друг начин е бил близък на Едуин Колинс, се опитва да го защитава. Нека се изразя с други думи. Вярваме, че той е жив. Ако има

други връзки — особено трайни — може би сега е там. Ако не се замисляте, къде бихте казали, че може да бъде?

— Просто нямам представа — повтори Филип.

— Добре, мистър Картър — отсече Дуайър безцеремонно. — Ще ни позволите ли да прегледаме всички архиви на „Колинс и Картър“, когато сметнем за нужно, или ще се наложи да го направим с призовка?

— Бих желал наистина да прегледате архивите — отсече Филип.

— Направете каквото трябва, за да сложите край на тази ужасна история и да могат обикновените хора да продължат да живеят нормално живота си.

На път за кантората Филип Картър осъзна, че няма никакво желание да прекарва сам вечерта. От телефона в колата си той отново набра номера на Катрин. Когато тя вдигна, той каза:

— Катрин, промених решението си. Ако с Мак и Кайл можете да ме изтърпите, довечера бих желал да съм с вас.

В три часа Меган позвъни у дома от хотелската си стая. В Кънетикът трябваше да е пет и тя искаше да говори с майка си преди вечерята в „Дръмдоу“.

Разговорът беше мъчителен. Несспособна да намери думи, с които да смекчи въздействието на разказа си, тя й предаде мъчителната среща с Франсис ГROLИЪР.

— Беше ужасно — завърши тя. — Тя е съкрушена. Ани е била единственото ѝ дете.

— На колко години е била Ани, Мег? — попита майка ѝ тихо.

— Не зная. Малко по-малка от мен, струва ми се.

— Ясно. Това означава, че са били заедно от много години.

— Да, така е — съгласи се Меган, мислейки за снимките, които беше видяла. — Мамо, има и още нещо, Франсис явно мисли, че татко е жив.

— Тя не може да мисли, че е жив!

— Но мисли. Не зная нищо повече. Ще остана в този хотел, докато ми се обади. Каза, че иска да говори с мен.

— Какво повече би могла да ти каже, Мег?

— Тя все още не знае подробности за смъртта на Ани — Меган осъзна, че е прекалено изтощена психически, за да може да говори повече. — Мамо, сега ще затворя. Ако ти се удаде възможност да разкажеш на Мак всичко това, без Кайл да чуе, направи го.

Меган седеше на края на леглото. Когато се сбогува с майка си, тя се облегна на възглавницата и затвори очи.

Събуди я звънът на телефона. Тя седна, внезапно осъзнавайки, че стаята е тъмна и студена. Осветеният циферблат на часовника на радиото сочеше осем и пет. Наведе се и вдигна телефона. В собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча напрегнат и дрезгав, когато едва каза „ало“.

— Меган, обажда се Франсис ГROLИЪР. Ще дойдеш ли при мен утре сутринта колкото е възможно по-рано?

— Да — стори ѝ се обидно да я попита как се чувства. Как ли би могла да се чувствува? Затова просто каза:

— В девет часа удобно ли е?

— Да, и благодаря.

Въпреки че мъката бе изписана на лицето ѝ, на следващата сутрин Франсис ГROLИЪР се владееше, когато отвори вратата на Меган.

— Направих кафето — каза тя.

Седнаха на дивана с чаши в ръце, застанали неестествено вдървени една срещу друга. ГROLИЪР не си хабеше думите.

— Кажи ми как умря Ани — каза с категоричен глас тя. — Кажи ми всичко. Трябва да го знам.

Меган започна:

— Бях за репортаж в болницата „Рузвелт Сейнт Люк“ в Ню Йорк... — както и при разговора с майка си тя не се стремеше да бъде деликатна. Разказа ѝ за факса, който беше получила: „Грешка. Ани просто беше грешка.“

ГROLИЪР се наведе напред, а очите ѝ горяха.

— Какво според теб означава това?

— Не зная — тя продължи, без да пропуска нищо — от бележката в джоба на Ани, фалшифицираните документи на Хельн Петрович и нейната смърт до заповедта за арестуването на баща ѝ.

— Откриха колата му. Може би не знаете, че татко имаше разрешително за оръжие. Пистолетът му беше в колата и с него е била убита Хельн Петрович. Не мога и няма да повярвам, че той е могъл да отнеме нечий живот.

— Нито пък аз.

— Снощи ми казахте, че баща ми може би е жив.

— Струва ми се, че е възможно — каза Франсис Гролиър. — Меган, надявам се никога повече да не се срещаме. Би било прекалено мъчително за мен, а предполагам и за вас. Но ти и майка ти имате право на обяснение. Срещнах баща ти преди двайсет и седем години в магазина за кожени изделия „Паломино“. Той купуваше чанта на майка ти и се колебаеше между две. Помоли ме да му помогна, после ме покани на обяд. Така започна всичко.

— По това време е бил женен от три години — каза тихо Меган. — Знаех, че майка и татко бяха щастливи заедно. Не разбирам защо му е била необходима връзката с вас — тя усещаше, че думите й са обвинителни и безпощадни, но не можеше да се овладее.

— Знаех, че е женен — каза Гролиър. — Той ми показва твоята снимка, на майка ти. Привидно Едуин притежаваше всичко — чар, излъчване, ум, интелигентност. Вътрешно беше — или е — отчаяно неуверен човек. Меган, опитай се да разбереш и да му простиши. В толкова много отношения баща ти все още беше онова ранено дете, което се е страхувало, че отново ще го изоставят. Имал е нужда да знае, че съществува и друго място, където да отиде — място, където някой ще го приеме.

Очите й се изпълниха със сълзи.

— На двамата ни беше удобно. Аз го обичах, но не исках да се обвързвам с брак. Исках да бъда свободна и да стана най-добрият скулптор. За мен тази връзка беше щастлива, открита и без задължения.

— А детето не беше ли задължение, отговорност?

— Ани не беше част от плана. Когато забременях, купихме тази къща и казахме на хората, че сме съпрузи. След това баща ти беше отчаяно раздвоен в стремежа си да бъде добър баща и на двете ви и винаги страдаше от чувството, че не успява.

— Не се ли тревожеше, че може да бъде разкрит? Че някой може да го срещне, както се е случило с доведения му брат?

— Този страх му беше фиксидея. Ани растеше и задаваше все повече въпроси за работата му. Не вярваше на историята, че работи свръхсекретно за правителството. Тя започваше да става известна като авторка на туристически материали. Ти се появяваше по телевизията. Когато през ноември Едуин получи онези ужасни болки в гърдите, не пожела да постъпи в болница. Искаше да се върне в Кънетикът. Каза ми: „Ако умра, кажи на Ани, че съм изпълнявал служебния си дълг.“ Следващия път ми донесе акции за двеста хиляди долара.

Заемът срещу застраховката, помисли си Меган.

— Каза, че ако нещо се случи с него, ти и майка ти сте били добре осигурени, но не и аз.

Меган не се противопостави на Франсис Гролиър. Знаеше, че тя не съзнава, че при липса на тялото не може да бъде издаден смъртен акт. И беше уверена, че майка ѝ по-скоро ще изгуби всичко, отколкото да приеме парите, които баща ѝ е дал на тази жена.

— Кога за последен път видяхте баща ми? — попита тя.

— Той си тръгна оттук на двайсет и седми януари. Отиваше в Сан Диего да види Ани, после щеше да вземе самолета на двайсет и осми сутринта.

— Защо смятате, че още е жив? — наложи си да попита Меган, преди да си тръгне. Повече от всичко друго искаше да се махне от тази жена, която дълбоко съжаляваше и мразеше горчivo.

— Защото, когато си тръгваше, беше много притеснен. Беше разбрал нещо за помощника си, което го бе ужасило.

— За Виктор Орсини ли?

— Точно това беше името.

— Какво е разбрал?

— Не зная. Но работата не вървяла от няколко години. После имаше някаква статия в местния вестник за тържеството по случай седемдесетия рожден ден на д-р Манинг, дадено от дъщеря му, която живее на около трийсет мили оттук. Статията цитираше думите на д-р Манинг, че смята да работи още една година и да се пенсионира. Баща ти каза, че клиниката била сред клиентите му и позвъни на доктора. Искаше да предложи посредничеството си за намиране на заместник на Манинг. Този разговор го разтревожи много.

— Защо? — попита Меган настоятелно. — Защо?

— Не зная.

— Опитайте се да си спомните. Моля ви! Много е важно.

Гролиър поклати глава.

— Когато Едуин си тръгваше, последните му думи бяха: „Става прекалено тежко за мен...“ Във всички вестници пишеше за катастрофата на моста. Вярвах, че е мъртъв, и казвах на хората, че е загинал при самолетна катастрофа в чужбина. Ани не беше удовлетворена от това обяснение. Когато я посетил в апартамента ѝ през онзи последен ден, Едуин дал на Ани пари за дрехи. Шест стоточки. Очевидно не е усетил как бланката от „Дръмдоу“ с името и телефона ти е паднала от портфейла му. Намерила я след това и я запазила.

Устната на Франсис Гролиър потрепери. Гласът ѝ се прекърши.

— Преди две седмици Ани се върна. Настояваше за сваляне на картите. Позвънила ти. Ти си вдигнала с думите „Меган Колинс“ и тя затворила. Искаше да види смъртния акт на баща си. Нарече ме лъжкиня и настоя да знае къде е той. Най-накрая ѝ казах истината и я помолих да не се обажда нито на теб, нито на майка ти. Тя събори онзи бюст на Ед, който бях направила, и излезе оттук. Не я видях повече.

Гролиър се изправи, сложи ръка на камината и облегна чело на нея.

— Снощи говорих с адвоката си. Той ще ме придружи до Ню Йорк утре следобед, за да идентифицираме тялото на Ани и да уредим пренасянето му. Съжалявам за неприятностите, които това ще причини на теб и майка ти.

Меган имаше нужда да зададе един последен въпрос.

— Защо оставихте онова съобщение за татко миналата вечер?

— Защото мислех, че ако още е жив, ако линията му още не е откачена, може по навик да провери. Това беше начинът да се свързвам с него при спешност. Той имаше навика да прослушва обажданията всяка сутрин — тя отново застана с лице към Меган. — Не оставай на никого да те убеждава, че Едуин Колинс е способен да убие някого, защото не е — помълча малко. — Но той е способен да започне нов живот, в който ти и майка ти нямате място. Нито пък аз и Ани.

Франсис Гролиър се извърна отново. Не оставаше нищо повече. Меган погледна за последен път бюста на баща си и излезе, като тихо затвори вратата зад себе си.

В сряда сутринта, веднага щом Кайл се качи на училищния автобус, Мак се запъти към болницата „Вали Мемориъл“ в Трентън, Ню Джърси.

По време на вечерята снощи Кайл беше станал от масата за момент и Катрин бързо разказа на Мак и Филип за обажддането на Меган.

— Не зная нищо повече, освен че тази жена от дълги години е имала връзка с Едуин. Тя мисли, че още е жив. И мъртвото момиче, което прилича на Меган, е нейна дъщеря.

— Ти, изглежда, приемаш всичко това много спокойно — отбеляза Филип. — Или все още отказваш да го приемеш?

— Не знам вече какво изпитвам — отговори Катрин. — И се тревожа за Мег. Знаеш колко беше привързана към баща си. Когато ми се обади по телефона, в гласа й звучеше безмерна болка.

Кайл се върна и трябваше да сменят темата.

Докато шофираше по шосе 684 през Уечестър, Мак се опитваше да отклони мислите си от Меган. Едуин Колинс и „татковото момиче“ бяха голяма любов. Той знаеше, че последните месеци, откакто се смяташе, че баща й е мъртъв, бяха ад за нея. Колко пъти Мак искаше да я накара да сподели всичко с него, да не го задържа в себе си. Може би трябваше да настоява и да преодолее тази нейна въздържаност. Господи, колко време беше изгубил в утешаване на собствената си гордост, след като Джинджър го напусна.

Най-сетне сме честни, каза си той. Всекиму бе ясно, че обвързването с Джинджър бе грешка. Усети го, когато обявиха годежа си. Мег събра смелост да му го каже открито, а беше само на деветнайсет години. В писмото си му бе писала колко го обича и че той трябва да знае, че тя е единственото момиче за него.

„Изчакай ме, Мак“, завършваше тя писмото си.

Отдавна не се беше сещал за това писмо. Сега откри, че мисли много за него.

Невъзможно бе двойственият живот на Едуин да не стане публична тайна, когато идентифицират трупа на Ани. Щеше ли Катрин да реши, че не желае повече да живее там, където всички познават Ед, че трябва да започне нов живот някъде другаде? Можеше и така да стане, особено ако изгубеше „Дръмдоу“. Това щеше да означава, че Мег също нямаше да бъде тук. При тази мисъл кръвта на Мак изстинага.

Човек не може да промени миналото си, мина му през ума, но може да направи нещо за бъдещето си. Откриването на Едуин Колинс, ако още е жив, или на това, което се е случило с него, ако не е жив, щеше да освободи Мег и Катрин от терзанията на несигурността. Намирането на лекаря, с когото може би Хельн Петрович е имала връзка като секретарка в „Даулинг“, можеше да се окаже първата стъпка към разкриването на убийството.

Мак обичаше да шофира. Това беше подходящо време за размисъл. Днес обаче мислите му бяха в беспорядък, изпълнени с нерешени проблеми. Пътуването през Уечестър към моста Тапан Зий му се стори по-дълго от обикновено. Мостът, откъдето започна всичко преди повече от десет месеца.

Оттам до Трентън имаше още час и половина път. Мак пристигна в болницата „Вали Мемориъл“ в десет и половина и потърси директора.

— Вчера се обаждах по телефона и ми казаха, че ще мога да се срещна с него.

Фредерик Шулер беше стегнат мъж на около четирийсет и пет години с топла усмивка, която контрастираше със сериозното му изражение.

— Чувал съм за вас, доктор Макинтайър. Предполагам, че работата ви върху терапията на човешките гени става все по-интересна.

— Интересна е — съгласи се Мак. — На път сме да открием метод за предотвратяване на огромен брой болести. Най-трудното е да запазим търпение, докато се изпробва и се отчетат грешките, когато толкова много хора очакват отговорите.

— Съгласен съм. Не притежавам подобно търпение и затова от мен не излезе добър изследовател. Което означава, че след като

жертвуват един ден, за да дойдете дотук, имате сериозна причина. Секретарката ми каза, че не търпи отлагане.

Мак кимна. Доволен беше, че стигнаха до същността.

— Тук съм заради скандала в клиниката „Манинг“.

Шулер се намръщи.

— Положението наистина е ужасно. Не мога да повярвам, че една жена, която е работила като секретарка в нашия център „Даулинг“, е успяла да измами специалисти, че е ембриолог. Някой е оплел конците в случая.

— Или някой е обучил една много възприемчива ученичка, въпреки че очевидно не я е обучил достатъчно добре. В онази лаборатория се установяват много проблеми, и то сериозни проблеми като възможно погрешно маркиране на епруветки със замразени ембриони или дори умишленото им увреждане.

— Ако има области, които трябва да бъдат обследвани на национално равнище, то изкуственото възпроизвеждане е първата от тях. Съществува огромен потенциал за грешки. При оплождане на яйцеклетка с чужда сперма и при успешно имплантиран ембрион се ражда дете, чиято генетична структура е петдесет процента по-различна от онова, което родителите с право очакват. Детето може генетически да е наследило медицински усложнения, които не могат да бъдат предвидени. То... — той мълкна отведенъж. — Извинете, на вас ли точно ще обяснявам. С какво мога да ви бъда полезен?

— Меган Колинс е дъщеря на Едуин Колинс — человека, когото обвиняват за назначаването на Хельн Петрович с фалшиви документи. Мег е телевизионен репортър от Трети канал в Ню Йорк. Миналата седмица тя е говорила с шефа на центъра „Даулинг“ за Хельн Петрович. Явно някои от колегите на Петрович смятат, че тя е имала връзка с лекар от тази болница, но не знаят с кого. Опитвам се да помогна на Меган да го открием.

— Петрович не е ли напуснала „Даулинг“ преди повече от шест години?

— Преди почти седем години.

— Осъзнавате ли колко голям е медицинският ни персонал тук?

— Да — каза Мак. — И зная, че имате консултанти, които не се числят към вас, но идват редовно. Търся игла в купа сено, но на този етап, когато следователите са убедени, че Едуин Колинс е убиецът на

Петрович, можете да си представите с какво отчаяние дъщеря му иска да знае дали съществува някой, който има причина да я убие.

— Да, разбира се — Шулер започна да си води записи. — Имате ли представа колко време Петрович може би се е срещала с този лекар?

— Както подразбирам, година-две, преди да се премести в Кънетикът. Но това е само предположение.

— Все пак е някаква отправна точка. Да видим архивите за трите години, през които е работила в „Даулинг“. Смятате, че този човек ѝ е помогнал да придобие достатъчно умения, за да се престори на професионалист?

— Отново само предполагам.

— Добре. Ще се погрижа да бъде съставен списък. Няма да пропуснем и хората си, които работят върху ембрионални изследвания и в лабораториите. Не всички лаборанти имат висше медицинско образование, но знаят занаята си — той се надигна. — Какво ще правите с този списък? Ще бъде твърде дълъг.

— Мег ще се порови в личния живот на Хельн Петрович. Ще събере имена на нейни приятели и познати от румънската общност. Ще сравним имената от нейния списък с този, който вие ще ми изпратите.

Мак бръкна в джоба си.

— Това е копие на списък с имената на всички работещи в клиниката „Манинг“ по времето, когато Хельн е работила там. Бих искал да ви го оставя. Ще се радвам, ако най-напред проверите имената в компютъра си.

Той се изправи.

— Доста обемна работа е и оценявам вашето съдействие.

— Може би ще отнеме няколко дни, но ще събера информацията, която ви трябва — обеща Шулер. — Да ви я изпратя ли?

— По-добре направо на Меган. Ще ви оставя нейния адрес и телефонния ѝ номер.

Шулер го изпрати до вратата на кабинета си. Мак слезе с асансьора. Когато стъпи в коридора, той мина покрай едно момче на годините на Кайл, което беше в инвалидна количка. Церебрална парализа, помисли си Мак. Едно от заболяванията, което се опитваха да овладеят чрез генна терапия. Момчето му се усмихна лъчезарно.

— Здравей. Лекар ли си?

— От онези, които не лекуват пациенти.

— От моите знаци.

— Боби! — възпротиви се майка му.

— Имам син на твоите години, който чудесно би се разбирал с теб — Мак погали детето по косата.

Часовникът над бюрото в приемната показваше единайсет и петнайсет. Мак реши да си вземе сандвич и сок от кафето до приемната и да хапне в колата, докато кара. Така щеше да стигне в лабораторията най-късно в два следобед и можеше да поработи.

Реши, че след като си минал покрай дете в инвалидна количка, не бива да губиш много време, щом работата ти е да разкриваш тайните на генното инженерство.

Ако не друго, предишния ден поне бе спечелил стотина долара от превозване на клиенти. Това беше единственото успокоение, което Бърни успя да измисли при събуждането си в сряда сутринта. Беше си легнал в полунощ и беше спал непробудно, защото беше изморен. Но сега се чувстваше добре. Този ден сигурно щеше да бъде хубав. Може би дори щеше да види Мег.

За жалост майка му беше в отвратително настроение.

— Бърнард, половината нощ изкарах будна заради ужасния синузит. Не спрях да кихам. Искам да оправиш ония стъпала и да укрепиш парапета, за да мога да слизам в мазето. Сигурна съм, че не пазиш чисто и че там се натрупва прах.

— Мамо, не ме бива да поправям неща. Цялото стълбище е паянтово. Усещам и други стъпала, които се клатят. Искаш да пострадаш ли?

— Не мога да си го позволя. Кой иначе ще поддържа ред в тая къща? Кой ще ти готови? Кой ще те пази да не се забъркваш в неприятности?

— Имам нужда от теб, мамо.

— Сутрин човек трябва да яде. Винаги ти правя хубава закуска.

— Знам, мамо.

Днес овесената каша беше блудкова и изстинала и му напомняше на затворническа храна. Въпреки това Бърни послушно обра купата с лъжицата и изпи чашата с ябълков сок.

Почувства облекчение, когато даде на заден по улицата и махна на мама за довиждане. Доволен беше, задето тя се хвана на думите му, че има и други разнебитени стъпала. Една нощ преди десет години тя беше казала, че на другия ден ще провери дали в мазето се поддържа ред.

Знаеше, че не бива да допуска това отново. Току-що си беше купил първия полицейски радиоскенер. Мама щеше да разбере, че струва скъпо. Тя мислеше, че долу има само един стар телевизор, на който той гледа програмите, след като тя си легне, за да не й пречи.

Мама никога не проверяваше извлеченията от кредитната му карта. Твърдеше, че той трябва да се научи сам да се грижи за себе си. Подаваше му и телефонната сметка неразпечатана, защото никога не се обаждала на никого. Тя нямаше представа колко пари харчи той за апаратура.

Онази нощ, когато чу дълбокото й хъркане и знаеше, че спи здраво, той разхлаби стъпалата. Тя падна доста лошо. Бедрото й беше счупено. Месеци наред я обслужваше на легло. Но си струваше. Мама да слезе отново долу? Не и след това, което й се случи!

Бърни неохотно реши да поработи поне сутринта. Майката на Меган беше казала, че тя ще се върне днес. Това можеше да означава „по което и да е време днес“. Нямаше как да позвъни и отново да се представи за Том Уайлър. Меган можеше вече да се е обадила в телевизията и да е разбрала, че Том Уайлър не я е търсил.

Не му вървеше с клиенти. Стоеше близо до изхода за багаж при останалите нелегални таксиметраджии и до изисканите шофьори на лимузини, които държаха табелки с имената на клиенти.

Той се приближаваше до пътниците, които слизаха с ескалатора.

— Чиста кола, по-евтино от такси, с добър шофър — усещаше устните си вдървени от постоянната усмивка.

Неприятното беше, че управата на летището беше поставила прекалено много табелки с предупреждения към пътниците да не вземат таксита, нерегистрирани от Комисията за превозни услуги. Много хора го гледаха, понечвайки да кажат „да“ и после променяха намерението си.

Една старица му позволи да пренесе куфарите й до тротоара и каза, че ще го изчака, докато докара колата си. Той направи опит да занесе куфарите до колата, но тя му кресна да ги остави на земята.

Хората се обърнаха и го изгледаха.

Ако беше сам с нея! Опитваше се да му създаде неприятности, когато той се стремеше просто да бъде учтив. Естествено, не искаше да привлича вниманието върху себе си, затова само каза: „Добре, госпожо. Веднага ще докарам колата.“

Когато след пет минути се върна, нея я нямаше.

Това му стигаше, за да побеснее. Днес нямаше да вози разни идиоти. Пренебрегвайки едно семейство, което го попита за тарифата му до Манхатън, той потегли, пресече централния паркинг и след като плати таксата на моста Трайбъроу, избра отклонението за Бронкс — това, което водеше към Нова Англия.

Към дванайсет вече обядваше с хамбургер и бира в бара на „Дръмдоу“, където барманът Джо го поздрави като стар клиент.

В сряда сутринта Катрин отиде в „Дръмдоу“ и работи в кабинета си до единайсет и половина. За обяд имаше двайсет резервации. Дори и да дойдеха още посетители, тя знаеше, че Тони ще се справи в кухнята. Тя щеше да се приbere у дома и да продължи с папките на Едуин.

Минавайки покрай рецепцията, хвърли поглед към бара. Там седяха десет-дванайсет души и неколцина си бяха поръчали, от менюто. Не беше зле за делничен ден. Без съмнение бизнесът се раздвижваше. Обедните часове най-много се доближаваха до посещаемостта преди рецесията.

Но това още не означаваше, че ще може да се закрепи. Тя се качи в колата си, укорявайки се, че не изминава пеша краткото разстояние между „Дръмдоу“ и собствения си дом. „Винаги бързам, помисли си, но за съжаление скоро няма да има закъде.“

Бижутата, които беше заложила в понеделник, донесоха далеч по-малко от онова, което беше очаквала. Един бижутер ѝ беше предложил да вземе всичко на консигнация, но я предупреди, че пазарът е почти мъртъв.

— Това са прекрасни неща беше казал. — И пазарът ще се оправи. Освен ако парите не ви трябват точно сега, не ви препоръчвам да продавате.

Тя не беше продала. Давайки ги в заложната къща „Провидънт Лоун“, получи достатъчно пари да плати тримесечния данък на „Дръмдоу“. Но след три месеца пак трябваше да плаща. На бюрото ѝ имаше съобщение от един настойчив агент по недвижими имоти. „Не бихте ли искали да продадете «Дръмдоу»? Може да се намери купувач.“

„Тоя хищник иска да използва нещастието ми, за да ме купи — мислеше си Катрин, докато минаваше по чакълестата настилка към изхода на паркинга. — И може би ще се наложи да приема.“ За секунда спря и погледна „Дръмдоу“. Баща ѝ го беше създал по подобие на едно имеение в Дръмдоу, което навремето му изглеждало толкова

великолепно, че не вярвал някой да се осмели да престъпи прага му, освен богаташите. „Готов бях на всякаква работа, само и само да вляза вътре — беше казал на Катрин. — Току надничах през вратата на кухнята да зърна и другите стаи. Един ден семейството беше излязло и готвачката реши да ме зарадва. Искаш ли да разгледаш и останалата част? — попита ме тя. Катрин, онази добра жена ми показва цялата къща. А сега ние имаме същата.“

В гърлото ѝ заседна буца, докато гледаше изящното имение в стил осемнайсети век, с красивите прозорци и здравата резбована дъбова врата. Винаги ѝ се струваше, че баща ѝ се спотайва някъде вътре — като добрия дух, който все още гордо се разхожда и все още обича да си почива пред камината в дневната.

„Той няма да ми даде мира, ако го продам“, помисли си тя и натисна газта.

Когато отключваше вратата на къщата, телефонът звънеше. Побърза да вдигне слушалката. Обаждаше се Меган.

— Мамо, само две думи, че бързам. Трябва да се качвам на самолета. Тази сутрин отново се срещнах с майката на Ани. Довечера отлета с адвоката си за Ню Йорк, за да идентифицира трупа. Ще ти разказвам, като се прибера. Ще съм вкъщи към десет.

— Тук ще си бъда. О, Мег, извинявай! Шефът ти, Том Уайкър, искаше да му се обадиш. Не се сетих да ти кажа вчера, когато говорихме.

— Тъй или иначе, щеше де е прекалено късно, за да го намеря в кабинета му. Защо не му се обадиш сега и да му обясниш, че утре ще му звънна? Сигурна съм, че не ме е търсил да ми предлага работа. Трябва да побързам. Целувам те.

„Работата ѝ означава толкова много за нея — смъмри се сама Катрин. — Как можах да забравя за обаждането на мистър Уайкър?“ Тя прелисти бележника си, за да намери телефонния номер на Трети канал.

„Странно, той не ми даде директния си номер“, мислеше си тя, докато чакаше телефонистката да я свърже със секретарката на Уайкър. После се сети, че Меган, естествено, го знае.

— Сигурна съм, че ще иска да говори с вас, мисис Колинс — каза секретарката, когато ѝ съобщи името си.

Катрин се бе запознала с Уайкър преди около година, когато Меган я развеждаше из сградата на компанията. Беше ѝ харесал, въпреки че, както впоследствие бе заявила, „не бих посмяла да му се мяркам пред очите, ако здраво съм оплескала нещо“.

— Как сте, мисис Колинс, и как е Мег? — каза Уайкър още с вдигането на слушалката.

— Благодаря, добре — тя обясни защо се обажда.

— Но аз не съм говорил вчера с вас — каза той.

Господи, дали не полудявам и аз?

— Мишър Уайкър, някой се обади под вашето име. Нареждали ли сте на някого да позвъни у нас?

— Не. Какво по-специално ви каза този човек?

Катрин усети ръцете си да изстиват и да се изпотяват.

— Искаше да знае къде е Мег и кога ще се прибере — все още със слушалката в ръка, тя се строполи в един стол. — Мишър Уайкър, някой снимаше Меган иззад къщата ни онази нощ.

— Полицията знае ли?

— Да.

— Тогава им съобщете и за това обаждане. И моля ви, обадете ми се, ако пак се повтори. Кажете на Мег, че ни липсва.

И наистина им липсваше! Тя знаеше, че е така, и гласът му беше истински загрижен. Катрин осъзна, че Мег щеше да даде на Уайкър изключителните права върху онова, което е научила в Скотсдейл за мъртвото момиче, приличащо на нея.

Нямаше как да се скрие от информационните средства. Мег каза, че утре Франсис Гролиър ще дойде в Ню Йорк, за да идентифицира трупа на дъщеря си.

— Мисис Колинс, добре ли сте? Катрин взе решението.

— Да, и има нещо, което трябва да узнаете преди всички останали. Вчера Мег отиде в Скотсдейл, Аризона, за да...

Тя му каза всичко, което знаеше, после отговори на въпросите му. Последният беше най-тежък.

— Като човек, който прави новини, трябва да ви задам този въпрос, мисис Колинс. Какво изпитвате към мъжа си сега?

— Не знам какво изпитвам към мъжа си — отвърна Катрин. — Но зная, че ужасно много съчувствам на Франсис Гролиър. Нейната дъщеря е мъртва. Моята е жива и довечера ще бъде при мен.

Когато затвори слушалката, Катрин влезе в дневната и седна на масата, върху която папките все още лежаха разтворени, както ги беше оставила. Започваше да я мъчи тъпа, постоянна болка в главата.

Входният звънец меко иззвъння. За бога, дано не са от прокуратурата или пък някакви репортери — мислеше си тя, докато вдървено се надигаше.

През прозореца на хола виждаше един висок човек, застанал пред вратата. Кой? Тя успя да зърне лицето му. Изненадана отвори вратата.

— Здравейте, мисис Колинс — каза Виктор Орсини. — Извинявам се. Трябаше да се обадя, но минавах наблизо и реших да се отбия. Надявам се някои документи, които ми трябват, да са в папките на Едуин. Имате ли нещо против да ги прегледам?

Меган летеше с полет 292 на „Америка Уеет“, който излиташе от Финикс в 1,25 и пристигаше в Ню Йорк в осем и пет вечерта. Беше доволна, че седи до прозореца. Седалката в средата не беше заета, но жената от другата страна изглеждаше приказлива.

За да се освободи от нея, Мег отпусна назад седалката и затвори очи. Припомняше си всяка подробност от срещата с Франсис Гролиър. Премисляйки всичко отново, чувствата ѝ я люшкаха като ураган — от едната крайност към другата.

Гняв към баща ѝ. Гняв към Франсис.

Ревност, че е имало и друга дъщеря, която баща ѝ е обичал.

Любопитство към Ани. „Тя е пищела материали за туристически обекти. Трябва да е била интелигентна. Приличала е на мен. Била ми е половин сестра. Все още е дишала, когато са я сложили в линейката. Бях при нея, когато умря, без изобщо да съм подозирала, че съществува.“

Съжаление към всички: към Франсис Гролиър и Ани, към майка си и самата себе си. И към баща си. Може би един ден ще го види с очите на Франсис. Раненото малко момче, което не е изпитвало сигурност, докато не е имало място, където да отиде — място, където е било желано.

И все пак баща ѝ бе имал два дома, където бяха го обичали. Нуждал ли се е и от двата, за да компенсира онези два от детството си

— местата, където не е бил нито обичан, нито желан?

Бяха започнали да сервират. Меган си поръча чаша червено вино. Отпиваше по малко и по тялото ѝ започна да се разлива приятна топлина. Хвърли поглед встрани. За щастие, жената беше потънала в книгата си.

Сервираха обеда. Меган не беше гладна, но въпреки това изяде салатата и кифличката с кафето. Главата ѝ започна да се избистря. Извади бележник от ръчната си чанта и започна да си води бележки, докато пиеше втората чаша кафе.

Онзи лист с името и телефонния ѝ номер беше предизвикал сблъсъка между Франсис и Ани с нейното желание да узнае истината. „Франсис каза, че Ани ми е позвънила и е затворила телефона; когато аз съм вдигнала. Само ако беше говорила с мен тогава! Никога нямаше да дойде в Ню Йорк. И сега щеше да е жива.“

Кайл явно беше видял Ани в колата, която е карала в Нютаун. Дали някой друг я беше видял?

„Дали Франсис ѝ е казала къде работеше татко?“ — помисли си Меган и си записа въпроса.

„Доктор Манинг. Според Франсис татко е бил разтревожен след разговора си с него в деня, преди да изчезне. Според вестниците доктор Манинг твърди, че разговорът е бил приятелски. Тогава от какво се е притесnil татко?“

Виктор Орсини. Той ли беше ключът към всичко това? Франсис каза, че татко е бил ужасен от нещо, което е разбраł за него.“

Орсини. Меган подчертала името му с три черти. Беше започнал работа в компанията по времето, когато Хельн Петрович е била представена като кандидат в „Манинг“. „Дали тук не се крие някакъв отговор?“

Последната бележка, която Меган направи, се състоеше от четири думи: татко жив ли е?

Самолетът кацна в осем часа, точно навреме. Когато Меган сваляше предпазния колан, жената от другата страна затвори книгата си и се обърна към нея.

— Едва сега се сещам — каза тя щастлива. — Аз съм пътнически агент и разбирам, че щом не ви се говори, не бива да ви беспокоят. Но бях сигурна, че сме се срещали някъде. Миналата година бях на

конференцията по туризъм в Сан Франциско. Вие сте Ани Колинс, авторката на туристически брошури и статии, нали?

Бърни седеше на бара, когато Катрин хвърли един поглед на път за вкъщи. Той видя отражението ѝ в огледалото, но веднага извърна очи и вдигна менюто, когато тя погледна към него.

Не искаше да го забележи. Нямаше нищо добро в това хората да ти обръщат специално внимание. Можеха да започнат да задават въпроси. Само от хвърления в огледалото поглед заключи, че майката на Меган изглежда умна жена. Не можеше лесно да я прекараши.

Къде беше Меган? Бърни си поръча още една бира и после се запита дали барманът Джо не го гледа с онова изражение на лицето, което добиваха ченгетата, когато го спираха и го питаха каква работа има наоколо.

Само да кажеше: „Ами просто се мотая тук“, и щяха да го засипят с въпроси. „Зашо? Кого познаваш в тоя край? Идваш ли често насам?“

Той не желаеше хората тук дори да си помислят да му задават подобни въпроси.

Най-голямото постижение беше, когато хората свикваха да те виждат. Свикне ли човек да вижда някого непрекъснато, вече изобщо не го забелязва. С психиатъра на затвора си бяха говорили за тия работи.

Някакъв вътрешен глас го предупреждаваше, че ще е опасно отново да се крие в гората зад къщата на Меган. Когато онова хлапе се беше разкрещяло така, сигурно бяха извикили ченгетата. Може би и сега държаха къщата под око.

Но след като той нямаше шанс да се среща с Меган в службата, тъй като тя беше в отпуска, нито пък да се приближи до къщата ѝ, как щеше да я вижда?

Докато отпиваше от втората бира, отговорът го озари — толкова лесен, толкова прост.

Това не беше просто ресторант. Това беше хотел-ресторант. Хората нощуваха тук. Отвън имаше табела, която гласеше „Има свободни легла“. Къщата на Меган трябваше добре да се вижда през прозорците откъм юг. Ако наемеше стая, можеше да идва и да си

отива, без никой нищо да си помисли. Щеше да бъде нормално колата му да е тук цяла нощ. Можеше да каже, че майка му е в болница и след няколко дни ще бъде изписана, затова търси някое тихо местенце, където да си почине и да не си готови сам.

— Стайте скъпи ли са? — попита той бармана. — Трябва да намеря нещо за майка ми, където да може да се възстанови, нали разбираш? Вече не е болна, но е малко слаба и не може сама да се грижи за себе си.

— Стайте са чудесни — каза Тони. — Само преди две години е правен ремонт. Точно сега не са скъпи. Понеже е едно никакво време. След около три седмици, към Деня на благодарността, цените се вдигнат и остават високи до края на ски сезона. После отново падат и са поносими до април-май.

— Мама обича слънцето.

— Зная, че половината стаи са празни. Говори с Вирджиния Мърфи. Тя е помощничката на мисис Колинс и се занимава с всичко.

Стаята, която избра Бърни, беше повече от задоволителна. От южната страна на сградата, с изглед към къщата на Колинсови. Дори и след всичките покупки на апаратура той не беше наблизил лимита на кредитната си карта. Можеше дълго да остане тук.

Мърфи го прие с приятна усмивка.

— Кога ще се нанесе майка ви, мистър Хефернън? — попита тя.

— Най-рано след няколко дни — обясни Бърни. — Искам да използвам стаята, докато излезе от болницата. Всекидневното шофиране от Лонг Айънд и обратно е ужасно дълго.

— Така е, пък и движението е доста натоварено. Имате ли багаж?

— Ще го донеса по-късно.

Бърни се прибра вкъщи. След вечеря каза на мама, че шефът му настоява да закара колата на един клиент до Чикаго.

— Няма да ме има три-четири дни, мамо. Колата е нова и скъпа и не искат да я карам много бързо. Ще се върна с автобуса.

— Колко ще ти платят за това?

Бърни каза първата цифра, която му дойде наум.

— Двеста долара на ден, мамо.

Тя изсумтя презрително.

— Само като си помисля как се трепех да те издържам и не получавах почти нищо и как ти получаваш двеста долара на ден, за да

караш някаква луксозна кола.

— Искат да тръгна тая вечер — Бърни влезе в спалнята и хвърли няколко дрехи в черния пластмасов куфар, който мама беше купила при някаква разпродажба преди много години. Не изглеждаше толкова лош. Мама го беше измила.

Погрижи се да вземе достатъчно видеокасети за камерата си, всичките си обективи и безжичния си телефон.

Сбогува се с мама, но не я целуна. Никога не се целуваха. Мама нямаше доверие на целувките. Както обикновено, тя застана на вратата да го изпрати.

Последните ѝ думи бяха:

— И не се забърквай в неприятности, Бърнард.

Меган стигна у дома преди десет и половина. Майка ѝ беше оставила сирене, бисквити и грозде на масичката за кафе в дневната, както и вино в съд с лед.

— Мислех си, че ще ти трябва нещо да се подкрепиш.

— Да. Веднага слизам. Искам само да се преоблека.

Тя качи чантата си горе, облече си пижамата, наметна халата и обу пантофи, изми си лицето, среса си косата и я върза отзад с един ластик.

— Така е по-добре — каза тя, когато се върна в дневната. — Имаш ли нещо против да не говорим за всичко това тази вечер? Знаеш най-важното. Татко и майката на Ани са имали връзка в продължение на двайсет и седем години. За последен път са се видели, когато той е тръгнал за вкъщи, но така и не се прибра. Тя и адвоката ѝ ще летят в 11,25 през нощта от Финикс. Ще бъдат в Ню Йорк утре около шест сутринта.

— Защо не е изчакала до утре? Защо трябва да лети цяла нощ?

— Предполагам, че иска да остане в Ню Йорк възможно най-кратко време. Предупредих я, че полицията ще иска да я види и вероятно средствата за масова информация ще се стремят обширно да отразят всичко.

— Мег, надявам се да съм постъпила правилно — Катрин се поколеба. — Казах на Том Уайлър за пътуването ти до Скотсдейл. Предадоха репортаж за Ани в новините в шест и съм сигурна, че ще го

повторят в единайсет. Мисля, че бяха възможно най-мили към теб и мен, но репортажът е доста мъчителен. Освен това изключих звънеща на телефона и включих телефонния секретар. Неколцина репортери дойдоха дотук, но аз видях колите им и не отворих. Ходили са и в хотела, но Вирджиния им казала, че отсъствам от града.

— Доволна съм, че си предоставила всичко на Том — каза Мег.
— Удоволствие беше да работя за него. Искам той да има правата над всичко това — тя се опита да се усмихне на майка си. — Ти си много смела.

— Трябва да намерим сили да издържим. Мег, той не е звънял вчера. Сега осъзнавам, че този, който се е обаждал, се е опитвал да разбере къде си. Обадих се в полицията. Ще държат къщата под око и редовно ще обхождат гората — Катрин не издържа повече. — Мег, страхувам се за теб.

Мег недоумяваше кой ли би могъл да използва името на Том Уайлър.

— Мамо, не знам какво става. Нали си включила алармата?

— Да.

— Тогава да гледаме новините.

Едно бе да проявиш смелост, а съвсем друго да знаеш, че неколкостотин хиляди души гледат репортаж, който разнищва твоя личен живот.

Тя гледаше и слушаше как Джоел Адисън, водещият късните новини на Трети канал, започна предаването си с подходящото сериозно изражение.

— Както вече съобщихме по време на новините в шест, Едуин Колинс, който е безследно изчезнал от 28 януари и е заподозрян в случая с клиниката „Манинг“, е бащата на младата жена, убита в Манхатън при нападение с нож преди дванайсет дни. Мистър Колинс... който е и баща на Меган Колинс от нашия новинарски екип... заповед за арестуване... имал две семейства... известен в Аризона като съпруга на прочутата скулпторка Франсис Гролиър...

— Очевидно са правили и самостоятелно разследване — каза Катрин. — Това не съм им го казвала.

Най-накрая пуснаха реклама.

Мег изключи телевизора с дистанционното и екранът угасна.

— Майката на Ани ми каза, че когато последния път бил в Аризона, татко изглеждал ужасен от нещо, което бил научил за Виктор Орсини.

— За Виктор Орсини!

Изненадата в гласа на майка ѝ стресна Мег.

— Да. Защо? Да не би нещо да се е появило около него?

— Днес беше тук. Поиска да прегледа папките на Едуин.

Твърдеше, че сред тях имало документи, които му трябват.

— Взе ли нещо? Да не си го оставила сам с папките?

— Не. Или може би само за минута-две. Беше тук около час. Когато си тръгваше, ми се стори разочарован. Попита дали това са всички папки, които сме донесли вкъщи. Мег, той ме помоли засега да не казвам нищо на Филип за идването му тук. Обещах му, макар че не зная как да разбирам всичко това.

— Това, което аз разбирам, е, че има нещо в тези папки, което той не би искал ние с теб да намерим — Мег се изправи. — Предлагам ти да си лягаме. Уверявам те, че утре журналистите отново ще бъдат тук, а ние с теб трябва да прекараме деня си над тези папки.

Тя млъкна и след това добави:

— Само да знаехме какво всъщност търсим.

Бърни беше на прозореца в стаята си в „Дръмдоу“, когато Мег се прибра у дома. Камерата му беше заредена с телеобектива и той започна да снима, щом тя запали лампата в стаята си. Въздъхна от удоволствие, когато тя свали сакото и разкопча блузата си.

После Мег се приближи и пусна щорите, но не докрай, така че на моменти той успяваше да я снима, докато се движеше из стаята и се събличаше. Зачака с нетърпение, когато тя явно слезе на долния етаж. Не можеше да види в коя част на къщата е. Това, което забеляза, го накара да осъзнае колко умно е постъпил. През двайсет минути покрай къщата на Колинсови бавно минаваше патрулна кола. Освен това зърна фенерчетата, които осветяваха гората. Ченгетата знаеха за него. И го търсеха.

Какво ли щяха да кажат, ако разберяха, че той е тук и ги наблюдава, и им се смее? Трябваше да внимава. Търсеше начин да

срещне Меган, но сега осъзна, че това не може да стане край къщата ѝ. Трябваше да чака, докато тя тръгне нанякъде с колата си. А когато я видеше да се запътва към гаража, трябваше просто да слезе бързо, да се качи в своята кола и да бъде готов да потегли след нея веднага щом тя минеше покрай хотела.

Щеше да се види насаме с Меган, да говори с нея като с истински приятел. Искаше да гледа как устните ѝ се извиват нагоре, когато се усмихваше, движенията на тялото ѝ като тези сега, когато сваляше сакото и разкопчаваше блузата си.

Меган щеше да разбере, че той никога няма да я нарани. Той просто искаше да бъдат приятели.

Тази нощ Бърни почти не спа. Беше толкова интересно да гледа как ченгетата се разкарват напред-назад.

Напред-назад.

Напред-назад.

Филип се обади пръв във вторник сутринта.

— Чух новините снощи и тази сутрин всички вестници са пълни. Мога ли да мина за няколко минути?

— Разбира се — каза Катрин. — Ако успееш да си пробиеш път през журналистите. Обсадили са къщата.

— Ще мина отзад.

Беше девет часът. Мег и Катрин закусваха.

— Чудя се дали няма нещо ново — каза Катрин. — Филип беше разтревожен.

— Не забравяй, че не бива да му споменаваш нищо за вчерашното идване на Виктор Орсини — предупреди я Мег. — Във всеки случай бих искала да проверя някои неща около него.

Когато Филип пристигна, стана ясно, че е много разтревожен.

— Бомбата избухна, ако тази метафора е подходяща — каза той.

— Вчера беше заведено първото дело. Едно семейство, което е плащало за съхранението на десет ембриона в клиниката „Манинг“, е било уведомено, че там има само седем. Явно Петрович е правела много грешки и е подправяла документите, за да ги прикрива. „Колинс и Картьер“ са посочени като под ответници заедно с клиниката.

— Не зная какво да кажа, освен че много съжалявам — промълви Катрин.

— Не трябваше да ви казвам. Това дори не е причината, поради която съм тук. Видяхте ли интервюто с Франсис ГROLИЪР от летище Кенеди тази сутрин?

— Да — отговорът дойде от Мег.

— Тогава какво ще кажете за твърдението й, че според нея Едуин е жив и може да е започнал съвсем нов живот?

— Изобщо не вярвам — каза Меган.

— Трябва да ви предупредя за едно нещо: Джон Дуайър е напълно убеден, че Ед се крие някъде, и на следващия разпит ще ви изтормози с въпросите си. Мег, когато видях Дуайър във вторник, той направо ме обвини, че пречи на правосъдието. Зададе ми един

хипотетичен въпрос: ако приемем, че Ед е имал някъде връзка, къде според мен би могло да бъде това? Явно си знаела къде да търсиш.

— Филип — каза Меган. — Нали не се опитваш да твърдиш, че баща ми е жив и че знам къде бих могла да го намеря?

От обичайното весело и самоуверено поведение на Картър нямаше и следа.

— Мег — каза той. — Изобщо не вярвам, че знаеш къде да намериш Едуин. Но онази Гролиър го е познавала толкова добре — той мълкна, осъзнавайки ефекта от думите си. — Простете ми.

Меган знаеше, че Филип Картър е прав и че прокурорът със сигурност ще я разпитва как е разбрала, че трябва да отиде в Скотсдейл.

Когато той си отиде, Катрин каза:

— И Филип се изтормози.

След час Меган се опита да позвъни на Стефани Петрович. Все още никой не отговаряше. Тя се обади в службата на Мак, за да разбере дали се е свързал с нея.

Когато Мак ѝ разказа за бележката, оставена от Стефани, Меган каза безцеремонно:

— Мак, тази бележка е заблуда. Стефани не може да е тръгнала с този човек по свое желание. Видях реакцията ѝ, когато ѝ предложих да го потърси за издръжка на детето. Тя се страхува до смърт от него. Мисля, че е по-добре адвокатът на Хельн Петрович да я обяви за изчезнала.

Още едно мистериозно изчезване, мислеше си Меган. Днес вече беше твърде късно да ходи с кола до южната част на Ню Джърси. Щеше да отиде утре, като тръгне на разсъмване. Така може би щеше да се откопчи от журналистите.

Искаше да види Чарлс Потърс и да го помоли да я пусне да разгледа къщата на Петрович. Искаше да се срещне със свещеника, който беше отслужил заупокойната молитва за Хельн. Той очевидно познаваше румънките, които бяха дошли в църквата.

Съществуващата вероятност Стефани, младата жена, която всеки момент щеше да роди, да знае неща за леля си, което представлява опасност за убиеца на Хельн Петрович.

Следователите Боб Марън и Арлийн Вайс поискаха и получиха разрешение от прокуратурата на Манхатън да разпитат Франсис Гролиър в четвъртък към обяд.

Адвокатът й Мартин Фокс, среброкос старец към седемдесетте, бивш съдия, седеше до нея в апартамента на хотел „Дорал“, на няколко пресечки от патологията. Фокс веднага отхвърляше въпросите, които смяташе за неуместни.

Франсис беше ходила в мортата и бе разпознала трупа на Ани. Той щеше да бъде пренесен със самолет до Финикс, където щеше да чака агент от едно погребално бюро в Скотсдейл. Мъката неумолимо се беше врязала по лицето ѝ, което сега приличаше на някоя от нейните скулптури, но тя се владееше.

Отговори на същите въпроси, които ѝ бяха задали детективите от отдел „Убийства“ в Нюйоркската полиция. Не познаваше човек, който да придружава Ани до Ню Йорк. Ани нямаше врагове. Не желаеше да говори за Едуин Колинс, с изключение на това да потвърди убеждението си, че съществува вероятността той да е решил да изчезне.

— Изразявал ли е някога желание да живее в провинцията? — попита Арлийн Вайс.

Въпросът сякаш извади Гролиър от летаргията.

— Защо питате?

— Защото въпреки че колата му е била наскоро измита, когато е била намерена пред апартамента на Меган Колинс, по нея е имало следи от кал и слама, набити в грайферите на гумите. Мисис Гролиър, смятате ли, че той би изbral подобно място за скривалище?

— Възможно е. Понякога интервиюираше хора, които работеха в колежи в малки градчета. Когато говорехме за тези пътувания, той винаги казваше, че в провинцията животът изглежда толкова по-прост и лесен.

Вайс и Марън отидоха направо в Нютаун да говорят отново с Катрин и Меган. Зададоха им същите въпроси.

— Последното място на света, където бих могла да си представя съпруга си, е ферма — каза им Катрин.

Меган се съгласи с нея.

— Има нещо, което ме смущава. Не ви ли се струва странно, че ако баща ми е карал сам колата си, не само не би я оставил там, където веднага ще й бъде сложен талон за глоба, но и не би оставил в нея оръжие, с което е извършено убийство?

— Не твърдим, че не съществуват и други възможности — каза Марън.

— Но вие сте се съсредоточили върху него. Може би ако престанете да го поставяте в центъра на събитията, схемата изцяло ще се промени.

— Нека да поговорим за вашето внезапно пътуване до Аризона, мис Колинс. Трябващо да го узнаем от телевизията. Разкажете ни сама! Кога разбрахте, че баща ви има там жилище?

Когато след час си отидоха, отнесоха и лентата със записа на съобщението от „Паломино“.

— Вярващ ли, че някой от този отдел търси отговорите извън татко?

— Не. И не възнамеряват — каза горчиво Катрин.

Върнаха се в дневната, където отново се заеха с папките. Анализът на сметките от хотелите в Калифорния показваше кога през годините Едуин Колинс беше оставал в Скотдейл.

— Но това не е информацията, която е интересувала Виктор Орсини — каза Мег. — Трябва да има нещо друго.

В четвъртък в кантората на „Колинс и Картьр“ Джеки, секретарката, и Мили, завеждаща документацията, коментираха шепнешком напрежението между Филип Картьр и Виктор Орсини. Съгласиха се, че то се дължи на ужасния шум около мистър Колинс и заведените дела.

Нещата изобщо не бяха в ред, откакто мистър Колинс беше умрял.

— Или откакто го смятаме за мъртъв — каза Джеки. — Трудно е за вярване, че при такава добра и красива съпруга като мисис Колинс той си е имал още някоя през всичките тия години.

— Толкова се беспокоя — продължи тя. — Всеки цент от заплатата ми се пести за колежа на момчетата. Тази работа е толкова удобна. Ще е ужасно да я изгубя.

Мили беше на шейсет и три и искаше да работи още две години, докато събере по-голяма социална осигуровка.

— Ако фалират, кой ще ме вземе на работа? — това беше риторичен въпрос, който напоследък често си задаваше.

— Един от тях идва вечер тук — прошепна Джеки. — Личи си, че някой рови из папките.

— Защо ли ще го правят? Могат да ни накарат да намерим всичко, което им е нужно — зачуди се Мили. — Затова ни плащат.

— Единственото, което подозирям, е, че някой от двамата се опитва да намери копие от писмото до клиниката Манинг, което препоръчва Хелън Петрович — каза Джеки. — Аз лично търсих доста и не можах да го открия.

— Ти трябва да си била тук едва от няколко седмици, когато си го писала на машината. Тъкмо свикваše с начина на подреждане на документите — напомни ѝ Мили. — Впрочем какво значение има? Полицията държи оригиналa и това е важното.

— Може би има огромно значение — каза Джеки. — Истината е, че изобщо не си спомням да съм писала такова нещо, но пък това е било преди седем години, а аз не помня и половината от писмата, които излизат оттук. Само че моите инициали са върху него.

— И какво от това?

Джеки издърпа чекмеджето на бюрото си, извади чантата си и измъкна от нея сгъната изрезка от вестник.

— Откакто видях писмото за Петрович до клиниката Манинг, нещо ме човърка, не ми дава мира. Виж това.

Тя подаде изрезката на Мили.

— Виждаш ли как първият ред на всеки нов абзац е табулиран навътре? По този начин печатам писмата на мистър Картър и мистър Орсини. Писмата на мистър Колинс винаги се пишеха без табулация.

— Съвсем вярно — съгласи се Мили, — но този подпис е съвсем като подписа на мистър Колинс.

— Експертите казват, че е негов, но аз твърдя, че е невероятно странно едно писмо, подписано от него, да бъде напечатано по този начин.

В три часа се обади Том Уайлър.

— Мег, просто исках да ти съобщя, че ще изльчим твоя фильм за клиниката „Франклин“ във Филаделфия — онзи, който щяхме да използваме заедно с репортажа за еднояйчния близнак. Довечера ще го пуснем и в двете изльчвания на новините. Добър, стегнат материал е и се връзва с това, което се случи в клиниката „Манинг“.

— Радвам се, че го пускаш, Том.

— Исках да бъда сигурен, че ще го гледаш — каза той с изненадващо мил глас.

— Благодаря, че ми съобщи — отговори Меган.

Мак се обади в пет и половина.

— Какво ще кажеш да дойдете с Катрин да вечеряте тук за разнообразие? Сигурен съм, че днес няма да ви се ходи в хотела.

— Не, няма — съгласи се Мег. — И освен това компанията ви ще ни разведри. В шест и половина става ли? Искам да гледам новините по Трети канал. Ще дават нещо, което аз съм правила.

— Ела да го гледаш тук. Тъкмо Кайл ще ти покаже, че знае да прави записи.

Филмът беше добър. Най-хубавият момент беше записът от кабинета на доктор Уилямс, когато той посочваше стените, отрупани със снимките на деца.

— Можете ли да си представите колко много щастие носят тези деца в човешкия живот?

Мег беше инструктирала оператора да движи бавно камерата по снимките, докато доктор Уилямс говори.

— Тези деца са били родени само благодарение на методите за изкуствено оплождане, които могат да се използват тук.

— Удря право в целта — отбеляза Мег. — Но не е натрапчиво.

— Добър филм е станал, Мег — каза Мак.

— Да, и аз така мисля. Да пропуснем останалата част от новините. Всички знаем за какво ще бъдат.

Бърни остана в стаята цял ден. Спомена пред камериерката, че не се чувства добре. Каза й, че вероятно всички нощи, които е прекарал в болницата, докато майка му е лежала там, сега му се отразяват много зле.

Вирджиния Мърфи се обади след няколко минути.

— Обикновено предлагаме само кифлички с кафе за закуска по стаите, но с удоволствие ще изпратим нещо друго, когато пожелаете.

Изпратиха му обяд, после Бърни си поръча вечеря. Беше облегнал възглавниците така, сякаш цял ден си е почивал в леглото. В минутата, когато келнерът излезе от стаята, Бърни беше отново на прозореца, седнал в положение, при което никой не би го забелязал, ако вдигнеше поглед нагоре.

Видя как Меган и майка й излязоха от къщата малко преди шест. Беше тъмно, но лампата на верандата светеше. Той се поколеба дали да ги последва, но реши, че тъй като майка й е с нея, само ще си загуби времето. Беше доволен от решението си, когато колата зави надясно, а не наляво. Реши, че отиват към къщата, където живееше онова хлапе. Тя беше единствената в онази улица без изход.

Патрулните коли минаваха редовно цял ден, но не на всеки двайсет минути. През вечерта той забеляза фенери в гората само веднъж. Ченгетата охлабваха положението. Това беше добре.

Меган и майка й се прибраха около десет. След час Меган се съблече и си легна. Седя в леглото около двайсет минути и писа нещо в бележника си.

Бърни остана на прозореца дълго след като тя угаси лампата, мислейки си за нея, представяйки си, че е в стаята й.

Доналд Андерсън си беше взел две седмици отпуска да помага за бебето. Нито той, нито Дайна искаха чужда помощ.

— Ти си почивай — каза той на жена си. — Джонатан и аз ще се погрижим за всичко.

Докторът я беше изписал предишната вечер. С цялото си сърце желаеше да избегнат журналистите.

— Обзалагам се, че фотографите ще бъдат в приемната между девет и единайсет — беше предсказал той. Това беше времето, по което обикновено изписваха майките с новородените.

Телефонът беше звънял през цялата седмица за интервюта. Дон изслушваше много внимателно записите на телефонния секретар и не отговаряше на нито един. В четвъртък се обади адвокатът им. Съществували неоспорими доказателства за престъпления в клиниката „Манинг“. Предупреди ги, че ще бъдат принудени да се присъединят към делото за престъпление от общ характер, което ще бъде заведено.

— Категорично сме против — каза Андерсън. — Можете да го кажете на всеки, който ви потърси.

Дайна се беше облегнала на дивана и четеше приказка на Джонатан. Сега любимите му истории бяха за Биг Бърд. Тя погледна мъжа си.

— Защо просто не изключиш телефона? — предложи тя. — Стигаше ми, че не можех да погледна Ники в продължение на часове след раждането. Последното, което трябва да узнае, когато порасне, е, че съм съдила някого затова, че той е тук, а не друго бебе.

Бяха го кръстили Никъльс на дядото на Дайна — този, за когото майка ѝ се кълнеше, че си приличали с детето. От близката количка се чу шум от размърдване и после рев с цяло гърло.

— Разбра, че говорим за него — каза Джонатан.

— Може би, скъпи — съгласи се Дайна и целуна копринено русата му главичка.

— Просто отново е гладен — съобщи Дон. Той се наведе, вдигна пищящия вързоп и го подаде на Дайна.

— Сигурна ли си, че не е моят близнак? — попита Джонатан.

— Да, сигурна съм — каза Дайна. — Но той ти е брат и това е същото.

Тя положи бебето на гърдата си.

— Имаш моята маслинена кожа — каза тя и нежно го погали по бузата, за да го накара да засуче. — Малкото ми селянче.

Тя се усмихна на мъжа си.

— Знаеш ли какво, Дон? В края на краищата е справедливо, че поне едното от децата ни прилича на мен.

В събота сутринта Меган излезе рано, за да може в десет и половина да бъде в жилището на енорийския пастор на църквата „Сейнт Доминик“, което се намираше в покрайнините на Трентън.

Беше се обадила на младия пастор снощи, веднага след вечеря, за да си уговори срещата.

Триетажната му къща беше дървена, в типично викториански стил, с обиколна веранда и натружен перваз. Дневната беше занемарена, но удобна — с тежки тапицирани столове, резбована маса, старомодни лампиони и овехтял персийски килим. В камината пращаха пънове и пукаха въглени, прогонвайки студа в миниатюрното фойе.

Отец Радзин отвори вратата, извини се, че говори по телефона, въведе я вътре и изчезна нагоре по стълбите. Меган чакаше и си мислеше, че на такова място нещастните хора можеха да излеят душата си без страх от порицание или упрек.

Не беше съвсем сигурна какво да пита отеца. Но от краткото хвалебствие по време на опелото знаеше, че е познавал добре Хельн Петрович и тя му е била симпатична.

Чу стъпките му по стъпалата. След това той се озова в стаята и отново се извини, задето я е накарал да чака. Избра си стол срещу нейния и попита:

— Как мога да ви помогна, Меган?

Не „Какво мога да направя за вас?“ а „Как мога да ви помогна?“. Едваоловим нюанс, който беше странно утешителен.

— Трябва да разбера коя всъщност е била Хельн Петрович. Знаете ли за положението в клиниката „Манинг“?

— Да, разбира се. Следя развитието на нещата. Освен това видях в сутрешния вестник ваша снимка и на горкото момиче, което е било убито. Приликата е поразителна.

— Не съм видяла вестника, но зная какво имате предвид. Всъщност това сложи началото на тази история — Меган се наведе напред. Беше преплела пръсти и притискаше длани си една към друга. — Прокурорът, който разследва убийството на Хельн Петрович, е убеден, че баща ми е виновен за назначаването й в клиниката „Манинг“, както и за нейната смърт. А аз не вярвам в това. Прекалено много неща не се връзват. Защо той ще поиска да назначи неквалифициран за длъжността човек? Преди всичко какво печели от назначаването на Хельн Петрович в лабораторията?

— За всяко действие на человека съществува причина, Меган. А понякога и повече от една.

— Точно това имам предвид. Не мога да намеря и една, да не говорим за няколко. Просто не виждам смисъла. Защо баща ми изобщо би се занимавал с Хельн, ако знае, че е мошеничка? Той беше много внимателен в работата си. Гордееше се, че препоръчва подходящите хора на клиентите си. Често си говорехме за това.

— Осъдително е да се постави неквалифициран човек на отговорна медицинска длъжност. Колкото повече разследват лабораторията на клиниката „Манинг“, толкова повече грешки откриват. Не разбирам защо баща ви съзнателно би причинил това. А Хельн? Тя не е ли имала някаква съвест? Не се ли е тревожила за ембрионите, които са били увреждани или унищожавани заради нейната немарливост, безответност и невежество? Поне част от съхраняваните ембриони е трябвало да бъдат имплантирани с надеждата, че ще се родят деца.

— Имплантирани и родени — повтори отец Радзин. — Интересен въпрос от гледна точка на етиката. Хельн не ходеше редовно на църква, но когато идваше на неделна служба, винаги беше последна и винаги оставаше за кафе. Имах чувството, че я измъчва нещо, за което не може да говори. Но трябва да ви кажа, че ако се наложи да използвам прилагателни за нея, последните три, които бих употребил, са „немарлива, безответностна и невежа“.

— А приятелите? С кого е била близка?

— Нямам представа. Някои от познатите ѝ ми се обаждаха през миналата седмица. Споменаваха колко слабо въщност познават Хельн.

— Страхувам се, че се е случило нещо с племенницата ѝ Стефани. Срещали ли сте някога младия мъж, който е баща на детето ѝ?

— Не. И никой друг не го познава, доколкото разбирам.

— Какво мислите за Стефани?

— Тя не прилича на Хельн. Естествено, още е много млада и е в тази страна от... няма и година. Сега е сама. Може би просто бащата на бебето се е появил и тя е решила да рискува.

Той сбърчи чело. „И Мак прави така.“ Отец Радзин, изглежда, наближаваше четирийсетте — беше малко по-възрастен от Мак. Защо ли ги сравняваше? Защото и в двамата имаше нещо много благоразумно и добро.

Тя се изправи.

— Отнех ви прекалено много време, отче.

— Останете още малко, Меган. Повдигнахте въпроса за мотивацията на баща ви при назначаването на Хельн в клиниката. Ако не можете да откриете повече информация за Хельн, моят съвет е да продължите да се ровите, докато откриете причината за неговото участие. Допускате ли, че между тях може да е имало връзка?

— Много се съмнявам — тя тръсна рамене. — Той е имал достатъчно проблеми, опитвайки се да разпределя времето си между майка ми и майката на Ани.

— А пари?

— В това също няма логика. Клиниката „Манинг“ е платил обичайната такса на „Колинс и Картьър“ за посредничеството при назначаването на Хельн и доктор Уилямс. Опитът ми от изучаването на законите и на човешката природа ме е научил, че в основата на повечето престъпления са или парите, или любовта. Но тук не пасва нито едното — тя се изправи. — А сега наистина трябва да вървя. Имам среща с адвоката на Хельн в къщата ѝ в Лорънсвил.

Чарлс Потърс очакваше Меган. Беше го видяла за малко на опелото на Хельн. Сега, когато имаше възможност да го огледа по-

подробно, забеляза, че изглежда като семеен адвокат от старите филми.

Тъмносиният му костюм беше ултраконсервативен, ризата — безупречно бяла, тясната му вратовръзка беше в убито синьо, тенът беше розов, а оредялата сива коса — внимателно сресана. Очила без рамки обграждаха изненадващо живи лешникови очи.

Каквito и неща да беше отнесла Стефани със себе си, при пръв поглед стаята, в която влязоха, изглеждаше непроменена. Точно така, както когато преди седмица Мег беше влизала в нея. Силата на наблюдението, помисли си тя. Концентрирай се. После забеляза, че прекрасните порцеланови фигурки на камината, които бяха събудили възхищението й, липсваха.

— Приятелят ви доктор Макинтайър ме разубеди да съобщя веднага за кражбата на Стефани, мис Колинс, но се опасявам, че не мога да чакам повече. Като попечител на завещанието нося отговорност за цялата собственост на Хельн.

— Разбирам това. Просто се надявам да бъде открита Стефани и да бъде заставена да ги върне. Ако се издаде заповед за арестуването ѝ може да я депортират. Мистър Потърс — продължи тя, — тревожа се за много по-съществени неща от тези, които Стефани е отнесла със себе си. Пазите ли бележката, която е оставила?

— Да. Ето я.

Меган я прочете.

— Познавате ли този Ян?

— Не.

— Какво мислеше Хельн за бременността на племенницата си?

— Хельн беше мила жена — резервирана и мила. Единствените ѝ думи пред мен за бременността на момичето бяха доста съчувствени.

— От колко време сте неин адвокат?

— От близо три години.

— И вярвахте, че е лекарка?

— Нямах причини да не ѝ вярвам.

— Тя не беше ли натрупала доста голямо имущество? В „Манинг“, естествено, е имала много добра заплата като на ембриолог. Но със сигурност не е можела да заделя много пари като секретарка в болнично заведение през трите години преди това.

— Зная, че е била козметичка. Козметиката може да носи високи доходи, а Хельн умееше добре да влага парите си. Мис Колинс, не

разполагам с много време. Казахте, че искате да огледате къщата, докато съм тук. Преди да си тръгна, искам да съм сигурен, че е добре заключена.

— Да, разбира се.

Качиха се на горния етаж заедно. И тук всичко изглеждаше наред. Стефани с положителност не беше опаковала багажа си бързо-бързо.

Спалнята беше луксозна. Хельн Петрович не се беше лишавала от комфорт. Тапетите, покривките и пердетата в подбрани цветове изглеждаха много скъпи.

Порталът водеше към малка дневна. Едната стена беше покрита със снимки на деца.

— Това са дубликати на снимките от клиниката — каза Меган.

— Хельн ми ги е показвала — кимна Потърс. Много се гордееше с успешните бременностии, постигнати с помощта на клиниката.

Мег разглеждаше снимките.

— Видях някои от тези деца на тържеството преди по-малко от две седмици — тя съзря Джонатан. — Ето детето на семейство Андерсън, за което толкова много писаха. Това даде началото на щатското разследване на лабораторията в клиниката — тя мълкна и се взря в горния ъгъл на снимката. Там се виждаха две прегърнати деца — момче и момиче с еднакви пуловери. Какво имаше в тях, което тя не можеше да улови?

— Трябва да заключвам вече, мис Колинс.

В гласа на адвоката прозвуча неприязън. Не можеше повече да го бави. Мег погледна за последен път снимката на децата с еднакви пуловери, запечатвайки я в паметта си.

Майката на Бърни не се чувстваше добре. Заради алергията. Доста кихаше и я сърбяха очите. Струваше й се, че усеща течение в къщата. Чудеше се дали Бърнард не е забравил отворен прозорец долу.

Не биваше да му позволява да кара кола до Чикаго, дори и за двеста долара на ден. Понякога, когато прекарваше дълго време съвсем сам, ставаше мечтателен. Започваше да си фантазира и да иска неща, които можеха да му навлекат бели.

После ставаше раздразнителен. Тогава тя трябваше да бъде при него. Можеше да овладява избухването му, защото го предузеща. Държеше го изкъсо. Грижеше се да е чист и спретнат, внимаваше да върши работата си и вечер да гледа телевизия с нея.

Толкова дълго вече беше добре. Но напоследък се държеше някак странно.

Трябваше да ѝ се обади. А защо не го правеше? Когато стигнеше в Чикаго, дали нямаше да почне да следи някое момиче и да се опита да го пипа? Не че щеше да му навреди, но прекалено често ставаше нервен, когато то се разпищяваше. Беше наранил доста лошо няколко момичета.

Бяха я предупредили, че ако това се случи отново, този път няма да го оставят вкъщи. И ще го държат под ключ. Той знаеше това.

„Единственото, което успях да установя след всички тия часове, е колко пъти Едуин ми е изневерявал“, помисли си Катрин и затвори папките в късния петъчен следобед. Нямаше повече желание да се рови в тях. Каква полза имаше от всичко това сега? Толкова я болеше.

Тя се изправи. Навън беше ветровит ноемврийски следобед. До Деня на благодарността оставаха три седмици. Тогава работата в хотела винаги се увеличаваше.

Обади се Вирджиния. Агенцията за недвижими имоти била настоящателна. Продавал ли се хотел-ресторантът? Изглежда, питали със сериозни намерения, каза тя. Дори споменали начална цена за преговорите. Ако „Дръмдоу“ не се продавал, имали предвид и друго място, или поне така твърдели. Може и така да беше.

Катрин се почуди колко ли дълго ще издържат с Меган сред тази буря, която може да ги прекърши.

Мег. Щеше ли да се затвори в себе си след измамата на баща си, както беше направила след сватбата на Мак с Джинджър? Катрин никога не се издаде, че знае как Мак е разбил сърцето на дъщеря ѝ. Едуин беше този, от когото тя винаги очакваше утешение. Съвсем естествено. Татковото момиче. Традицията в семейството. „И аз бях татковото момиче“, помисли си тя.

Катрин забелязваше как Мак гледа Меган напоследък. Надяваше се да не е прекалено късно. Едуин така и не бе простил на майка си, че

го е отблъснала. Мег беше изправила стена около себе си за всичко, което се отнасяше до Мак. Колкото и чудесно да се държеше с Кайл по свой си начин, сякаш нарочно не искаше да види с каква надежда той протяга ръце към нея.

Катринолови движения на фигура в гората. Застина, после въздушна облекчено. Беше полицаят. Поне държаха къщата под око.

Чу щракването на ключалката.

Катрин отправи молитви на благодарност. Дъщерята, заради която понасяше всичко останало, беше в безопасност.

Може би за момент сега щеше да забрави за снимките, които бяха поместени една до друга в днешните вестници — официалната снимка на Мег, която Трети канал използваше, и професионалната снимка на Ани, която поместваха със статиите ѝ за туризма.

По настояване на Катрин Вирджиния беше изпратила всички вестници, които пристигаха в хотела, включително и малотиражните. Освен снимките „Денли Нюз“ беше публикувал и фотокопие на факса, който Мег получи в нощта след убийството на Ани.

Заглавието на статията гласеше „Дали сестрата е умряла по погрешка?“

— Ей, мамо, прибрах се!

За собствено успокоение Катрин хвърли още един поглед към полицая в гората и се обърна към дъщеря си.

След Катрин Вирджиния Мърфи бе почти официалният втори началник на „Дръмдоу“. На практика шеф на ресторант и обслужваща рецепцията при необходимост, тя всъщност беше очите и ушите на Катрин, когато я нямаше или когато се задържаше в кухнята. Десет години по-млада от Катрин, около петнайсет сантиметра по-висока от нея и приятно закръглена, тя беше добър приятел и честен служител.

Знаейки финансовото състояние на нещата, Вирджиния работеше усърдно и намаляваше разходите там, където това не би се усетило. Горещо желаеше Катрин да може да задържи хотела. Знаеше, че когато цялата тази ужасна история отшуми, най-големият шанс на Катрин да продължи да живее нормално беше именно оттук.

Вирджиния не можеше да си прости, че бе помогала на Катрин, когато онази налудничава декораторка дойде със своите невероятно

скъпи мостри на тапицерии, плочки и каталоги за оборудване на бани. И това след всичките разходи за толкова необходимия ремонт!

Заведението изглеждаше великолепно, признаваше Вирджиния, и наистина имаше нужда от обновление, но каква ирония на съдбата — да се преживеят всичките неудобства и финансови затруднения при ремонта и новото обзавеждане само за да дойде след това някой и да купи „Дръмдоу“ на безбожно ниска цена.

Последното нещо, което Вирджиния искаше да стори, бе да причини на Катрин нови главоболия, но сега започваше да се тревожи за мъжа, който беше отседнал в стая 3-А. Не ставаше от леглото, откакто пристигна, твърдейки, че е изтощен от непрекъснатото тичане между Лонг Айънд и Ню Хейвън, където майка му била в болница.

Не беше кой знае какво да изпраща поднос в стаята му. Справяха се с подобни неща. Проблемът беше, че можеше да е сериозно болен. Ами ако с него станеше нещо, докато бе тук?

„Рано е да беспокоя Катрин — мислеше си Вирджиния. — Ще го оставя така още един ден. Ако утре вечер не стане от леглото, ще се кача да поговоря с него. Ще настоявам да повикам лекар.“

Фредерик Шулер от болницата „Вали Мемориъл“ в Трентън се обади на Мак късно в петък следобед.

— Изпратих регистъра на медицинския персонал на мис Колинс с бърза поща. Ще трябва доста да почете, освен ако не знае какво име търси.

— Много сте експедитивен — каза искрено Мак. — Благодаря ви.

— Да видим дали има полза. Едно нещо може би ще ви заинтересува. Прегледах списъка на „Манинг“ и видях името на доктор Уилямс. Познавам го. Той сега завежда клиниката „Франклин“ във Филаделфия.

— Да, зная — каза Мак.

— Това може би няма отношение към нещата. Уилямс никога не е бил на работа тук, но си спомням, че жена му лежа в отделението за тежко болни през годините, когато Хелън Петрович работеше при нас. От време на време се засичахме тук.

— Смятате ли, че съществува някаква вероятност той да е лекарят, с когото Петрович се е срещала в „Даулинг“? — попита бързо Мак.

Шулер се поколеба за миг, а после каза:

— Това са вече клюки, но аз поразпитах из отделението. Главната сестра работи там от двайсет години. Много добре помни доктор Уилямс и жена му.

Мак изчака. Дано това да е връзката, която търсим, мина му през ума.

Беше ясно, че Фредерик Шулер говори с неохота. След още една кратка пауза той каза:

— Мисис Уилямс имала тумор в мозъка. Била родена и израснала в Румъния. Когато състоянието ѝ се влошило, загубила способността си да общува на английски. Доктор Уилямс знаел само няколко думи на румънски и една приятелка идвала редовно в стаята на мисис Уилямс да му превежда.

— Хельн Петрович ли е била?

— Никога не се е запознавала със сестрата. Описа я като тъмнокоса жена с кафяви очи, около четирийсет и пет годишна, доста привлекателна. Както виждате, информацията е съвсем оскъдна — добави Шулер.

„Не, не е“, мислеше си Мак. Опита се да благодари на Фредерик Шулер със спокоен глас, но когато затвори телефона, изрече наум молитва на признателност.

Това беше първото пропукване! Мег му беше казала, че доктор Уилямс отрича да е познавал Петрович преди постъпването ѝ в клиниката „Манинг“. Уилямс беше човекът, който може би бе обучил Петрович в необходимите умения, за да се представи като ембриолог.

— Кайл, не е ли време за уроците? — подхвърли меко Мари Дилое, шейсетгодишната домашна помощничка.

Кайл гледаше видеозаписите от интервюто на Мег в клиниката „Франклин“. Той вдигна поглед.

— След минутка, мисис Дилое, честно!

— Знаеш какво мисли татко ти за прекаленото гледане на телевизия, нали?

— Това е запис с образователна цел. Нещо съвсем различно!

Дилое поклати глава.

— Имаш готов отговор на всичко — тя го погледна с нежност. Кайл беше чудесно дете — с ум като бръснач, забавен, мил и сладък.

Записът с Мег свърши и той изключи телевизора.

— Мег много я бива за репортерка, нали?

— Да.

Кайл последва Мари в кухнята, а Джейк тръгна по петите му. Тя усещаше, че нещо не е наред.

— Не се ли прибра от Дани малко раничко? — попита тя.

— Ъхъ — той завъртя купата с плодовете.

— Не прави така. Ще я събориш! Да не се е случило нещо у Дани?

— Майка му ни се ядоса.

— Така ли? — Мари вдигна поглед от месото, което готвеше. — Сигурна съм, че не е било без причина.

— Поставили са нов улей към пералнята в мазето. Решихме да го изprobваме.

— Кайл, вие двамата не можете да се поберете в улея.

— Не, но Пени се побира.

— Пускали сте Пени по улея!

— Дани го измисли. Той я пускаше, а аз я хващах от долния край. Сложихме долу и един голям юрган и възглавници за всеки случай, ако я изпусна — но аз нито веднъж не я изпуснах. Пени не

искаше да спре, но майката на Дани побесня. Забрани ни да си играем повече тази седмица.

— Кайл, ако бях на твоето място, щях да си напиша домашното, преди баща ти да се прибере. Той никак няма да бъде доволен от тази история.

— Знам — въздъхна тежко Кайл и отиде да си донесе чантата. Изсипа тетрадките си на кухненската маса. Джейк се сви на пода до краката му.

„Бюрото, което му е подарък за рождения ден, не си струва парите“, мислеше си Мари. Тя се готвеше да сложи масата. Е, можеше и да почака. Беше само пет и десет. Обикновено приготвяше вечерята и към шест си тръгваше — по това време Мак се прибираще от работа. Той не обичаше да яде веднага след като се върнеше, така че винаги слагаше масата сам по-късно.

Телефонът иззвъня. Кайл скочи.

— Нека аз! — той вдигна слушалката и я подаде на Мари.

— За вас е, мисис Дилое.

Беше съпругът ѝ, който съобщи, че баща ѝ е бил откаран в болницата от старческия дом.

— Случило ли се е нещо? — попита Кайл, когато тя затвори телефона.

— Да. Баща ми е болен от дълго време. Той е много стар. Трябва веднага да ида в болницата. Ще те оставя у Дани и ще напиша бележка на баща ти.

— Не и у Дани — каза Кайл уплашен. — Майка му няма да ме иска. Остави ме у Мег. Ще ѝ се обадя — той натисна бутона за автоматично избиране. Нейният номер беше веднага след номерата на полицията и пожарната. След секунда извести сияещ:

— Тя каза веднага да отивам.

Мисис Дилое надраска бележка на Мак.

— Вземи си тетрадката за домашното, Кайл.

— Окей — той изтича в стаята и грабна касетката с интервюто на Мег. — Може да поискам да го гледаме заедно.

У Мег имаше някаква нервност, която Катрин не можеше да си обясни. В двата часа, откакто се беше върнала от Трентън, Меган

прегледа папките на Едуин, извади няколко листа и позвъни на няколко души от кабинета на Ед. После седна на бюрото му и почна бясно да пише. Това напомни на Катрин за времето, когато дъщеря ѝ следваше право. Върнеше ли се у дома за уикендите, прекарваше повечето си време на това бюро, изцяло потънала в казусите си.

В пет часа Катрин надникна в кабинета.

— Смятам за вечеря да пригответя пиле с гъби. Как ти се струва?

— Много добре. Седни за малко, мамо.

Катрин избра ниското кресло до бюрото. Очите ѝ се плъзнаха по кафявия кожен стол и канапето на Едуин. Мег ѝ беше казала, че в Аризона има същите. Някога сантиментално ѝ напомняха за Едуин, а сега изглеждаха като подигравка.

Мег облегна лакти на масата, склучи пръсти и подиря брадичката си на тях.

— Говорих си с отец Радзин тази сутрин. Той отслужи молитвата за Хельн Петрович. Казах му, че не виждам причина, поради която татко би уредил назначаването на Петрович в клиниката „Манинг“. А той отвърна нещо в смисъл, че човешките действия винаги си имат своя причина и ако аз я открия, може би ще преобрънга целия случай.

— Какво искаш да кажеш?

— Мамо, искам да кажа, че с нас се случиха няколко ужасни неща наведнъж. Видях тялото на Ани, когато го донасяха в болницата. Научихме, че татко със сигурност не е умрял в катастрофата на моста и започнахме да подозираме, че е водил двойствен живот. Като капак на всичко това татко беше обвинен за фалшифицирането на документите на Хельн Петрович, а после и за нейната смърт.

Мег се наведе напред.

— Мамо, ако не беше шокът от двойствения живот и смъртта на Петрович, когато застрахователните компании отказаха да платят, щяхме да се запитаме дали наистина татко е бил на онзи мост по време на катастрофата. Помисли само!

— Какво имаш предвид? — Катрин беше озадачена. — Виктор Орсини е говорел с баща ти, когато се е качвал на моста. Някой на моста ясно е видял колата да пада във водата.

— Този някой на моста очевидно греши. А ние имаме само думата на Виктор Орсини, че татко му се е обадил от онова място. Да предположим, просто да предположим, че татко вече е бил прекосил

моста, когато се е обадил на Виктор Орсини. Може би е видял катастрофата зад себе си. Франсис Гролиър си спомни, че татко е бил ядосан от нещо, което Виктор е направил, и когато татко се е обадил на доктор Манинг от Скотсдейл, е бил доста объркан. Аз бях в Ню Йорк. Ти отсъстваше до следващия ден. Съвсем в характера на татко е да каже на Виктор, че иска веднага да го види, а не на сутринта, както твърди Виктор. Татко може да е бил несигурен в личния си живот, но не мисля, че някога е изпитвал никакви професионални колебания.

— Искаш да кажеш, че Виктор лъже? — Катрин изглеждаше шокирана.

— Няма опасност да го хванат, нали? Времето на обаждането от телефона в колата на татко е съвсем точно и може да бъде проверено. Мамо, Виктор е бил в кантората от месец и нещо, когато препоръката на Петрович е била изпратена в „Манинг“. Той може да я е изпратил. Беше пряко подчинен на татко.

— Филип изобщо не го обичаше — промърмори Катрин. — Но, Мег, няма начин да докажем това. И ти стигаш до същия въпрос: защо? Защо Виктор, а не баща ти би помогнал за назначаването на Петрович в лабораторията?

— Още не знам. Но не разбираш ли, че докато полицията смята татко за жив, няма да обърне сериозно внимание на никоя друга хипотеза за убийството на Хельн Петрович?

Телефонът иззвъня.

— Обзалагам се, че Филип те търси — каза Мег и вдигна. Беше Кайл.

— Ще си имаме компания за вечеря — съобщи тя, след като затвори. — Надявам се, че можеш да сложиш по-голямо пиле и повече гъби.

— Мак и Кайл ли?

— Да.

— Чудесно — Катрин се изправи. — Мег, бих искала да вярвам като теб в тези предположения. Имаш си теория и тя представлява добра защита на твоя баща. Но може би нищо повече.

Мег вдигна листа хартия.

— Това е януарската сметка за телефона от колата на татко. Погледни колко е струвал този последен разговор. С Виктор са

говорили осем минути. На човек не са му необходими осем минути, за да си уреди среща, нали?

— Мег, подписът на баща ти стои под писмото до клиниката „Манинг“. Това беше доказано от експертизата.

След вечеря Мак предложи Кайл да помогне на Катрин в раздигането на масата. Щом остана насаме с Меган в дневната, той ѝ разказа за връзката на д-р Уилямс с „Даулинг“ и вероятно с Хельн.

— Доктор Уилямс! — Мег го изгледа втренчено. — Мак, той напълно отрече да е познавал Петрович преди тя да дойде в клиниката „Манинг“. Сестрата от приемната ги е видяла да вечерят заедно. Когато зададох този въпрос на доктор Уилямс, той заяви, че винаги кани на вечеря новите членове на персонала в знак на приятелство.

— Мег, мисля, че налучкваме нещо, но все още не можем да бъдем сигурни дали именно Хельн Петрович е придружавала Уилямс, когато е посещавал жена си.

— Мак, всичко си идва на мястото. Уилямс и Хельн трябва да са имали връзка. Той е знал, че тя проявява огромен интерес към лабораторната работа. Може би точно той е човекът, който ѝ е помогнал да фалшифицира автобиографията си и е давал напътствията, когато е пристигнала в „Манинг“.

— Но Уилямс е напуснал клиниката шест месеца, след като Петрович е започнала работа там. Защо ще напуска, ако са имали връзка?

— Нейната къща е в Ню Джърси, недалеч от Филаделфия. Племенницата ѝ каза, че в събота и неделя често отсъствала с часове. По-голямата част от това време може би са прекарвали заедно.

— Тогава къде идва препоръчителното писмо от баща ти? Той е посредничил за назначаването на Уилямс в „Манинг“, но защо му е било да помага на Петрович да започва работа там?

— Имам своя хипотеза по този въпрос и тя включва Виктор Орсини. Всичко започва да си идва на мястото, нали?

Усмихна му се — най-близкото изражение до усмивка, което беше виждал на устните ѝ от дълго време насам.

Стояха пред камината. Мак я прегърна. Меган веднага застина и се извъртя да се измъкне от прегръдката му, но той здраво я държеше.

Завъртя я с лице към него.

— Разбери най-сетне, Мег. Ти беше права преди девет години. Съжалявам, че тогава не го забелязах... — помълча малко и продължи.

— Ти си единствената жена за мен. Сега го осъзнавам, и ти също. Не можем повече да си губим времето — той впи устни в нейните, после я пусна и отстъпи назад. — Няма да ти позволя повече да ме отблъскваш. Щом животът ти отново влезе в релси, ще си поговорим сериозно за нас двамата.

Кайл го помоли да пусне записа с интервюто на Мег.

— Само три минути е, татко. Искам да покажа на Мег, че вече мога да записвам програмите.

— Струва ми се, че се опитваш да се измъкнеш — каза Мак. — Майката на Дани ми се обади тъкмо като четях бележката на мисис Дилое. Наказан си. Покажи записа на Мег и после за една седмица изобщо забрави за телевизия.

— Какво си направил? — попита Мег шепнешком, когато Кайл седна до нея.

— Ще ти кажа след малко. Ето, гледай.

Лентата се извъртя.

— Добре си се справил — увери го Мег.

Тази вечер Мег дълго лежа в леглото, неспособна да заспи. Главата ѝ бучеше, но трябваше да обхване всички нови брънки на веригата — връzkата на доктор Уилямс с Петрович, подозренията ѝ за Виктор Орсини. Мак. Казала беше на полицията, че ако не се съсредоточават върху баща ѝ, ще открият верните отговори. А Мак? Не си позволяваше сега да мисли за това.

И все пак имаше нещо друго, осъзна тя — нещо, което ѝ убягваше, нещо ужасно важно. Какво бе то? Нещо, свързано с лентата със записа от интервюто ѝ в центъра „Франклин“. Утре ще накара Кайл да я донесе. Трябва да я изгледа пак.

Петък се проточи безкрайно дълъг за Бърни. Беше спал до седем и половина — наистина късен час за него. Тутакси заподозря, че е изпуснал Меган, която бе излязла рано. Щорите ѝ бяха вдигнати и се виждаше, че леглото ѝ е оправено.

Трябваше да позвъни на мама. Беше му поръчала да се обади, но той се страхуваше. Ако подразбереше, че не е в Чикаго, щеше да се ядоса. И да го накара да се прибере.

Цял ден седя до прозореца и наблюдава къщата на Меган, очаквайки я да се прибере. Издърпа телефона докъдето кабелът позволява, така че да не изпуска прозореца от поглед, докато си поръчва закуска или обяд. След това отключи вратата; щом келнерът почукаше, щеше да скочи в леглото и да извика:

„Влез.“ Побъркваше се от мисълта, че може да изпусне Меган, докато онзи се мотае с подноса.

Когато камериерката почука и се опита да отвори вратата със своя ключ, веригата ѝ попречи. Той знаеше, че не може да види какво става вътре.

— Мога ли да сменя хавлиените кърпи? — попита тя.

Той реши, че е по-добре да я остави да направи поне това. Не искаше да събуди подозренията ѝ.

И все пак, когато мина покрай него, тя го погледна доста странно — така както правят хората, когато искат да преценят що за птица си. Бърни се насили да ѝ се усмихне и да ѝ благодари с естествен глас.

Най-сетне късно следобед белият мустанг на Меган зави по алеята им. Бърни залепи нос на стъклото, опитвайки се да я разгледа, докато минава по пътеката към къщата. Отново се чувства щастлив, щом я зърна.

Около пет и половина той видя да оставят хлапето в къщата на Меган. Ако не беше това хлапе, Бърни можеше да се скрие в гората. Щеше да бъде по-близо до Мег. Щеше да я снима, за да я съхрани на лента. Можеше да я гледа и да бъде с нея, когато пожелаеше. Ако не беше това тъпо хлапе. Ненавиждаше го.

Не се сети да си поръча вечеря. Не беше гладен. Най-накрая в десет и половина бдението му приключи. Меган запали лампата в спалнята си и се съблече.

Беше толкова красива!

В четири часа в петък следобед Филип попита Джеки:

— Къде е Орсини?

— Има някаква среща извън кантората, мистър Картьор. Каза, че ще се върне към четири и половина.

Джеки стоеше в кабинета на Филип Картьор и се чудеше какво да направи. Когато мистър Картьор беше ядосан, ставаше някак страшен. Мистър Колинс никога не се ядосваше.

Но сега шеф беше мистър Картьор и снощи мъжът й Боб се опитваше да я убеди, че трябва да му каже как Виктор Орсини всяка вечер рови из документацията.

— Но може би мистър Картьор рови — предположи тя.

— Ако е Картьор, тогава той ще оцени тревогата ти. Не забравяй, че ако между тях има нещо, Орсини ще си отиде, а не Картьор.

Боб беше прав. И Джеки каза решително:

— Мистър Картьор, може би не е моя работа, но съм сигурна, че мистър Орсини идва всяка вечер тук и рови в архива.

Цяла минута Филип Картьор остана безмълвен, после лицето му придоби студено изражение.

— Благодаря ти, Джеки. Нека мистър Орсини ми се обади, щом се върне.

„Не бих искала да съм на мястото на мистър Орсини“, помисли си тя.

След двайсет минути с Мили престанаха да се преструват, че не чуват през затворената врата гласа на Филип Картьор, който крещеше на Виктор Орсини:

— От дълго време те подозират, че работиш за „Даунс и Роузън“. Сега имаме неприятности, а ти се подготвяш да се спасиш, отивайки при тях. Но явно си забравил, че договорът ти тук изрично забранява да ровиш из сметките ни. Сега се измитай и не си прави труда да си събираш нещата. Така или иначе, вече си взел голямата част от папките ни. Ще ти изпратим личните вещи.

— Значи това е правил — прошепна Джеки. — Многолошо.

Нито тя, нито Мили погледнаха Орсини, когато мина покрай тях. Ако го бяха направили, щяха да видят, че лицето му е побеляло от гняв.

В събота сутрин Катрин отиде в хотел-ресторанта. Провери пощата и телефонните обаждания, после дълго говори с Вирджиния. След като реши да не остава за обеда, тя се прибра в единайсет часа. Откри, че Мег носи папките в кабинета на баща си и внимателно ги изучава, една по една.

— Трапезарията е толкова разхвърляна днес, че изобщо не мога да се съсредоточа — обясни Мег. — Виктор търсеше нещо важно, което сигурно ще ни избоде очите, а ние не го виждаме.

Катрин изгледа дъщеря си. Мег беше облечена в карирана копринена риза и памучни панталони. Кестенявата ѝ коса, която стигаше почти до раменете, беше отметната назад. „Ето какво било“, помисли си Катрин. Просто косата ѝ беше малко по-дълга. Снимките от вчерашните вестници изникнаха в паметта ѝ.

— Мег, премислих всичко. Ще приема онази оферта за „Дръмдоу“.

— Какво?

— Вирджиния е съгласна с мен. Разходите по поддръжката са прекалено големи. А не ми се ще да продавам на търг.

— Мамо, татко основа „Колинс и Картьър“ и дори при тези обстоятелства трябва да има някакъв начин да получиш пари оттам.

— Мег, ако има смъртен акт, ще получа застраховката му на главен съдружник. Но с тези предстоящи дела фирмата им скоро ще фалира.

— Какво мисли Филип? Впрочем той напоследък доста често идва — каза Мег. — По-често, отколкото през всичките тези години, докато работеше с татко.

— Той се опитва да бъде внимателен и аз съм му благодарна.

— Не е ли нещо повече от внимание?

— Надявам се, че не е. Би направил грешка. Имам твърде много неща да решавам, преди да мога дори и да помисля за подобно нещо с когото и да било — добави тя тихо. — Но ти нямаш!

— Това какво означава?

— Означава, че Кайл не е най-старателният помощник в кухнята. Той ви е гледал тайничко и ми докладва, че Мак те е целувал.

— Не ме интересува...

— Стига, Мег — заповядала Катрин. Тя пристъпи до бюрото, отвори най-долното чекмедже, извади пет-шест писма и ги хвърли на бюрото. — Не бъди като баща си — емоционален инвалид, защото не е могъл да прости, че са го пренебрегнали.

— Той е имал основателни причини да не прости на майка си!

— Като дете — да! Но като възрастен мъж със семейство, което толкова го е обичало — не. Може би е нямало да има нужда от Скотсдейл, ако беше отишъл във Филаделфия, за да се помира с нея!

Мег повдигна вежди.

— Можеш да бъдеш и жестока, нали?

— Да, мога. Мег, ти обичаш Мак. Винаги си го обичала. Кайл има нужда от теб. За бога, вземи се в ръце и престани да се страхуваш, че Мак ще бъде толкова малоумен да пожелае Джинджър, ако тя някога отново се появи в живота му.

— Татко постоянно те наричаше Якото мишеле — Мег усети, че в очите ѝ напират сълзи.

— Да. Когато ида в „Дръмдоу“, ще се обадя на агенцията за недвижими имоти. Едно нещо ти обещавам. Ще вдигна цената така, че да им се види нанагорно.

В един и половина, тъкмо преди да тръгне за ресторант, Катрин надникна в кабинета.

— Мег, спомняш ли си, като ти казах, че „Паломино“ ми звучи познато? Струва ми се, че майката на Ани остави един път същото съобщение на домашния ни телефон. Трябва да е било някъде в средата на март преди седем години. Помня, защото тогава бях толкова сърдита, когато баща ти пропусна празненството за двайсет и първия ти рожден ден, че когато се прибра вкъщи с кожена чанта за теб, му казах, че ще го ударя по главата с нея.

В събота майката на Бърни не престана да киха. Синусите ѝ започваха да болят силно, давеше се от хрипове. Трябваше да направи нещо.

Бърнард е оставил да се събира прах в мазето, сигурна беше в това. Не ще и дума, на това се дължеше всичко. Сега прахът се

просмукваше в цялата къща.

С всяка изминалата минута се вбесяваше и нервираше повече и повече. Най-накрая, в два часа, вече не издържаше. Трябаше да слезе долу и да изчисти.

Първо хвърли метлата, лопатата и парцала на площадката пред мазето. После напълни една найлонова торбичка с парцали и прахове за миене и я метна по стълбите. Тя падна върху големия парцал.

Най-накрая мама си върза престилката. Опипа перилата. Не бяха толкова разхлабени. Можеха да я издържат. Щеше да слизи бавно, да стъпва внимателно и да пробва всяко стъпало, преди да премести тежестта си върху него. Все още не разбираше как преди десет години взе, че падна толкова лошо. Политна по стълбите и се опомни чак в линейката.

Лека-полека тя слезе долу. „Е, успях“ — каза си, стъпвайки на площадката. Но ето че токчето на обувката ѝ се заклеши в торбичката с парцалите и тя се строполи на земята, като левият ѝ крак се подгъна под тялото ѝ.

Звукът от счупването на глезена проехтя в студеното и влажно мазе.

След като майка ѝ се върна в хотела, Меган позвъни на Филип. Той вдигна слушалката.

— Добре, че те намерих — каза тя. — Мислех си, че може да си в Ню Йорк или на някой търг.

— Имах тежка седмица. Вчера следобед трябваше да уволня Орсини.

— Защо? — попита Меган, неприятно изненадана от внезапния обрат на нещата. Виктор ѝ беше необходим, за да докаже връзката му с препоръчителното писмо на Петрович. Ами ако напуснеше града? Засега тя нямаше никакви доказателства и не можеше просто ей тъй да отиде в полицията с подозренията си. Трябваше ѝ време.

— Той е хитра лисица, Мег. Крадял е клиентите ни за друга фирма. Честно казано, от една-две забележки на баща ти съдя, че го подозираше в нещо.

— И аз — каза Мег. — Затова ти се обаждам. Струва ми се, че той може да е изпратил препоръчителното писмо за Петрович, докато татко е отсъствал. Филип, липсват всичките седмични разписания на татко. Не са ли в кантората?

— Трябва да са били в папките, които отнесохте у вас.

— И аз така мислех, но ги няма. Филип, опитвам се да се свържа с майката на Ани. Като последна глупачка не взех телефонния ѝ номер, когато бях там. От магазина за кожени изделия „Паломино“ се свързаха с нея и ми дадоха указания как да стигна до къщата ѝ. Струва ми се, че татко не е бил в кантората, когато препоръката за Петрович е изпратена в клиниката. Датата върху бланката е двайсет и първи март, нали?

— Мисля, че да.

— Значи съм на прав път. Майката на Ани може да го потвърди. Свързах се с адвоката ѝ, с когото дойде тук. Той не пожела да ми даде номера ѝ, но каза, че тя ще ми се обади.

Меган замълча, а после каза:

— Филип, има и още нещо. Доктор Уилямс и Хельн Петрович със сигурност са имали връзка по времето, когато са работили заедно,

а може би и преди това. Възможно е той да е мъжът, който според съседите я е посещавал.

— Мег, това е невероятно! Имаш ли някакви доказателства?

— Още не, но няма да е трудно да се сдобия с тях.

— Само внимавай — предупреди я Филип Картър. — Уилямс е много уважаван в медицинските среди. Дори не споменавай името му, преди да можеш да докажеш думите си.

Франсис Гролиър се обади в три без петнайсет.

— Искала си да говориш с мен, Меган.

— Да. Онзи ден ми казахте, че сте използвали паролата за „Паломино“ няколко пъти през тези години? Обаждали ли сте се вкъщи?

Гролиър не попита Меган защо иска да знае.

— Да. Беше преди почти седем години, на десети март. Ани беше катастрофирала тежко и не се надяваха да оживее. Опитах машината в кантората, но по случайност беше изключена. Знаех, че Едуин е в Кънетикът и трябваше да се свържа с него. Той долетя същата вечер и остана две седмици, докато Ани излезе вън от опасност.

Мег си мислеше за осемнайсети март преди седем години — двайсет и първия й рожден ден. Официална вечеря с танци в „Дръмдоу“. Обаждането на баща й следобед. Имел вирусна настинка и бил прекалено зле, за да се качи на самолета. Двеста гости. Мак и Джинджър, показващи снимки на Кайл.

Беше прекарала вечерта в опити да се усмихва, да скрие дълбокото си разочарование от отсъствието на баща си на този особен ден.

— Меган? — овладяният глас на Франсис Гролиър от другата страна на жицата настояваше за отговор.

— Извинете! Извинете ме за всичко! Това, което току-що ми казахте, е ужасно важно. Свързано е с голяма част от случилото се.

Меган постави слушалката обратно на мястото й, като я задържа в ръката си за няколко секунди. После набра Филип.

— Потвърждава се.

Накратко му предаде думите на Франсис Гролиър.

— Мег, ти си магьосница — каза Филип.

— Филип, някой звъни. Трябва да е Кайл. Мак ще го остави тук. Помолих го да ми донесе нещо.

— Върви! И, Мег, не споменавай никому за това, докато нямаме всички доказателства, за да представим всичко на Дуайър.

Кайл влезе с усмивка до уши. Мег се наведе да го целуне.

— Никога не ме целувай пред приятелите ми — предупреди я той.

— Защо?

— Майката на Джими го чака на пътя и го целува, когато слезе от автобуса. Не е ли отвратително?

— А защо ми даде да те целуна?

— Когато сме насаме, не е страшно. Никой не ни видя. Ти снощи целуваше татко.

— Той ме целуваше.

— Хареса ли ти?

Мег се замисли.

— Да кажем, че не беше отвратително. Искаш ли бисквити и мляко?

— Да, няма да е зле. Донесох ти лентата да я гледаш. Защо искаш пак да я видиш?

— Не съм съвсем сигурна.

— Добре. Татко каза, че ще се върне след час. Трябва да вземе някои работи от магазините.

Меган донесе бисквитите и чашите с мляко в кабинета. Кайл седна на земята в краката ѝ. С дистанционното той пусна касетата със записа на интервюто от центъра „Франклин“. Сърцето на Меган затуптя силно.

„Какво има на тази лента?“

В последния епизод от кабинета на доктор Уилямс, когато камерата минаваше върху снимките на децата, родени ин витро, тя откри това, което търсеше. Грабна дистанционното от Кайл и натисна паузата.

— Мег, почти свърши! — запротестира Кайл.

Мег се втренчи в снимката на момченцето и момиченцето с еднаквите пуловери. Беше видяла същата снимка на стената в дневната на Хельн Петрович в Лорънсвил.

— Всичко свърши, Кайл! Зная истината.

Телефонът иззвъня.

— Връщам се веднага — каза му тя.

— Ще я превъртя. Знам как.

Беше Филип Картър.

— Мег, сама ли си? — попита рязко той.

— Филип! Току-що открих доказателството, че Хельн Петрович е познавала доктор Уилямс. Мисля, че знам какво е правила в клиниката „Манинг“. Той сякаш не я чу.

— Сама ли си? — повтори той.

— Кайл е в кабинета.

— Можеш ли да го оставиш у тях? — гласът му беше нисък, развълнуван.

— Мак го няма. Мога да го оставя в ресторанта. Мама е там. Филип, какво има?

Картър звучеше много особено, почти истерично.

— Току-що ми се обади Едуин! Иска да види и двама ни. Не може да реши дали да се предаде. Мег, той е отчаян! Не казвай на никого, докато не се срещнем с него!

— Татко? Обадил ти се е? — Меган занемя. Замаяна, тя стисна бюрото, за да не падне, и прошепна:

— Къде е той? Трябва да го видя!

Когато майката на Бърни дойде в съзнание, опита да вика за помощ, но осъзна, че никой от съседите няма да я чуе. Никога нямаше да успее да се изкачи по стълбите. Трябваше да изпълзи до мазето на Бърнард с телевизора и телефона. Той беше виновен, че не пазеше чистота! Толкова я болеше глезнът! Болката пълзеше нагоре по крака й. Тя отвори уста и задиша тежко. Беше цяла агония да се влачи по мръсния, грапав бетонен под.

Най-накрая успя да достигне до стаичката, която синът ѝ си беше стегнал. Въпреки всичките болки мама опули очи от изненада и ярост. Какъв огромен телевизор! Ами радиоапаратите! И разните му машини! Какво правеше Бърнард, та хвърляше пари на вятъра за такива скъпотии?

Телефонът беше на старата кухненска маса, която той пренесе тук, след като съседите я оставиха на тротоара. Не можеше да го достигне и дръпна кабела, за да го събори. Той издрънча на земята.

Надявайки се, че не го е счупила, майката на Бърни набра 911. Чу успокояващия глас на диспечера и каза:

— Изпратете линейка!

Успя да даде името и адреса си и да каже какво се е случило, преди отново да изгуби съзнание.

— Ще трябва да те оставя в ресторанта, Кайл — каза Мег запъхтяна. — Ще сложа бележка на вратата за баща ти. Кажи на майка ми, че нещо се е случило и е трябало веднага да тръгна. Ще останеш с нея. Няма да излизаш навън, ясно ли е?

— Защо си толкова разтревожена, Мег?

— Не съм. Има важно събитие. Трябва да правя репортаж!

— Това е страхотно!

Пред ресторанта Мег изчака Кайл да стигне до вратата. Той ѝ махна и тя му махна, насиливайки се да се усмихне. После натисна газта.

Трябваше да се срещне с Филип на кръстовището в Уест Рединг, на около двайсет мили от Нютаун.

— После ще караш след мен — беше ѝ казал той припряно. — Не е много далеч оттам, но няма да можеш да го намериш сама.

Мег не знаеше какво да мисли. Главата ѝ бушуваше от объркани предположения и още по-объркани емоции. Устата ѝ беше пресъхнала. Не можеше да преглътне. Татко е жив и отчаян! Защо? Сигурно не защото е убиецът на Хельн Петрович. Моля те, господи, само това не!

Когато Мег стигна на кръстопътя, където се пресичаха тесните шосета, кадилакът на Филип вече я чакаше. Веднага го забеляза. Не се виждаше друга кола.

Той явно бе решил да не губи време в излишни разговори, а само вдигна ръка и ѝ махна да го следва. Половин миля по-нагоре направи рязък завой по един тесен и неравен път. Десетина метра по-нататък пътят залъкатуши през гора и колата на Меган се скри зад дърветата.

Виктор Орсини не беше изненадан от скандала с Филип Картър в петък следобед. Въпросът не беше дали това ще се случи. Въпросът от месеци насам беше кога ще се случи.

Най-сетне той беше открил онова, което търсеше, тъкмо навреме, преди да ограничат достъпа му в кантората. След като остави Картър, отиде с колата си направо вкъщи, до езерото Кендълуд, приготви си мартини и седна така, че да вижда водите и да размишлява как да постъпи.

Доказателството, което притежаваше, не беше достатъчно само по себе си и без допълнително потвърждение нямаше да издържи в съда. Освен това колко още можеше да им каже, без да разкрие някои други неща и да навреди на себе си?

Беше с „Колинс и Картър“ от почти седем години и внезапно единственото, което имаше значение, се оказа първият месец. Това беше ключът към всичко, което се бе случило в последно време.

Виктор прекара петъчната вечер в преценяване на всички „за“ и „против“ отиването си в кабинета на прокурора да изложи своята версия за случилото се.

На следващата сутрин бяга по брега на езерото в продължение на час — дълъг, здравословен крос, който проясни главата му и затвърди

решението му.

Най-накрая, в два и половина в събота следобед, той набра номера на следователя Марън. Почти беше сигурен, че Марън няма да е в кабинета си по това време, но телефонът се вдигна на първото иззвъняване.

Виктор се представи. Със спокoen, сдържан глас, който внушаваше доверие на клиентите и кандидатите за работа, той попита:

— Ще бъде ли удобно да мина след половин час? Мисля, че зная кой е убил Хелън Петрович...

На входа на „Дръмдоу“ Кайл се обрна и видя как Меган отпращи с колата. Беше тръгнала да прави репортаж. Страхотно! Искаше му се да е с нея. По-рано си представяше как, като порасне, ще стане лекар като баща си, но сега вече му се струваше, че да си репортер е много по-забавно.

След миг една кола избръмча от паркинга — зелен шевролет. „Това беше оня, дето щеше да сгази Джейк.“ Съжаляваше, че не успя да говори с него и да му благодари. Проследи с поглед шевролета — той се отправи в посоката, в която бе изчезнала Мег.

Кайл влезе във фоайето и видя майката на Мег и мисис Мърфи на рецепцията. И двете бяха с угрижени лица. Той отиде при тях.

— Здравейте.

— Кайл, какво правиш тук? — „Какъв ужасен начин да посрещнеш едно дете“, помисли си Катрин. Тя го погали по косата.

— Исках да кажа да не сте дошли с Мег за сладолед или нещо подобно?

— Мег ме остави тук. Каза да стоя при теб. Тя прави един репортаж.

— Да не би шефът ѝ да се е обадил?

— Някой ѝ се обади и тя каза, че трябва веднага да тръгва.

— Нали ще бъде страхотно, ако пак я върнат като репортерка? — каза Катрин на Вирджиния. — Ще ѝ се оправи самочувствието.

— Разбира се — съгласи се Вирджиния. — Какво мислиш да правим с оня в 3-А? Честно казано, Катрин, той е малко странен.

— Точно това ни трябва сега.

— Колко хора ще стоят в стаята си почти три дни и след това ще изхвърчат, помитайки всичко по пътя си? Ти не го видя, но аз мисля, че мистър Хефернън изобщо не е болен. Прелетя по стълбите и през фоайето с видеокамера в ръце.

— Дай да погледнем стаята му — каза Катрин. — Ела с нас, Кайл.

Въздухът в З-А беше застоял.

— Тази стая чистена ли е, откакто той е в нея? — попита Катрин.

— Не — отговори Мърфи. — Бети каза, че той я пуска само да смени кърпите и едва не я изхвърлил, когато поискала да почисти.

— Трябва да е станал отдавна. Виж този стол как е поставен до прозореца — забеляза Катрин. — Чакай малко!

Тя прекоси стаята, седна в стола и погледна през прозореца.

— Мили боже! — ахна тя.

— Какво има? — попита Вирджиния.

— Оттук се вижда право в прозорците на Мег. — Катрин грабна телефона, погледна спешните номера на слушалката и набра един.

— Щатска полиция. Говори полицай Торн.

— Обажда се Катрин Колинс от „Дръмдоу“ в Нютаун — изрече рязко тя. — Струва ми се, че един от гостите на хотела е наблюдавал къщата ни. Дни наред е стоял заключен в стаята и преди малко изфуча нанякъде с колата си — тя вдигна ръка към устата си. — Кайл, когато Мег те остави, забеляза ли дали една кола я последва?

Кайл усети, че нещо не е наред, но със сигурност причина за това не можеше да бъде онзи добър човек, който беше и толкова опитен шофьор.

— Не се тревожи! Мъжът със зеления шевролет е добър. Той спаси живота на Джейк, когато миналата седмица мина покрай къщата ни.

Почти в отчаяние Катрин извика:

— Полицай Торн, той преследва дъщеря ми. Тя кара бял мустанг. Той е със зелен шевролет. Намерете я! Трябва да я намерите!

Патрулната кола спря пред паянтовата едноетажна къща в Джаксън Хайтс и двама полицаи изскочиха от нея. Писъкът на приближаващата линейка се смеси със звука от скърцането на спиращ влак на естакадата на гарата, една пресечка по-надолу.

Полицайта минаха отзад, изкъртиха задната врата и се спуснаха по стълбите към мазето. Едно разхлабено стъпало се счупи под тежестта на млад полицай, който стисна перилата и не падна.

— Нищо чудно, че се е пребила — промърмори той. — Това място е като капан.

Приглушени стенания от преградената част ги насочиха към стаичката на Бърни. Намериха възрастна жена просната на пода, с телефона до себе си. Лежеше до една паянта масичка, отрупана с телефонни указатели. На старата тоалетка имаше радио, настроено на къси вълни, полицейски скенер, пишеща машина и факс.

По-младият полицай коленичи до ранената жена.

— Аз съм полицай Дейвид Гузман, мисис Хефернън — каза той меко. — Ще донесат носилка да ви отведат в болницата.

Майката на Бърни се опита да проговори.

— Синът ми не е сторил нищо лошо — едва успя да отрони тя и затвори очи, безсилна да продължи.

— Дейв, виж!

Гузман се изправи.

— Какво има, капитане?

Телефонният указател на Куинс лежеше отворен. На разтворените страници бяха оградени десетина имена. Сержантът ги посочи.

— Не ти ли се струват познати? През последните няколко седмици всички тези хора позвъниха с оплаквания от телефонни заплахи.

Разнесе се воят на линейката. Гузман изтича нагоре по стълбите.

— Пазете се, че може да си счупите вратовете по тия стълби! — предупреди ги той.

След по-малко от пет минути майката на Бърни, вече почти в безсъзнание, беше поставена на носилката и внесена в линейката.

Полицайтите останаха.

— Имаме достатъчно причини да огледаме всичко тук — отбеляза капитанът.

Той вдигна листовете, оставени до факса, и започна да ги преглежда.

Гузман издърпа чекмеджето на масата и видя едно хубаво портмоне.

— Явно Бърни си е падал по обирите — отбеляза той.

Докато Гузман се взираше в снимката на Ани Колинс на шофьорската ѝ книжка, капитанът откри оригинала на факса. Прочете го на висок глас.

— „Грешка. Ани просто беше грешка.“

Гузман грабна телефона от пода.

— Капитане — каза той. — Най-добре предупредете шефа, че сме открили един убиец.

Дори и на Бърни му беше трудно да поддържа дистанцията зад колата на Меган, за да не го забележи. Отдалеч я видя как последва тъмния седан. Едва не ги изгуби на онзи кръстопът, където сякаш изчезнаха. Усети, че трябва да са завили някъде и обърна назад. Неравният път през гората беше единственият, по който можеше да са поели. Той внимателно сви по него.

Вече излизаше на едно сечище. Бялата кола на Меган и тъмният седан се появяваха и изчезваха нагоре-надолу по кривия, изровен път. Бърни изчака да прекосят сечището и да влязат в другата гора, после подкара шевролета през сечището.

Втората гора не беше толкова гъста като първата. Наложи се рязко да натисне спирачките, за да не го видят, когато тесният път внезапно пак излезе на открито. Сега той водеше право към една къща с хамбар в далечината. Колите отиваха натам.

Бърни грабна камерата си. С телеобектива можеше да ги вижда, докато се скриха зад хамбара.

Той остана безмълвен, обмисляйки какво да прави. Близо до къщата имаше вечно зелен гъсталак. Можеше да скрие шевролета там.

Трябваше да опита.

Минаваше четири часът и залязващото слънце се скри зад тъмни облаци. Мег караше след Филип по криволичещия неравен път. Излязаха от гората, прекосиха открита местност, влязоха в друга гора. Пътят стана прав. В далечината се виждаха сгради — фермерска къща и хамбар.

„Нима татко е в това забравено от бога място?“ — молеше се тя да може да намери верните думи, когато се изправи лице в лице с него.

Обичам те, татенце! — плачеше детето в нея.

Татко, какво стана с теб? Защо, татко? — искаше да изкреши раненото пораснало момиче.

Тате, толкова ми липсваш! Кајси как мога да ти помогна. Това ли беше най-доброто, с което можеше да започне?

Тя последва колата на Филип зад порутените сгради. Той паркира, излезе от седана си и като дойде до колата на Мег, отвори вратата ѝ.

Мег вдигна очи към него.

— Къде е татко? — попита тя. Навлажни устните си, които усещаше пресъхнали и напукани.

— Тук наблизо — Филип впи очи в нейните.

Отривистият начин, по който изрече тези думи, прикова вниманието ѝ. „И той е нервен като мен“, мислеше си тя, излизайки от колата.

Виктор Орсини беше обещал да бъде в кабинета на Дуайър в Съдебната палата на Данбъри в три часа. Следователите Вайс и Марън бяха вече там. След час все още не можеше да отгатне по невъзмутимите им физиономии дали вярват на това, което им говореше.

— Да чуем всичко отначало — рече Дуайър.

— Казах го вече няколко пъти — отсече Виктор.

— Искам отново да го чуя — настоя Дуайър.

— Добре. Добре. Едуин Колинс ми позвъни от телефона в колата си вечерта на двайсет и осми януари. Говорихме седем-осем минути, когато той затвори, защото бил на рампата на моста Таиан Зий и пътят бил много хълзгав.

— Кога ще ни кажете всичко, за което сте говорили? — настоя Вайс. — За какво са ви били нужни цели осем минути?

Това беше частта от историята, която Виктор се надяваше да пропуснат, но съзнаваше, че ако не каже цялата истина, никой няма да му повярва. Неохотно той призна:

— Ед беше разбрал няколко дни преди това, че подсказвам на наши конкуренти места, за чието заемане някои наши важни клиенти щяха да търсят посредничеството ни. Той беше вбесен и ми нареди да бъда в кабинета му на следващата сутрин в осем и половина.

— И кога за последен път бяхте във връзка с него?

— На двайсет и девети януари чаках в кабинета му в осем часа. Знаех, че ще ме уволни, но не исках да смята, че съм измъквал пари от компанията. Той ми беше казал, че ако намери доказателства, че съм прибирал комисионите, ще ме даде под съд. Тогава мислех, че има предвид подкупи. Сега ми се струва, че той е имал предвид Хельн Петрович. Не мисля, че е знаел нещо за нея, но после е открил и е решил, че съм се опитал да го измамя.

— Знаем, че комисионата от нейното назначаване в „Манинг“ е постъпила в сметката на компанията — каза Марън.

— Той не е знаел това. Проверих и видях, че тя нарочно е била прикрита в комисионата от назначаването на доктор Уилямс в „Манинг“. Очевидно не е трябвало Ед да узнава нищо за Петрович.

— Тогава кой е препоръчал Петрович в „Манинг“? — попита Дуайър.

— Филип Картър. Трябва да е той. Когато писмото за потвърждаване на препоръките ѝ е било изпратено в „Манинг“ на двайсет и първи март преди почти седем години, аз съм бил в „Колинс и Картър“ съвсем отскоро. Никога не бях и чувал името на тази жена до убийството ѝ преди близо две седмици. Ед отсъстваше от кантората в края на март през онази година, включително и на двайсет и първи март.

Той замълча за миг.

— Както ви казах, щом видях във вестника копие на писмото с неговия подпись, разбрах, че е фалшиво.

Орсини посочи листа хартия, който беше дал на Дуайър.

— При старата си секретарка, която беше истинско съкровище, Ед си беше създал навика да оставя куп подписани бланки, които тя да използва при диктофона. Той ѝ имаше пълно доверие. После тя се пенсионира, а Ед не беше въодушевен от заместничката ѝ Джеки. Помня как той накъса онези подписани бланки и ми каза, че отсега нататък иска да вижда всичко, на което ще фигурира неговият подпись. На празните бланки той винаги се подписваше на едно и също място — където старата му секретарка поставяше незабележим знак с молив — на петнайсетия знак на трийсет и петия ред. Прегледах папките на Ед с надеждата, че може да има още празни бланки с подписа му, които е пропуснал да унищожи. Тази в ръцете ви я намерих заключена в бюрото на Филип Картър. Един ключар ми направи ключ. Предполагам, че Картър ѝ е пазел, ако му потрябва още някакъв документ с подписа на Едуин Колинс. Ако искате ми вярвайте — продължи Орсини, — но сутринта на двайсет и девети януари, когато чаках в кабинета на Ед, имах смътното усещане, че той преди това е бил там. Чекмеджето с папки от Л до X беше изтеглено напред. Мога да се закълна, че той е търсил в папката на „Манинг“ нещо за Хелън Петрович. Докато го чаках, се обади Катрин Колинс, притеснена, че Ед не се е прибирал. Била на някаква годишнина в Хартфорд, където пренощувала, а когато се върнала, къщата била още празна. Позвънила

в кантората да разбере дали не сме го виждали. Казах ѝ за разговора си с него предишната нощ, когато той беше на рампата на Тапан Зий. Тогава нямах представа за катастрофата на моста. Тя предположи, че той е станал жертва в нея. Осъзнах, че е напълно възможно, разбира се — каза Виктор. — Последните думи на Ед бяха колко е хълзгава рампата, а катастрофата е станала по-малко от минута по-късно. След разговора си с Катрин се опитах да се свържа с Филип. Телефонът му даваше заето и тъй като той живее на десет минути от кантората, отидох с колата до тях. Мислех си, че може да отидем до моста да видим дали вадят жертвите от водата. Когато пристигнах, Филип беше в гаража и тъкмо излизаше от колата си. И джипът му беше там. Спомням си, че той ми набледна как го е докарал отнякъде, за да го закара на сервиз. Знаех, че има джип, с който се разкарва из фермите си. Отиваше дотам със седана и после се прехвърляше на джипа. Тогава това изобщо не ми направи впечатление. Но последната седмица стигнах до заключението, че ако Ед не е пострадал в катастрофата и е намерил нещо в кантората, което го е накарало да отиде до дома на Картър, каквото и да е станало, е станало именно там. Картър може да е откарал Ед в собствената му кола и да я е скрил някъде. Ед винаги твърдеше, че Филип притежава доста имоти.

Орсини погледна непроницаемите изражения на следователите. „Направих това, което трябваше да направя — помисли си той. — Ако не ми вярват, поне опитах.“

Дуайър каза с недружелюбен глас:

— Това може да ни бъде от полза, мистър Орсини. Благодаря ви. Ще ви се обадим.

Когато Орсини си отиде, помощник-прокурорът каза на Вайс и Марън:

— Всичко пасва. И потвърждава разкритията на съдебната лаборатория.

Бяха им съобщили, че анализът на колата на Едуин Колинс е доказал следи от кръв в багажника.

Беше почти четири часът, когато Мак приключи и последната си задача и тръгна към къщи. „Месарницата, хлебарницата, восьчните свещи“, мислеше си той. Беше ходил при бръснаря, беше взел дрехите от химическото чистене и се бе отбил в супермаркета. В понеделник мисис Дилое можеше да закъсне в болницата, където се грижеше за баща си, и да не успее да им напазарува както обикновено.

Мак се чувстваше доволен. Кайл беше отишъл у Мег с истинско въодушевление. Със сигурност нямаше да има проблеми с Кайл, ако старите чувства се събудеха отново. „Меги, няма да имаш друг изход — зарече се той. — Няма да допусна да се разминем втори път.“

Беше студен, мрачен ден, но Мак не обръщаше внимание на времето, докато завиваше по Бейбъри Роуд. Мислеше си за надеждата по лицето на Мег, докато говореха за връзката на Петрович с доктор Уилямс и за вероятността Виктор Орсини да е фалшифицирал подписа на Едуин върху препоръчителното писмо на Петрович. Тогава тя бе осъзнала, че невинността на баща ѝ в случая с Петрович и скандала в клиниката „Манинг“ може да бъде доказана.

Нищо не можеше да оспори факта, че през всичките тези години Ед беше водил двойствен живот. Но ако името му се очистеше от обвиненията за убийство и измама, на Мег и Катрин щеше да им бъде много по-лесно.

Първото предупреждение, че нещо не е наред, се появи, когато наближи хотел-ресторанта. В алеята имаше патрулни коли, а паркингът беше блокиран. В същия момент се приземяваше хеликоптер на полицията. Виждаше и още един с маркировката на телевизионната станция на Ню Хевън, кацнал на земята.

Той паркира колата си на моравата и хукна към сградата.

Вратата на „Дръмдоу“ рязко се отвори и Кайл се втурна навън.

— Татко, шефът на Мег не ѝ се е обаждал да прави репортаж — проплаха той. — Мъжът, който щеше да сгази Джейк, е онзи, който е шпионирал Мег. Сега той я преследва с колата си.

Мег! За част от секундата всичко се завъртя пред очите на Мак. Отново беше в мортата, гледайки мъртвото лице на Ани Колинс, природената сестра на Мег.

Кайл сграбчи баща си за ръката.

— Ченгетата са тук. Изпращат хеликоптери да търсят колата на Мег и зелената кола на оня. Мисис Колинс плаче — Кайл мълкна. — Татко, не позволявай да се случи нещо на Мег.

Следвайки Меган, която караше след кадилака все по-навътре из затънти места, Бърни усещаше как в него бавно се надига гняв. Искаше да бъде сам с нея, без други хора. Но ето че тя се беше залепила за оня с кадилака. Ами ако той се опиташе да му създаде неприятности? Бърни потупа джоба си. Беше там. Никога не можеше да запомни дали е с него. Не биваше да го носи и от време на време го оставяше в мазето. Но когато срещнеше някоя, която му харесаше, и започнеше непрекъснато да мисли за нея, ставаше нервен и много неща се променяха.

Бърни спря колата зад храсталака, взе камерата и внимателно се приближи към паянтовите постройки. Сега отблизо забеляза, че къщата е по-малка, отколкото изглеждаше отдалеч. Това, което беше взел за веранда, всъщност беше склад с навес. До него беше хамбарът. Между къщата и склада имаше точно толкова място, колкото да се промъкне на една страна.

Проходът беше тъмен и мухлясал, но беше добро скривалище. Иззад сградите се долавяха гласовете им. Знаеше, че подобно на прозореца в хотела това е чудесно място, откъде можеше да наблюдава незабелязан.

Той стигна до края на прохода и леко подаде глава, така че да вижда какво става.

Меган беше с един мъж, който Бърни никога не беше виждал преди. Двамата стояха пред нещо, което приличаше на стар кладенец, на около седем метра напред. Стояха с лице един срещу друг и говореха. Седанът беше паркиран между тях и скривалището на Бърни, така че той се сви и пропълзя напред, закрит от колата. После спря, вдигна камерата си и започна да ги снима.

— Филип, преди татко да е дошъл, искам да ти кажа, че зная защо Хельн Петрович е била в „Манинг“.

— Защо, Мег?

Тя не обръна внимание на странно далечния глас на Филип.

— Вчера, когато бях в дома на Петрович, видях снимки на малки деца в кабинета ѝ. Някой от тях са същите, които висяха по стените в кабинета на доктор Уилямс в центъра „Франклин“ във Филаделфия. Филип, тези деца не са родени със съдействието на клиниката „Манинг“ и съм сигурна, че зная връзката на Петрович с тях. Тя не е загубила ембриони в „Манинг“ от небрежност. Убедена съм, че ги е крадяла и ги е давала на доктор Уилямс, за да ги използва в донорната си програма във „Франклин“.

Защо Филип я гледаше така? Не й ли вярваше?

— Помисли си само, Филип — настоя тя. — Хельн е работила под ръководството на Уилямс шест месеца в „Манинг“. В продължение на три години преди това, когато е била секретарка в „Даулинг“, е имала навика да се мотае в лабораторията. Сега можем да установим връзката ѝ с Уилямс и по онова време.

Филип видимо се отпусна.

— Мег, всичко си идва на мястото. И мислиш, че Виктор, а не баща ти, е изпратил препоръчителното писмо за Петрович?

— Напълно съм сигурна! Татко е бил в Скотсдейл. Ани е катастрофирала и е била на границата между живота и смъртта. Можем да докажем, че татко не е бил в кантората, когато писмото е било изпратено.

— Сигурен съм, че можем!

Филип Картър бе позвънил на Хенри Уилямс в 3,15 в събота следобед. Картър беше настоял да извикат веднага Уилямс, който в момента преглеждаше пациент. Разговорът беше кратък и смразяващ.

— Меган Колинс е открила връзката ти с Петрович — каза Картър. — Въпреки че смята, че Орсини е изпратил препоръчителното писмо. Освен това зная, че Орсини си е наумил нещо и може би подозира истината. Вероятно още сме извън опасност, но все пак си дръж езика зад зъбите. Отклонявай всякакви въпроси!

Хенри Уилямс успя някак си да приключи останалите ангажименти. Последният беше в четири и половина. В този час в събота следобед Центърът за изкуствено оплождане „Франклин“ се затваряше.

Секретарката му надникна.

— Доктор Уилямс, мога ли да направя още нещо за вас?

„Никой не може да направи нищо за мен“, мислеше си той. Успя да се усмихне.

— Не, нищо, благодаря ти, Ева.

— Докторе, наред ли е всичко? Не ми изглеждате добре.

— Нищо ми няма. Малко съм уморен.

В четири и четирийсет и пет всички си бяха отишли и той остана сам. Уилямс взе снимката на мъртвата си съпруга, облегна се назад на стола си и се взря в нея.

— Мари — каза той меко, — не съзnavах в какво се забърквам. Мислех си, че правя добро. И Хельн вярваше в това.

Той върна снимката на мястото ѝ, сключи ръце и облегна брадичката си на тях. Не забеляза, че навън сенките става все по-тъмни.

Картър е полудял. Трябваше да бъде спрян.

Уилямс си помисли за сина и дъщеря си. Хенри младши беше гинеколог в Сиатъл. Барбара беше ендокринолог в Сан Франциско. Какво щеше да им причини този скандал, особено ако започнеше дълъг процес?

Истината щеше да излезе наяве. Беше неизбежно. Осъзнаваше го в този момент.

Помисли си за Меган Колинс, за въпросите, които му беше задавала. Беше ли заподозряла, че я лъже?

А баща ѝ? Беше толкова ужасяващо, като си помислеше, че Картър е убил Хельн, за да ѝ затвори устата.

Нямаше кой друг да е. Дали имаше нещо общо и с изчезването на Едуин Колинс? И дали Едуин Колинс трябваше да бъде обвиняван за

онова, което други са сторили?

Трябаше ли Хельн да бъде обвинявана за чужди грешки?

Доктор Хенри Уилямс извади бележник и започна да пише. Трябаше да обясни, да направи всичко ясно, за да ги освободи от вината, която бе негова.

Когато свърши, постави изписаните листове в един плик. Меган Колинс заслужаваше да ги занесе в съда. Той беше причинил на нея и семейството ѝ голямо зло.

Меган беше оставила визитната си картичка. Уилямс я намери, написа адреса ѝ в Трети канал върху плика и залепи марка.

Спра и дълго гледа снимките на децата, които бяха родени, защото майките им бяха дошли в неговата клиника. За миг пустотата в сърцето му изчезна при вида на лицата им.

Доктор Хенри Уилямс изгаси лампите, излизайки за последен път от кабинета си.

Той отнесе плика до колата си, спра пред една пощенска кутия и го пусна. Меган Колинс щеше да го получи до вторник.

Тогава за него това нямаше да има значение.

Слънцето залязваше. Вятър кършеше късите стъбла на пожълтялата трева. Меган потрепери. Беше грабнала якето си, когато изхвърча от къщата, забравяйки, че е махнала подплатата при пътуването си до Скотсдейл.

Филип Картър беше с дънки и дебело зимно яке. Ръцете му бяха пъхнати в дълбоките джобове. Беше облегнат на отворения кладенец.

— Мислиш ли, че Виктор е убил Хельн Петрович, защото тя е решила да напуска? — попита той.

— Виктор или доктор Уилямс. Уилямс може да се е паникьосал. Петрович е знаела много неща. Можела е да изпрати и двамата в затвора за дълги години, ако бе решила да проговори. Нейният свещеник ми каза, че усещал как нещо не ѝ дава мира.

Меган започна да трепери. От нерви и студ ли беше?

— Ще седна в колата, докато татко дойде, Филип. От колко далеч идва?

— Не отдалеч, Мег. Всъщност той е невероятно близо — Филип извади ръце от джобовете си. В дясната държеше пистолет. Той посочи

кладенеца.

— Онази ясновидка беше съвсем права, Мег. Баща ти е под водата. И е мъртъв отдавна.

Не позволявай да се случи нещо на Мег! Това беше молитвата, шепнеше Мак, влизайки с Кайл в хотела. Вътре receptionта беше пълна с полиция и журналисти. Персонал и гости наблюдаваха от вратите. В съседната стая Катрин седеше на ръба на един малък диван, а Вирджиния Мърфи — до нея. Лицето на Катрин беше пепеляво.

Когато Мак приближи, тя се надигна и го стисна за ръцете.

— Мак, Виктор Орсини е говорил с полицията. Филип е бил в дъното на всичко. Можеш ли да го проумееш? Толкова му вярвах! Смятаме, че той се е обадил на Мег, преструвайки се на Едуин. Има и един мъж, който я следи — опасен тип, психопат, който преследва нищо неподозиращи жени. Той вероятно е изплашил Кайл в Деня на вси светии. Полицията от Ню Йорк се обадила на Джон Дуайър. Сега Меган я няма. Никой не знае защо е изчезнала и къде може да бъде. Толкова се страхувам! Какво да правя? Не мога да я изгубя, Мак! Не бих могла да го понеса!

Арлийн Вайс влече в стаята. Мак я позна.

— Мисис Колинс, екипажът на хеликоптера смята, че са открили зелената кола край една стара ферма близо до Уест Рединг. Казахме им да не приближават. Ще бъдем там след по-малко от десет минути.

Мак прегърна Катрин, за да ѝ вдъхне кураж.

— Ще открия Мег — обеща той. — Нищо няма да ѝ се случи!

Той излезе бързешком. Репортерът и операторът от Ню Хейвън тичаха към хеликоптера си. Мак ги последва, вмъквайки се след тях вътре.

— Ей, не можеш да се качваш тук! — едрият репортер се опита да надвика шума на машината, готвеща се за излитане.

— Мога! — каза Мак. — Аз съм лекар. Може да потрябвам!

— Затвори вратата — извика репортерът на пилота. — Вдигай това нещо във въздуха!

Меган гледаше недоумяващо.

— Филип, аз... не разбирам — заекна тя — тялото на баща ми е в този кладенец?

Мег пристъпи напред и сложи ръце на твърдата, кръгла повърхност. Пръстите ѝ се огънаха по ръба, усещайки лепкавата влага на камъка. Вече не виждаше нито Филип, нито насочения към нея пистолет, нито голите поля и студения режещ вятър.

Тя се втренчи в зейналата дупка с неистов ужас, представяйки си тялото на баща си на дъното.

— Няма да можеш да го видиш, Мег. Долу няма много вода, отдавна няма, но все пак стига колкото да го покрие. Беше мъртъв, когато го хвърлих там, ако това те успокоява. Застрелях го през нощта на катастрофата на моста.

Мег рязко се извърна към него.

— Как можа да му причиниш това? Той ти беше приятел, съдружник! Как можа да сториш това с Хельн и Ани?

— Приписваш ми прекалено много заслуги! Нямам нищо общо със смъртта на Ани!

— Искал си да ме убиеш! Ти ми изпрати онзи факс, че смъртта на Ани е грешка — Меган се огледа. Имаше ли някакъв начин да стигне до колата си? Не, той щеше да я застреля, преди да направи и крачка.

— Меган, ти ми каза за факса. Това беше като дар божи. Трябваше хората да вярват, че Ед е жив, и ти ми осигури тази възможност!

— Какво си направил с баща ми?

— Ед ми се обади от кабинета в нощта на катастрофата. Беше в шок. Говорихме си как едва е избегнал катастрофата. Каза ми, че знае как ни мами Орсини. Каза ми, че Манинг е споменал за нашето посредничество при назначаването на ембриоложка на име Петрович, за която Ед не беше и чувал. Беше отишъл директно в кантората и беше преровил папката на клиниката „Манинг“, без да намери нещо за нея. Смяташе, че Орсини го е сторил. Меган, опитай се да разбереш. Всичко щеше да мине без проблем. Казах му да дойде вкъщи, да анализираме нещата, а сутринта да подложим на разпит Орсини. Но когато застана на прага ми, вече беше готов с обвиненията си към мен. Беше разбраł всичко. Баща ти беше много умен. Не ми остави друг избор. Знаех какво трябва да направя.

„Толкова ми е студено — мислеше си Меган, — толкова ми е студено.“.

— В началото всичко вървеше добре — продължи Филип. — После Петрович напусна, казвайки на Манинг, че е направила грешка, която ще причини много неприятности. Не можех да рискувам тя да опропасти кариерата ми, нали? В деня, когато ти дойде в кантората и ми каза за момичето, което е било намушкано, и колко тя приличала на теб, ми каза и за факса. Знаех, че баща ти има някаква история на запад. Не беше трудно да отгатна, че може да има и дъщеря там. Моментът беше идеален да го върна отново на сцената.

— Ти може да не си изпратил факса, но ти се обади тогава по телефона и прати мама в болница. Ти си поръчал онези рози и седеше до нея, когато й ги донесоха. Как може да постъпиш така с нея?

„Едва вчера — мислеше си Меган — отец Радзин ми каза да търся причината.“

— Меган, загубих много пари при развода си. Изхарчих големи суми за имотите, които се опитвам да запазя. Детството ми беше изпълнено с мизерия. Бяхме десет деца и живеехме в тритайна къща. Не искам отново да бъда беден! С Уилямс намерихме начин да печелим пари, без да правим никому нищо лошо! И Петрович също печелеше!

— Като крадяхте ембриони и ги пращахте в центъра „Франклин“ за донорната им програма?

— Не си толкова умна, колкото си мислех, Меган. Има и още много нещо! Ембрионите са най-дребното!

Той вдигна пистолета. Тя съзираше дулото, насочено към сърцето си. Наблюдаваше пръста му на спусъка и го чу да казва:

— До миналата седмица държах колата на Едуин в хамбара! Сега ще държа там твоята! А ти ще отидеш при него.

Меган инстинктивно се хвърли настрани.

Първият куршум профуча над главата ѝ. Вторият я прониза в рамото.

Преди да успее отново да стреля, изневиделица връхлетя някаква фигура. Тежка фигура с протегната ръка. Пръстите, които стискаха ножа, и блъскащото му острие бяха едно цяло — сабята на отмъщението, която се насочи към гърлото на Филип и го преряза.

Меган усети остра болка в лявото си рамо и потъна в мрак.

Когато Меган дойде в съзнание, лежеше на земята, а главата ѝ беше в нечий скут. Тя насила отвори очи и видя херувимската усмивка на Бърни Хефернън, после усети влажните му целувки по лицето, устните и шията си.

Някъде в далечината чу бръмчене. Самолет? Хеликоптер. После звукът изчезна.

— Щастлив съм, че те спасих, Меган. Няма нищо лошо в това да използваш нож, за да спасиш някого, нали? — попита Бърни. — Никога не съм искал да наранявам никого. Онази вечер не исках да причинявам болка на Ани. Това беше грешка — и той повтори блажено, като дете: — Ани беше една грешка.

По радиостанцията Мак чуваше разговорите между хеликоптера и полицейските коли, които пътуваха към мястото. Координираха действията си.

Мег е с двама убийци, внезапно осъзна той — онзи идиот, който в неделя през нощта беше в гората, и Филип Картър.

Филип Картър, който бе измамил и убил партньора си, а после се бе престорил на покровител на Катрин и Меган, за да следи всяка стъпка на Меган в търсенето на истината.

Меган. Меган.

Бяха в пустееща местност. Хеликоптерите започваха да се снижават. Напразно Мак шареше с очи по земята. След петнайсет минути щеше да бъде тъмно. Как щяха да открият кола в мрака?

— Намираме се в покрайнините на Уест Рединг — каза пилотът, посочвайки пред себе си. — На няколко минути път от мястото, където са видели зеления шевролет.

„Той е луд“, мислеше си Мег. Това беше Бърни, жизнерадостното момче от паркинга, което често ѝ говореше за майка си. Как е дошъл

тук? Защо я преследваше? И каза, че е убил Ани? Господи, той е убил Ани!

Тя се опита да седне.

— Не искаш ли да те държа, Мег? Никога няма да ти сторя нищо лошо.

— Разбира се, че няма — осъзнаваше, че трябваше да го успокоява, за да бъде кротък. — Просто земята е ужасно студена.

— Извинявай! Трябваше да се досетя. Ще ти помогна — той не я пусна, докато непохватно се опитваха да се изправят. Продължаваше да я стиска в прегръдка.

Тежестта на ръката му около нея усиливаše болката в простреляното рамо. Не трябваše да го отблъсква.

— Бърни, би ли се опитал да не... — отново щеше да припадне.

— Бърни — замоли го тя. — Рамото много ме боли.

Беше стиснал здраво в ръката си пистолета на Филип.

— О, извинявай! Ако искаш, ще те нося — устните му бяха върху косата ѝ. — Застани тук за минутка. Искам да те снимам. Виждаш ли камерата ми?

Камерата му! Разбира се! Той беше непознатият в гората, който едва не удуши Кайл. Тя се облегна на кладенеца, за да го наблюдава как обикаля тялото на Филип и го снима.

После Бърни остави камерата на земята и дойде до нея.

— Меган, аз съм герой! — похвали се той. Очите му блестяха като лъскави сини копчета.

— Да, герой си.

— Спасих ти живота.

— Да.

— Но не ми разрешават да нося оръжие. Ножът е оръжие. Ще ме отведат отново в болницата на затвора. Мразя я!

— Ще поговоря с тях!

— Не, Меган. Затова трябваше да убия Ани. Тя започна да пищи. Единственото, което направих онази вечер, беше, че вървях след нея и казах „Гази улица е опасна. Аз ще те пазя.“

— Това ли и каза?

— Мислех, че си ти, Меган. Ти щеше да бъдеш доволна да се погрижа за теб, нали?

— Да, разбира се.

— Нямах време да ѝ обяснявам. Идващите полицейски коли. Не исках да я наранявам. Дори не знаех, че онази вечер съм взел ножа. Понякога нямам представа, че е у мен.

— Радвам се, че сега беше у теб.

„Колата — мислеше си тя. — Ключовете ми са в нея. Това е единственият ми шанс.“

— Но, Бърни, смятам, че не трябва да се оставиш на полицията да намери ножа у теб — тя го посочи.

Той погледна назад.

— О, благодаря ти, Меган.

— И не си забравяй камерата.

Ако не беше достатъчно бърза, той щеше да разбере, че се опитва да избяга. И ножът щеше да се озове в ръката му. Щом той се обърна и тръгна към тялото на Филип, Меган рязко се хвърли напред, препътайки се от слабост и бързина, отвори вратата на колата си и се пъхна зад волана.

— Меган, какво правиш? — изкрештя Бърни.

Хвърли се към вратата, но тя успя да я заключи. Той увисна на дръжката, докато тя включи на скорост и натисна педала на газта.

Колата подскочи напред. Крещейки, Бърни успя да се задържи на вратата два-три метра, после я изтърва и падна. Тя зави покрай постройките. Той се появи от прохода между къщата и склада, когато тя се устремяваше към откритото поле.

Не беше достигната до гората, когато в огледалото видя колата му да лети бясно след нея.

Минаваха над гориста местност. Полицейският хеликоптер беше пред тях. Фотографът и операторът напрягаха очи.

— Гледайте! — извика пилотът. — Ето къщата. Мак не разбра какво го накара да се обърне назад.

— Обърнете! — изкрештя той. — Обръщайте! Белият мустанг на Мег изхвърча от гората, а една зелена кола беше на сантиметри зад него, като непрекъснато го блъскаше. Мак видя как шевролетът се изравни с мустанга и започна да го блъска отстрани, опитвайки се да го преобърне.

— Снижете се! — извика Мак на пилота. — Меган е в онази бяла кола. Не виждате ли, че той се опитва да я убие!

Колата на Меган беше по-бърза, но Бърни беше по-добър шофьор. Известно време беше пред него, но вече не можеше да му избяга. Той се изравни с нея и започна да я бълска. Тялото на Меган се люшкаше назад-напред, докато въздушната възглавница се изду от средата на волана. Сега не виждаше нищо, но продължи да натиска педала на газта и колата бясно препускаше на зигзаг из полето, а Бърни постоянно я удряше отстрани.

Вратата премаза рамото ѝ, мустангът се олюя и се преобърна. След миг двигателят изригна в пламъци.

Бърни видя как колата на Меган се запали, но полицайтите вече идваха. Чуваше воя на приближаващите сирени. Над главата му все по-отблизо бръмчеше хеликоптер. Трябаше да изчезва.

Някой ден ще навредиш някому, Бърни. Ето от какво се притесняваме. Това му беше казал психиатърът. Но ако успееше да се прибере в къщи при мама, тя щеше да се погрижи за него. Щеше отново да си намери работа на някой паркинг и всяка вечер щеше да си стои у дома, с нея. Отсега нататък щеше само да се обажда на жените по телефона. И никой нямаше да разбере.

Лицето на Меган избледняваше от паметта му. Щеше да я забрави така, както забравяше всички други, които бе харесвал. „Всъщност никога никому не съм сторил нищо лошо и не исках да го сторя на Ани — каза си той, докато препускаше в настъпващия мрак. — Може би ще ми повярват, ако ме разкрият.“

Премина втората гора и достигна до кръстопътя с отклонението от главния път. Обляха го прожектори. Чу мегафон:

— Полиция, Бърни. Знаеш какво трябва да направиш! Излез от колата с вдигнати ръце!

Бърни заплака.

— Мамо, мамо! — хлипаше той, докато отваряше вратата и вдигаше ръце.

Колата беше обърната настрани. Смазаната врата беше блокирана. Меган се опита да намери бутона на колана и да го откачи, но не успя. Беше загубила представа за всичко.

Подуши дим. Започна да се просмуква през вентилаторния отвор. „Господи! В капан съм!“.

Започнаха да я обливат горещи върни. Димът изпълни дробовете й. Опита се да извика, но от гърлото ѝ не излезе звук.

Мак беше пред всички, които бясно се втурнаха от хеликоптера към колата на Мег. Пламъците от двигателя ставаха все по-високи. Мег се виждаше — опитваше се да се освободи, а огънят пълзеше по покрива и я осветяваше.

— Трябва да я измъкнем през дясната врата! — извика той.

В синхрон пилотът, репортерът и операторът подпряха с ръце нагорещения покрив на мустанга. В синхрон бълснаха колата към другата ѝ страна, тя се олюя, пак я бълснаха.

— Хайде! — изкрештя Мак.

Лъхтейки, натиснаха колата с цялата си тежест и задържаха така за миг, а по опърените им ръцете ѝ цъфнаха мехури.

Колата бавно се помести — едва-едва, после не устоя и с трясък се изправи на гумите си.

Горещината ставаше непоносима. Като на сън Меган видя лицето на Мак, протегна ръка, освободи ключалката на вратата и отново изпадна в несвят.

Хеликоптерът се приземи в Данбъри. Замаяна и изтощена от силните болки, Мег усети как ръцете на Мак я поеха, вдигнаха я и я положиха на носилка.

Друга носилка. Ани на път за шокова зала. Не, помисли си, не!

— Мак!

— Тук съм, Меги.

Ярки светлини. Операционна. Маска на лицето ѝ. *Свалянето на маската от лицето на Ани в болница „Рузвелт“.*

— Мак!

Ръка покри нейната.

— Тук съм, Меги!

Тя се събуди в реанимацията с превръзка на рамото. Една сестра стоеше над нея.

— Нищо ви няма.

По-късно я вкараха в болнична стая. Майка ѝ. Мак. Кайл. Чакаха я.

Лицето на майка ѝ беше странно успокоено, когато срещна погледа ѝ. Сякаш четеше мислите ѝ.

— Мег, откриха тялото на баща ти.

Ръката на Мак лежеше върху рамената на майка ѝ. И двете му ръце бяха превързани. Мак, нейната опора. Мак, нейната любов.

Обляното в сълзи лице на Кайл се долепи до нейното.

— Нямам нищо против, ако искаш да ме целунеш пред всички, Мег.

В неделя вечерта тялото на доктор Хенри Уилямс беше намерено в колата му в покрайнините на Питсбърг, Пенсилвания, в тихия квартал, където се беше запознал с жена си като дете и отраснал с нея. Беше погълнал смъртоносна доза сънотворни. Писма до сина и дъщеря му съдържаха думи на обич и молба за прошка.

Меган беше изписана от болницата в понеделник сутринта. Раната на рамото я болеше тъпло, но непрестанно. Иначе бързо се съвземаше.

Когато пристигна вкъщи, се качи в стаята си да се преоблече в удобния си халат. Започна да се съблича и се поколеба. Отиде до прозорците и дръпна щорите изцяло. „Надявам се да превъзмогна това“, мислеше си тя. Знаеше, че ще мине много време, преди да успее да изличи от паметта си образа на Бърни, който я следеше.

Катрин затваряше телефона.

— Току-що отказах продажбата на хотела — каза тя. — Удостоверилието за смърт е издадено и това означава, че всичките сметки, които имахме с баща ти, са размразени. Застрахователните компании обработват изплащането на всички лични полици на баща ти, както и онези от компанията. Това са много пари, Мег! Не забравяй, че личните му полици включваха клауза за двойно обезщетение.

Мег целуна майка си.

— Толкова се радвам, че запазваш хотела! Без „Дръмдоу“ ти щеше да бъдеш изгубена.

Докато пиеше кафето и сока си, тя прегледа сутрешните вестници. В болницата беше гледала ранните новини с репортажа за самоубийството на Уилямс.

— Претърсват архивите на центъра „Франклин“, за да открият кой е получил ембрионите, които Петрович е крадяла от „Манинг“.

— Мег, какъв ли ужас изживяват хората, които са имали замразени ембриони на съхранение, чудейки се дали техните биологически деца не са били родени от чужд човек! — каза Катрин Колинс. — Дали всичките пари на този свят биха били достатъчни на оня, който е постъпвал така?

— Явно не. Филип Картьр ми каза, че му трябват пари. Но, мамо, когато го попитах дали Петрович е крадяла ембриони за донорната програма, той ми каза, че не съм толкова умна, колкото изглеждам. Имало и други неща! Надявам се да ги открият в архивите на болницата!

Меган отпи от кафето.

— Какво ли искаше да каже? И какво ли е станало със Стефани Петрович? Дали Филип е убил това нещастно момиче? Мамо, тя

трябваше да роди тези дни!

Вечерта, когато Мак дойде, Меган каза:

— Татко ще бъде погребан вдругиден. Франсис Гролиър трябва да бъде известена за това, както и за обстоятелствата около смъртта на татко, но аз се страхувам да ѝ се обадя.

Ръцете на Мак я обгърнаха. Толкова години ги бе очаквала!

— Защо не ме оставиш да се погрижа за това, Мег? — попита той.

После говориха.

— Мак, още не знаем всичко! Доктор Уилямс беше последната ми надежда да разберем какво искаше да каже Филип!

Във вторник сутринта в девет часа се обади Том Уайкър. Този път не я подразни с „Готова ли си да се върнеш на работа, Мег?“

Нито пък я попита как се чувства. Още преди да каже „Мег, разполагаме със сензация!“, тя долови различния му тон.

— Какво има, Том?

— Имаш плик от доктор Уилямс, надписан „Лично и доверително“!

— От доктор Уилямс! Отвори го! Прочети ми го!

— Сигурна ли си?

— Отвори го, Том!

Настъпи пауза. Мег виждаше как Том срязва плика и изважда съдържанието му.

— Том?

— Мег, това са признаниета на Уилямс!

— Прочети ми ги!

— Не. Работи ли още онзи факс, който взе от офиса?

— Да.

— Дай ми номера. Ще ти го изпратя. Ще го четем заедно!

Меган му продиктува номера и се спусна по стълбите. Стигна в кабинета тъкмо когато от факса се чу остро пиукане. Първата страница от признаниета на доктор Хенри Уилямс бавно започна да излиза на тънката хълзгава хартия.

Бяха пет пълни страници. Мег ги прочете два пъти. Най-накрая репортерът у нея започна да отсява отделни абзаци и изречения.

Телефонът иззвъня. Знаеше, че е Том Уайкър.

— Какво мислиш, Меган?

— Всичко е тук. Трябвали са му пари заради неплатените сметки от продължителното боледуване на жена му. Петрович е била природно надарена и е можела да стане отличен доктор. Мразела да вижда как някои от съхраняваните ембриони след време се унищожават. За нея те са могли да се превърнат в деца, които да осмислят живота на потенциално бездетни хора. За Уилямс това са били деца, за които хората плащали цяло състояние. Той е обработил Картър, който с голямо удоволствие е уредил Петрович в клиниката „Манинг“, използвайки подписа на баща ми.

— Всичко е било добре прикрито — каза Уайкър. — Изолирана къща, в която са довеждали непознати жени, готови да износят бременността и да родят децата в замяна на десет хиляди долара и зелена карта за гражданство. Не чак толкова висока цена, като си представиш, че Уилямс и Картър са продавали бебетата за минимум сто хиляди долара всяко.

— През последните шест години — продължи Уайкър — са дали за осиновяване повече от двеста бебета и са планирали да открият и други центрове.

— И тогава Хельн е напуснала — каза Меган. — Под претекст, че е допуснала грешка, която може да стане публично достояние.

— Първото нещо, което доктор Манинг е направил след оставката на Петрович, е било да се обади на доктор Уилямс и да му каже. Манинг е имал доверие на Уилямс и е имал нужда да сподели с някого. Бил е ужасен от вероятността клиниката да изгуби добрата си репутация. Казал е на Уилямс колко е била притеснена Петрович, че може би е унищожила ембриона на Андерсънови при подхълъзването си в лабораторията.

Уилямс е позвънил на Картър, който е изпаднал в паника. Картър е имал ключ за апартамента на Хельн в Кънетикът. Не са имали връзка. Понякога се е налагало той да пренася ембрионите, които тя е донасяла от клиниката веднага след оплождането и преди замразяването им. Той ги е пренасял в Пенсилвания, където са били присаждани в утробата на чуждите жени.

— Картър е изпаднал в паника и я е убил — съгласи се Уайкър.
— Мег, доктор Уилямс ти е дал адреса на мястото, където с Картър са държали бременните. Длъжни сме да предоставим тази информация на властите, но искам да бъдем там, когато те пристигнат. Ще дойдеш ли?

— Естествено! Том, можеш ли да ми изпратиш хеликоптер?
Някой от по-големите! Пропускаш нещо много съществено от признанието на Уилямс. Той е бил човекът, с когото Стефани Петрович се е свързала, когато е имала нужда от помощ. Той е бил този, който е присадил ембриона в утробата ѝ. Тя трябва да роди всеки момент. Ако има нещо, което донякъде изкупва греха на Уилямс, то е, че не е казал на Филип Картър, че е скрил Стефани Петрович. Ако го беше направил, тя щеше също да се прости с живота си.

Том обеща да изпрати хеликоптера в „Дръмдоу“ след час. Мег се обади на две места. Първото беше у Мак.

— Можеш ли да се измъкнеш за малко, Мак? Искам да бъдеш с мен там.

Второто беше у една млада майка.

— Мога ли да ви видя със съпруга ви след час?

Мястото, което доктор Уилямс споменаваше в признанието си, се намираше на седемдесет километра от Филаделфия. Том Уайкър и екипът на Трети канал чакаха, когато хеликоптерът с Меган, Мак и Андерсънови се приземи.

Пет-шест коли бяха вече паркирани там.

— Споразумях се с властите да влезем заедно с тях — каза им Том.

— Защо сме тук, Меган? — попита Дайна Андерсън, когато се качваха в една от колите на Трети канал.

— Ако знаех със сигурност, щях да ви кажа — рече Меган. Инстинктът й подсказваше, че е на прав път. В признанието си Уилямс беше написал: „Когато Хельн доведе Стефани при мен да извърша трансплантиацията на ембриона, нямах представа, че ако опитът е успешен, тя възнамерява да отгледа детето като свое.“

Младите жени в старата сграда бях на различен етап от бременността си. Меган видя смъртния ужас по лицата им, когато се изправиха лице в лице с властите.

— Нали няма да ме върнете у дома? — молеше се едно момиче, което нямаше двайсет години. — Изпълни обещанието си. Когато бебето се роди, ще получава парите си, нали? Моля ви!

— Майки посреднички — прошепна Мак на Меган. — Уилямс споменава ли дали са съхранени документите, доказващи чии са децата в утробите им?

— В признанията си пише, че всички са деца на жени, които са съхранявали ембрионите си в „Манинг“ — каза Меган. — Хельн Петрович е идвала редовно тук, за да се увери, че се грижат добре за момичетата. Искала е по възможност всички съхранени ембриони да бъдат родени.

Стевани Петрович не беше тук. Една разплакана сестра каза:

— Тя е в местната болница. Момичетата раждат там. Тя ражда в момента.

— Защо сме тук? — попита Дайна Андерсън отново след час, когато Меган се върна във фоайето на болницата.

Бяха разрешили на Меган да бъде при Стевани в последните минути от раждането.

— След няколко минути ще видим бебето на Стевани — каза тя.

— Тя го е износила заради Хельн. Това е била тяхната сделка.

Мак дръпна Меган настрани.

— Вярно ли ще се окаже това, което подозират?

Тя не отговори. След двайсет минути лекарят, изродил бебето, излезе от асансьора и ги повика с жест.

— Можете да се качите — каза той.

Дайна Андерсън стисна ръката на мъжа си. Прекалено развълнувана, за да може да говори, тя си мислеше „Дали това е възможно?“

Том Уайкър и операторите ги придружаваха, когато една усмихната сестра донесе увитото като във вързоп бебе и го вдигна.

— Това е Райън! — изпища Дайна Андерсън. — Това е Райън!

На следващия ден след литургия в църквата „Сейнт Пол“ тленните останки на Едуин Ричард Колинс бяха предадени на земята. Мак стоеше до гроба с Катрин и Мег.

„Толкова сълзи изплаках, татко — мислеше си Мег. — Не ми останаха повече.“ Внезапно тя прошепна толкова тихо, че никой да не я чуе:

— Обичам те, татко!

Катрин си мислеше за деня, когато звънецът на входната врата иззвъня и на прага се изправи Едуин Колинс — красив, с ослепителна усмивка и букет рози в ръце.

— Започвам да те ухажвам, Катрин!

„След време ще си спомням само хубавите мигове“, обеща си тя. Хванати за ръце, тримата отидоха до паркираната кола.

Издание:

Мери Хигинс Кларк. Другото лице
Американска. Първо издание
ИК „Обсидиан“ София 1994
Редактор: Димитрина Кондева
Коректор: Петя Калевска
ISBN: 954-8240-14-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.